

DÜNYA	SİLAHLANMA YARIŞI ÜRKÜTÜYOR	GÜNCEL	POLİS TERÖRÜ YASALAŞTI	KADIN	DEVRİMCİ CÜRETLE YENİ KADINI YARATMAYA (2)
10	Askeri harcamalar, 2006'da 2005'e nazaran yüzde 3.5 oranında arttı. 1997 yılı baz alındığında yüzde 37'lik bir artış olduğu görülen devletlerin silahlanma yarışında, ABD, yüzde 46'lık (528.7 milyar dolar) harcama ile ilk sırada yer alıyor	5	Polisin keyfi uygulamalarını ve yeni katliamlarını artık yasal olarak gerçekleştiribilmesini sağlayacak olan 'Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda yapılan değişiklikler 14 Haziran günü Cumhurbaşkanı tarafından onaylandı.	7	Politikaya dahil olmanın ancak yaşama dahil olmakla mümkün olacağı bilinciyle kadınların yaşama dair yabancılıklarını kırarak somut üretim ve eğitim araçları üzerinde yoğunlaşarak dar bir alana, sürece ve mücadeleye hapsedilmeyen ıstıkrarlı, sabırlı ve özverili bir örgütleme ve çalışma anlayışıyla hareket etmek gerekir

Pastadan pay kapma yarışı: “Seçimler”

Yarı-feodal, yarı-sömürge iktisadi yapıya sahip, emperyalizme göbekten bağımlı ülkemizde parlamento, başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist diktatörlüğünün maskesi olagelmıştır. Burjuvazinin zayıflığı feodalizmin sopsıyla birleşerek siyasi iktidara faşist karakterini vermiştir. Emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının farklı kliklerinin temsilcisi siyasi partiler “halkın egemenliğinin” parlamentoya taşınmasının araçlarıymış gibi gösterilmektedir. “Başbakan, bakan, siyasi parti lideri” olan kişilerin parlamentoda bulunan 550 milletvekili üzerindeki hakimiyeti, bunların üzerinde ise emperyalistlerin ve yerli uşaklarının hakimiyeti açıktır. Tabii ki feodal ağaların ve burjuvazinin mutlak hakimiyetinin olduğu bir yerde bütün bunlara, yani burjuva demokrasinin temel göstergelerinden biri sayılan parlamentoya ne gerek var! Ya da burjuvazi tarafından yönlendirilen ‘siyasi parti liderleri’nin

Seçimlerin yeniden gündeme gelmesi, pastadan pay kapma yarışında kedi-köpek gibi birbirlerini yiyen bu çıkar guruplarını çeşitli ittifaklar şeklinde bir araya getirmeye yetmiştir

kendi aralarında kavga etmelerine ne gerek var şeklinde sorular sorulabilir. Evet bunlardan birincisinin, yani parlamenter maske kullanmanın nedeni burjuva feodal iktidarın emeğin sömürüsü üzerine kurulu hakimiyetinin gizlenerek meşrulaştırılmaya çalışılması, halkın kendi temsilcilerini seçerek iradelerinin medise yansıyabileceği, bir anlamda kitlelerin gerçek taleplerinin sistem içi “seçeneklerle” gerçekleştirilebileceği yanılsamasını yaratmak içindir. İkinci ise bu kliklerin tamamen kendi aralarındaki çıkar çelişkileriyle alakalıdır.

İşte emperyalizmin uşağı durumundaki bu kliklerin arasındaki ‘Cumhurbaşkanlığı’ seçimleri etrafında başlayan kavganın da başka bir nedenle açıklanması mümkün değildir. Bugün açısından kavganın galibi gerçek iktidarın en büyük ortaklarından ordu olarak görünmektedir.

Ordu merkezli sürdürülen hakimiyet mücadelesi devletin temel kurumlarından olan Anayasa Mahkemesi’nin Cumhurbaşkanlığı seçimine ilişkin aldığı kararlar bir üst aşamaya ulaşmış ve bu andan itibaren de erken seçim startı fiili olarak verilmiş

oldu. İşte bundan sonra yeniden gündeme gelen seçim yarışı (pastadan pay kapma yarışı), kedi-köpek gibi birbirlerini yiyen bu çıkar guruplarını çeşitli ittifaklar şeklinde bir araya getirmeye yetmiştir. Özellikle ‘ülkenin milli menfaatleri’ için birleşme kararı aldıklarını büyük bir pişkinlikle açıklayan DYP ve ANAP gibi burjuva partilerin, çok geçmeden amaçlarının öyle açıkladıkları gibi ‘milli’ menfaatler falan değil, tam tersine pastadan pay kapma yarışında daha fazla pay alma çabası olduğu, daha yolun başında alacakları pastayı kendi aralarında paylaşamadıklarından o çok önemli dedikleri ‘milli’ meseleleri (pastayı) paylaşamamış olacaklar ki bir anda karşılıklı birbirlerini suçlamaya başlamalarıyla su yüzüne çıkmıştır.

MKP: Halk Kurtuluş Ordusu’nu güçlendirelim

Maoist Komünist Partisi (MKP) Yurtdışı Yürütme Komitesi, Haziran ayında yaptığı açıklamasında, emekçi halkları, Halk Kurtuluş Ordusu (HKO)’yu güçlendirmek için teçhizat kampanyasına katılmaya çağırıyor.

Elimize e-posta kanalıyla ulaşan MKP Yurtdışı Yürütme Komitesi imzalı bildiride, özelde Türkiye-Kuzey Kürdistan’da, genelde ise dünyada insanlığın, yurtseverliğin, devrimci ve komünistliğin bir kere daha sınıldığı bir süreçten geçildiğine dikkat çekilerek, başını ABD’nin çektiği emperyalist bloğun, egemenlikleri ve sömürü sistemleri gereği devasa orduları eşliğinde dünya halklarına yönelik işgal, katliam ve zulüm politikalarını açıkça uyguladıklarına dikkat çekildi.

SAYFA 2

PKK ateşkesi sürdüreceğini duyurdu

Kongra Gel, Güney Kürdistan’da 16-22 Mayıs tarihleri arasında gerçekleştirdiği 5. Genel Kurul’unda Koma Komalen Kurdistan (KKK) olan ismini Koma Civaken Kurdistan (KCK) şeklinde değiştirdi. 30 kişiden oluşan KCK Yürütme Konseyi’nin başkanlığına Murat Karayılan getirilirken, Zübeyir Aydar da yeniden Kongra Gel başkanlığına getirildi.

KCK Yürütme Konseyi isim değişikliğinin ardından, Haziran ayının başında yaptığı açıklamalarında, 1 Ekim 2006 tarihinde Kürt ulusal hareketi tarafından ilan edilen tek taraflı ateşkesin daha önce 18 Mayıs 2007 tarihinde sona ereceğini açıklamalarına rağmen ateşkes kararını resmi olarak yürürlükten kaldırmadıklarını, ancak ateşkes koşullarına rağmen Türk ordusunun operasyonlarını arttırdığını belirterek, buna karşın HPG gerillalarının kendini savunmanın dışında eylem düzenlemeyeceğini açık ladi.

SAYFA 4

Kimin seçimi

Türk burjuvazisi kendini yenilemek, meşruiyetini güçlendirmek ve sisteminin işleyişini salım bir düzeneğe bağlamak üzere yeni bir seçime gidiyor. Dışardan bakıldığında yalın ve doğal, tarihin akışına ve demokratik teamüllere uygun, -sıkıntıları ve sorunları olsa da- bir ölçüde demokratik, yasalara uygun bir parlamenter temsil arayışı gibi görünür her şey... Genel görüntü budur. Az buçuk radikal olanların bu gümbürtülü koro içerisinde kulak tırmalayıcı bir çınlamadan daha fazla etkili olmayan sesleri dışında, herkes durmadan memnun görünüyor.

SAYFA 13

Onlar G8’ler bizler milyarlarız

Dünyanın sekiz büyük emperyalist gücünün ezilen dünya halkları üzerinde uyguladığı her türden şiddet ve sömürüye son vermek için toplanan siyasi partiler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve sivil toplum kuruluşları 2-9 Haziran tarihleri arasında bir haftalık eylem programı belirleyerek çeşitli etkinliklerle G8’i protesto ettiler. İçerisinde ADHK’nın da bulunduğu ‘Enternasyonalist Devrimci Blok’ günler öncesinden Rostock’a gelerek, emperyalist zirve karşıtı faaliyetlerine start

verdi. Ortak program dahilinde hareket eden Blok güçleri, 2 Haziran günü sabah erken saatlerde G8 karşıtı büyük yürüyüşün bir kolunun start alacağı Rostock Tren Garı önünde toplandı. On binlerce kişinin katıldığı ve G8’in emperyalist karakterini teşhir eden sloganlar, pankart ve dövizlerle gerçekleştirilen yürüyüşün ardından alana yakın bir noktada kitleye polislin saldırması üzerine çatışma çıktı. Kitlenin militan bir tutum sergilediği çatışmalar, akşam saatlerinde son buldu.

SAYFA 10

Mercan’da şehit düşen 17’ler anıldı

17 Haziran 2005’te Dersim’in Mercan Vadisi’nde şehit düşen 17 MKP-HKO önder, kadro ve savaşçısı, ölümsüzlüklerinin 2. yıldönümünde, Türkiye-Kuzey Kürdistan’da ve yurtdışında yapılan eylem ve etkinliklerle anıldı.

SAYFA 16

TKP(ML)’den MKP’ye Bu Tarih Bizim

PERSPEKTİF

Her ilerlemenin üzerinde yükseldiği maddi bir temeli, tarihsel arka planı vardır. Bu diyalektik Kaypakkaya çizgisinin oluşumunda da belirleyendir. Kaypakkaya’nın bilimsel, teorik açıklımının sebeplerini, onun zeki, çalışkan, bilgiye susamış meraklılığı temelinde açıklamaya çalışanlar meselenin özünden sapanlardır. Mustafa Suphi önderliğindeki TKP’nin komünist mirasının savunuculuğunu yapan MKP’nin önceli TKP(ML)’yi ve Kaypakkaya çizgisini vareden BPKD’dir, o dönem Mao Zedung Düşüncesi olarak formüle edilen Maoist ideolojidir. İşte 17’lerimizi de var eden, üzerinden yükseldikleri öz, bu Kaypakkaya çizgisidir, Maoizm’dir.

sayfa8

GENÇ YORUM

SİNAN ÇAKIROĞLU

Gelenekten geleceğe ...

17’leri kaybeden, yitiren değiliz, bizzat onları yaratan, yaşatan geleneğiz. SAYFA 9

MKP'den Halk Kurtuluş Ordusu'nu güçlendirme kampanyası

“Halk Kurtuluş Ordusu’nu güçlendirmenin bir parçası olarak gerçekleştirdiğimiz kampanyaya katılalım. Bağış değil kendi savaşımı-zı yürütmek için kanımıza kan, canımıza can, emeğimize emek katalım”

Maoist Komünist Partisi (MKP) Yurtdışı Yürütme Komitesi, Haziran ayında yaptığı açıklamada, emekçi halkları, Halk Kurtuluş Ordusu (HKO)'yu güçlendirmek için teçhizat kampanyasına katılmaya çağırıyor.

Elimize e-posta kanalıyla ulaşan, MKP Yurtdışı Yürütme Komitesi imzalı bildiride, özelde Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, genelde ise dünyada insanlığın, yurtseverliğin, devrimci ve komünistliğin bir kere daha sandığı bir süreçten geçildiğine dikkat çekilerek, başını ABD'nin çektiği emperyalist blogun, egemenlikleri ve sömürü sistemleri gereği devasa orduları eşliğinde dünyaya halklarına yönelik işgal, katliam ve zulüm politikalarını açıkça uyguladıklarına dikkat çekildi.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ise laik-anti la-

ik, çağdaş-gerici yanlısımaları ve demagojileriyle ezilen halkları kendi yedeğine çekmeyi amaçlayan feodal faşist Türk devleti ve onun emirleri olan Genelkurmay kumandalı politikalar ve klikler arasında artarak devam etmekte olan dalaşa dikkat çekilen açıklamada, “Adına Cumhuriyet mitingleri diyerek biz ezilenleri nasıl daha iyi sömürecekleri ve saltanatlarını daha uzun nasıl sürdürecekleriyle yatıp kalkan emperyalistlerin uşağı Türk devleti, içine girdiği krizden halkların desteğini alarak çıkmak istiyor. Bir yandan şirinleri oynarken diğer yandan Genelkurmay kumandalı faşist Türk ordusunu kanlı operasyonlara sürüyor. Bütün bu nedenlerden dolayı biz ezilenlerin, yani halkımızın da bir kurtuluş ordusuna ihtiyacı vardır. Çünkü tankı, topu ve copuyla halklara zulmü reva gören emperyalist efendiler ve onların işbirlikçisi uşak devletlere karşı gerçek özgürlüğü ve kurtuluşu ancak kendi ordumuzu tesis ederek gerçekleştirebileceğiz. Çünkü ordusu olmayan bir halkın özgür bir geleceği de olamaz” denildi.

"Canımıza can, kanımıza kan, emeğimize emek katalım"

Halk Savaşı'nın dünyanın en yoksul ve yoksulluklarla dolu, uzun soluklu savaşı olduğu ve zor koşullarda ağır bedelleri gerektiren bu savaşta halkın katılımının olmazsa olmaz olduğu belirtilen açıklamada, “Bu savaş esasta siz halkımızın savaşıdır ve ancak sizin eseriniz olarak zafer elde edilecektir. O halde Türkiye-Kuzey Kürdistan proleteriyası ve ezilen halkların bağımsızlığı ve kurtuluşu için mücadele yürüten Halk Kurtuluş Ordusu ile bütünleşerek sınıf mücadelesinde yerimizi alalım” denildi.

Dersim'in Mercan Vadisi'nde 17 Haziran 2005 tarihinde ölümsüzleşen 17'lerin 2. ölüm-süzlük yıldönümlerinde, mücadeleyi yükseltmek için Halk Savaşı denizine atılmanın gerek-liliğine değinilen açıklamada, “Partimiz Maoist Komünist Partisi önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu'nu güçlendirmenin bir parçası olarak gerçekleştirdiğimiz kampanyaya katılalım. Bağış değil kendi savaşımızı yürütmek için kanımıza kan, canımıza can, emeğimize emek katalım” ifadelerine yer verildi.

TUDEF Dersim’de seçimleri değerlendirdi

“Ülkemizde şimdiye kadar yapılan parlament-ter seçimler, ne ülkemize, ne de bölgemiz olan Dersim'de yaşayan halkımızın hiçbir sorununa çözüm getirmediği gibi, meclisten çıkan kararlar insanları daha fazla açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, üretimsizliğin pençesine itmiştir”

Dersim Kültür Derneği üyeleri, 22 Temmuz'da yapılacak olan genel seçimlerde Tunceli Dernekle-ri Federasyonu (TUDEF)'in temsilcileri olarak Dersim'de sergileyecekleri tavırla ilgili 4 Haziran tarihinde dernek binasında basın açıklaması düzenlediler.

Dernek binasında yapılan açıklamada konuşan Taner Gökbaş, "Ülkemizde şimdiye kadar yapılan parlament-ter seçimler, ne ülkemize, ne de bölgemiz olan Dersim'de yaşayan halkımızın hiçbir sorununa çözüm getirmediği gibi, meclisten çıkan kararlar insanları daha fazla açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, üretimsizliğin pençesine itmiştir. Yıllar boyu ilimizde köyler, ormanlar yakılmış, insanlar zorla göç ettirilmiş, barajlar yapılarak ilimiz insansızlaştırılmaya çalışılmıştır. Bütün yukarıda sıraladıklarımızı çoğaltmak mümkün, bütün bunlar ülkemizdeki parlamentonun genel karakterini ortaya koymaktadır. Bu politikaları hayata geçirenler ise düzen partilerinden başkası değildir” diyerek, yıllarca 'sol' görünümüyle Dersim halkını alda-

tanlarını yine halkın sırtından meclis kürsüsüne erişme heveslerine de izin vermeyeceklerini, ancak desteklemeyi düşündükleri bağımsız adayların da Dersim'deki demokratik güçlerle görüşülmeden belirlenmesini doğru bulmadıklarını belirtti. Gökbaş, "Genel seçimlere giren dostlarımızın adaylarını belirlerken kullandıkları yöntem, demokratik güçlerle görüşülmemesi, yöre derneklerinin düşüncelerini bile almadan hareket etmeleri, demokratik, birleştirici ve halkın istem ve taleplerine ortaklaşarak çözüm bulunması anlayışından uzak olan bir düşünce ve yöntemdir” dedi.

Gökbaş, TUDEF'in bu duruma rağmen kapsayıcı ve demokrasi güçlerini besleyecek bir politika-da ısrarlı olduğunu ve TUDEF'e başvuran adayların bu süreçte aday gösterilmesini demokrasi güçlerini olumsuz etkileyeceği düşüncesiyle kabul etmediklerini belirtti. Gökbaş açıklamanın devamında şöyle konuştu: "Sonuç olarak ülkenin içinde bulunduğu durum üzerinden değerlendirdiğimizde Kürtler'in demokratik hak ve özgürlüklerinin ta-

nınmadığı, alevilerin inanç özgürlüğünün yok sayılarak sünnileştirilmeye çalışıldığı bir dönemde, bu bölge insanların temel hak ve özgürlüklerini merkeze alan devrimci demokrat ve yurtsever bağımsız adayların desteklenmesi yönünde fikir birliği sağlanmıştır. Bu kriterlere sahip adaylar üzerinden yeni bir değerlendirme yapılarak seçim sürecindeki çalışmalarımıza start vereceğiz”.

Bağımsız aday Şerafettin Halis'e çok sayıda kurum destek verdi

13 Haziran tarihinde Belediye Konferans Salonu'nda basın toplantısı düzenleyen çeşitli demokratik kitle örgütleri, bağımsız aday Şerafettin Halis'i destekleyeceklerini duyurdular. Çok sayıda demokratik kitle örgütü ve sendikalar ile Dersimli sanatçı ve yazarların da desteklediği Şerafettin Halis, basın toplantısında yaptığı konuşmada, coğrafyamızdaki sorunların temelinde Kürt sorununun yattığını ama yıllardır bu sorunun telaffuz da-hi edilmediğini ifade ederek, “Bu sorun sadece Kürtler'in sorunu değildir ve bir polisiye ya da asayiş sorunu da değildir. Bu sorun Kürt sorunu ve tüm Türkiye'nin hatta Ortadoğu ve dünya halklarının sorunudur. Ve bunu şiddetle değil demokrasi ile çözmemiz gerekmektedir. Biz ne asker, ne polis, ne de gerilla ölümlerini tasvip etmiyoruz. Kimse ölmesin diyoruz” dedi.

Şerafettin Halis'i destekleyenlerin arasında DTP, EMEP, Dersim Kültür Derneği, ESP, Tunceli Belediye Başkanı, Hozat Belediye Başkanı, Munzur Vadisi Doğal Yaşamı Koruma Derneği, Munzur Aydınlar Platformu üyeleri Ferhat Tunç, Umur Hozatlı, Metin Kahraman, Kemal Kahraman, Mehmet Çetin, Zele Mele, Nesimi Aday, Erdal Ceviz, Cafer Solgun, Çayan Demirel gibi isimler var.

Devrimci Demokrasi’den

Yaklaşan seçim süreci, Türk devletinin Kuzey Irak'a girip girmeyeceği üzerine yapılan tartışmalar gibi şu an gündemi bir hayli meşgul etmiş durumda. “Merkez sağ güçleniyor” diyenler, “MHP'nin baraj riski kalmadı”, “AKP artık çitçilerimizin analarına saygıyla bakıyor” demagojileri gırla gidiyor. MHP ve CHP gibi partiler kılıçları çekip, kahraman Türk ordusuna tam yetki verip “Allah Allah” nidalarıyla Güney Kürdistan üzerine sefer düzenliyorlar. CHP ve AKP arasında ikinci bir Sakarya Meydan Muhaberesi'ne ve “Çanakkale geçilmez” türünde bir “Çankaya geçilmez” des-tanına milletçe tanıklık etmekteyiz. İşte 1923 yılından beri hala muasir medeniyet-ler seviyesine ulaşma çabası içerisinde olan Türk devletinin 2000'li yıllardaki görün-tüsü.

Bu yanılsamalı görüntünün arkasındaki gerçek görüntünün faşizm olduğunu hiçbir zaman gözden kaçırmadan, perdede oynanan bu Ali Cengiz oyunlarının halkı gerçeklerden uzak tutma çabaları olduğunu bilmeliyiz. Bütün bu kargaşadan ar-ta kalan, devletin gerçekleştirdiği katliamlar ve emperyalizmle geliştirdiği uşaklık ilişkisi gereği yıkıma sürüklediği halk kitleleridir. Ali Cengiz oynanan bunları örtbas etmek için sahnede.

PKK'nin ilan ettiği ateşkese rağmen her geçen gün artarak devam eden ope-rasyonlara misilleme amacıyla yaptığı güçlü eylemlerin ardından her gün bir ölüm haberinin gelmesiyle birlikte, Genelkurmay'ın ve 'sivil' şovenist kliklerin, kendileri-nin içine düştüğü güvensizlik ortamını yırtmak için “hassasiyetli millet”i görevle-çirmesi, yeniden linç girişimlerinin, “faili meçhul” bombaların patlamasına neden olacağı benziyor. Türk devleti, polise tam yetki verip (bundan önce de yetkisiz ol-duğunu söylemek abesle işgal olur), hak gasplarına karşı her türden ilerici çıkış-ları, halkın örgütlü kesimine ya da örgütlenecek kesime gözdağı vererek sindir-meyi hedefliyor.

"Hukuk devletiyiz", 'sosyal devletiz' diyerek her gün çığırıklık yapan Türk devleti, bir taraftan sahtekarca "Türk Kürt kardeşler", "her şeyi halkımız için yapı-yoruz" diye göz boyamaya çalışırken, öte taraftan Amed'de Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş'ı ve Sur Belediye Meclisi'ni, faaliyetlerinde Türkçe'nin yanı sıra Kürtçe'yi kullandıkları için görevden düşürüyor. Sahtekarca "her şeyi halkımız için yapıyoruz" diyenler, Sur Belediye Başkanı Demirbaş'ın çoğunluğu Kürtçe konuşan Amedliler'e daha iyi bir belediyecilik hizmeti sunabilmek için içine girdiği bu de-mokratik çabayı faşist bir mantıkla, akıl almaz "hukuk devleti" olma anlayışlarıyla cezalandırıyorlar.

Şu sıralar Kuzey Kürdistan bölgesindeki belediyelerin çoğunun DTP'nin çatısı altında olduğunu bilmekle beraber, faşist Türk devletinin de Kürt oylarını sabote etmek, Kürt adaylarının bu belediyeler üzerinden desteklenmesini engellemek için birçok belediye'yi "bölücülük yapmak", "haadini aşmak" suçlamalarıyla görev-den düşürme girişimlerinin sürecini bilmemiz gerekiyor. Yedi yaşında, on üç yaşında çocuklara "terörist" diyerek gencecik bedenlerini kevgire çeviren bu devlet, çocukların öldürülmemesi için tavır alan, onların anısına heykeller dikti-ren bu belediyeleri hedef tahtasına yerleştirmiş, soruşturmalarla sindirmeye çalışıyor. Amed Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir'in müdahil oldu-ğu her olayda hakkındaki soruşturmalar açıldığını biliyoruz. Devlet ordusuyla, po-lisiyle tam teşekküllü devlet terörünü uygularken, buna karşı demokrasi müca-delesi verenleri, bu konuda paranoyak olduğunu ispat edecek derecede "terö-rist" diye nitelendiriyor, ona kalsa terörist olmayan yok. Bunu vakti zamanıyla Dersim'de alay komutanı Namık Dursun paşa sarfettiği şu sözlerle kanıtıyor: "Bunların yüzde sekseni terörist". Dursun paşa bunu Dersimliler için söylüyor ancak, Kürt illerindeki devlet kurumlarının gerek kurumsal olarak, gerekse de bu kurumları temsil edenlerin kişisel olarak fikirleri Dursun paşayla aynı. Bu en nihayetinde devletin paranoyasını oluşturuyor. Halk düşmanı olma karakteri, halkı onun gözünde potansiyel bir tehlikeye büründürüyor ve her kıpırtıda "te-rör" demagojisine ve silah zoruna, yargı zoruna, kurumsal bir zora başvuru-arak devlet terörünü uyguluyor.

Ve yine Haziran ayının ortasında 17'lerin ölümsüzleşmelerinin 2'nci yıldönü-mündeiz. Ülkemiz ve dünya devrimci ve komünist hareketinin aldığı ağır kayba rağmen 17'lerin bizlere bıraktığı perspektifle, Maoist öncünün bilimsel ilkeleri ışığında güçlü ve çekilken örgütsel birliği sağlamanın kararlılığıyla Halk Savaşı'ndaki ısrarımızı sürdürüyoruz. Maoizm'in bilimsel ışığının aydınlığıyla emperyalizmin ve onun uzantılarının üzerine her zamankinden daha güçlü yürüyoruz.

Emperyalizme ve ülkemizdeki kuklası faşist Türk devletine karşı yürütülen Halk Savaşı mücadelesindeki, "canımıza can, kanımıza kan, emeğimize emek ka-talım" şianına ortak olalım.

“Munzur’un Türküsü” İzmir’de söylendi

Dersim'le dayanışma amacıyla düzenlenenen Munzur'un Türküsü etkinlik-lerinin İzmir ayağı 1 Haziran'da İzmir Açık hava Tiyatrosu'nda düzenlendi. Et-kinliğin açılış konuşmasını yapan İzmir Tuncelililer Derneği Başkanı Ali Ekber Çiçek, Dersim'in barajlarla, siyanürle ve sürgünlerle yok edilmek istendiğini söyleyerek, bu duruma karşı beraberlik çağrısı yaptı. Açılış konuşmasının ardın-dan sanatçı Vedat Baran ve Pınar Sağ sahne alarak söyledikleri türkülerle in-sanlara coşkulu anlar yaşattılar.

Etkinlikte konuşma yapan Muzur'un Türküsü onursal başkanı Sinan Samat da, amaçlarının sadece Dersim'e bir hu-zurevi açmak olmadığını, Dersimliler'in, Dersim'in onurunu geleceğe taşımak istediklerini söyledi.

Samat, Dersimliler'in tarihler bo-

yunca hep zulme maruz kaldığını ama hiçbir zaman da bu zulme boyun eğ-mediklerini, sürgünlerden geri dönerek köklerine sarılmasını bildiklerini söyle-di.

Samat, yaklaşan seçimlerle ilgili olarak da, Dersimliler'in CHP gibi Sivas katliamında payı olan sosyal demokra-si maskesine bürünmüş tüm düzen partilerine oy vermemelerini, demok-rasi ve kardeşlik için yola çıkan bağım-sız adayları desteklemelerini istedi.

Daha sonra sahne alan sanatçı Em-re Saltık da Mercan Vadisi'nde katledi-len 17 komünist devrimci anısına bir türkü okudu. Emre Saltık'ın ardından sı-rasıyla sanatçı Tolga Sağ ve en son ola-rak Mikail Aslan sahne aldı.

17’ler için yapılan basın açıklamasına katılanlara ceza yağdı

Mercan Vadisi'nde katledilen 17'lerden Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Ali Rıza Sabur, Ahmet Perktas ve Taylan Yıldız'ın Dersim merkezde bulunan Şiğenk mezarlığında 20 Haziran tarihinde ya-pılan törenle defnedilmelerinin ardından akşam saatlerinde basın açıklaması yapan DHP, ESP ve HÖC üyesi birçok kişiye mahkemede ceza yağdı.

Basın açıklamasına katıldıkları için yargılanan Murat Kur, Bülent Yücel, Pınar Aydın, Ali Haydar Çatakçın, Ali İhsan Çıplak ve Murat Kaymaz'a, "suç ve suçluyu" övdükleri gerekçesiyle 600'er YTL pa-ra cezası ve Yağmur Sarıatesh ile Öner Bulut'a da devletin kurum ve organlarını aşağıladıkları gerek-

çesiyle 5'er ay hapis cezası verildi. Mahkeme bu kişilerin cezalarını erteledi. Ancak Öner Bulut, "suç ve suçluyu" övdüğü gerekçesiyle 600 YTL para ce-zası aldı.

Haklarında "suç ve suçluyu övme, devletin ku-rum ve organlarını aşağılama" iddialarıyla dava açılan Taner Gökbaş, Deniz Dağdeviren ve Nihal Gül ise beraat ettiler.

Mahkemenin diğer kişiler hakkında verdiği ce-za kararları temyiz edilmek üzere Yargıt'ay gön-derildi.

YURTİÇİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abone Süresi

6 AYLIK

1 YILLIK

Yurtiçi

12 YTL

24. YTL

Yurtdışı

35 EURO

70 EURO

MKP'den genel seçimlere ilişkin açıklama

Maoist Komünist Partisi (MKP), yaklaşan genel seçimlere ilişkin bir bildiri yayımlayarak; son günlerde ayyuka çıkan ve “laik-şeyratçı” çatışması olarak lanse edilen boğazlaşmanın, Türk hakim sınıflarının farklı klikleri arasındaki iktidar dalaşının bir görüngüsü olduğuna dikkat çekti

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlayamıyoruz

indeki ihtiyaçlarına bağlı bir durumdur. Bu açıdan komünistler parlamenterya da parlamentosuz faşist diktatörlüğün her biçimine karşıdır. Peki bu halk için serbest örgütlenme hakkını istemekten, legal alanda var olma taleplerini yükseltmekten geri durma anlamına mı gelir. Kesinlikle hayır. Faşizm şu veya bu devlet partisinin keyfi isteğinden apaynı, bizzat bir Türk devlet gerçekliğidir. Ekonomik, siyasi, sosyal koşulların bir sonucu olarak devlet zorunlu bu biçimde yürütülmek durumundadır. Dolayısıyla anti-faşist mücadele bir devrim mücadelesidir. Parlamento eksenli bir çerçeveye kesinlikle sığmaz, sığdırılmaz bir meseledir. Komünistler parlamentodan hiç yararlanılmaz, seçimlere hiç girilmez düşüncesinde değillerdir. Bu bir ilke sorunu değil, taktik bir meseledir. Her bir somut koşulda somut ele alınmayı gerektiren bir konudur. 3. Konferans ve daha sonraki 1. Kongre bu konuya doğru yaklaştı. Parlamentodan taktik olarak hiçbir şekilde yararlanılmaz, seçimlere hiçbir durumda girilmez diyen ve bunu bir ilke meselesi durumuna getiren dogmatizmi mahkum etti. Özetle dedi ki; MLM'ler ilkesel olarak hiçbir mücadele biçimini ret etmezler. Ana mücadele biçimi ile tali olanı, merkezi görevle ikinci ve tali görevleri birbirine karıştırmadan, esas ve tali örgütlenme biçimlerini bulandırmadan, strateji ve taktığı birbirine karıştırmadan sorunu ele almalıdırlar. Stratejik başarıyı yakınlaştırmaya hizmet edecek taktikler devrim için vazgeçilmezdir. Parlamento da, her bir somut durum da bu çerçevede ele alınmalıdır. Tarihi muhasebemizin anlattığı budur.

Kitelerin egemen sınıflar kamplaşmasından birine yedeklenmek istediği bugün kü durumda parlamenterya bir perspektifle değil, Halk Savası'na hizmet temeline, devrimin sesini mevcut hareketli atmosferde kitlelere taşıma perspektifiyle bağımsız devrimci inisiyatifle taktiksel-dönemsel olarak ezilen Kürt ulusunun demokratik hak ve özgürlüklerini merkeze alan bağımsız adaylar, bütün dost müttefik güçlerle birleşik devrimci eylem birliği temeline, ancak propaganda ve ajitasyon özgürlüğünü yadsımayan bir perspektifle belirlenmiş komünist, devrimci, demokrat bağımsız adaylar desteklenmelidir. Merkezi görevin hizmetinde böyle bir taktik daha etkin bir propaganda ve ajitasyon işlevi görülebilir. Burada planlama, inisiyatif ve seferber olma özel bir önem taşımaktadır. Meselenin ciddi bir ideolojik siyasi kampanyayla ele alınması zaruridir. Ezilen Kürt ulusunun, azınlıkların, alevi, Hristiyan ve diğer inanç gruplarının ilerici demokratik taleplerine seyriri kalamayız. Komünizmin tüm bu sorunlara gerçek çözüm olacak bayrağını asla indirmeden, dostlarımızla aramızdaki farklılıkları eleştiri, ıkna ve dönüştürme sorumluluğunu asla dışlamadan eylem birliklerine özel önem verilmelidir”.

güçler içerisinde ABD'nin sınırlarak diğerlerine bir kaç tur fark atmış olması; Türk ordusunun bu haylazlığının bir sonuç vermeyeceğini daha şimdiden ortaya koymaktadır. Ki zaten Türk ordusu da bu gerçekliğin farkında olmamakla birlikte yapabileceği en iyi hamleyi yaparak, daha sonra 'testiği kıran çocuk' misali verilecek cezaya razı durumdadır.

Durum böyle olmakla birlikte, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın son dönemlerde yaptığı açıklamalarda ABD ve AB'yi suçlar tarzda söylemlerde bulunması da ABD-ordu arasında çelişkilerin yaşandığını gösterir mahiyette. Zira; Genel Kurmay Başkanı Büyükanıt, 12 Nisan günü düzenlediği bir basın toplantısında Güney Kürdistan'daki Kürt liderlerinin Türk devleti ve Türk kolluk güçleri hakkındaki açıklamalarına ilişkin yönetilen soru üzerine; “Ben söyleyene değil, söyletene bakıyorum”, “onların şımartanları biliyoruz” şeklindeki yanıtı, yine “Ulus'taki patlamanın ardından PKK mı var?” sorusuna verdiği “kimin yaptığından çok, yapanların arkasındaki gücün kim olduğunu düşünmeliyiz” cevabı; Büyükanıt tarafından okun ucunun Güney Kürdistan'daki oluşuma ve dolaylı yoldan da ABD'ye çevrilmesini ifade etmekteydi.

Ulus'ta halkı hedef alan bombalı saldırı ve yukarıda genel hatları ile ele aldığımız gelişmeler, yaklaşan süreçte ilişkin iki seçeneği bir tabloyu önümüze çıkartmaktadır. Bu seçeneklerden ilki; Türk ordusunun, özellikle devletlini yumuşak karnı olan Kürt sorununa ilişkin ABD'den icazet alamaması ve bu konuda ABD'nin de herhangi bir adım atmaması, bu durumun 80 yılı aşkın resmi devlet politikasında bir kırılma ile sonuçlanabileceği endişesini taşıyan Kemalist kligin başı ordu, Rusya başta olmak üzere diğer emperyalist güç odaklarına 'yaklaşarak' ABD'den mevcut pozisyonunu korumasını istiyor.

İkinci seçenek ise; ABD'nin mimarı olduğu bu 'danışıklı dövüş' ve ardından yaşanan gelişmeler ile Türk ordusunun, PKK'ye karşı ABD'nin belirlediği sınırlı bir 'operasyon' sonrasında Irak'ın içlerine çekilmesi ve 1 Mart Tezkeresi'nde yapılmayanın böylelikle gerçekleştirilmesi ve Türk devletinin, ABD komutasında BOP'a piyon olarak dahil edilemesidir.

Sonuç olarak; 'cumhuriyet' mitinglerinde 'Tam bağımsız Türkiye' umuduyla göreve çağrılan ordu, emperyalizme göbekten bağlı bir durumdadır ve bu emperyalist güçlere olan bağlılığın baş mimarıdır. Buradan hareketle her iki seçenekte de Türk ordusunun ABD'ye karşı bağımsızlık mücadelesi vermediği, sadece mevcut pozisyonunu korumak için kıvrıldığı görülmelidir.

huriyet için Yeni Demokratik Halk İktidarı'dır. Bu zaferi tesis edecek tek merkezi görev Halk Savaşı'dır" ifadelerine yer verilen bildirinin devamında şu ifadelere yer verildi:

“Egemenler %10'luk seçim barajlarıyla, birleşik oy pusulalarıyla, 12 Eylül anayasası, seçim kanunu, siyasi partiler yasası konseptlerindeki birlikleriyle parlamentoya girmek isteyen reformist güçlere bile tahammülsüzlüklerini göstermektedirler. Kürt hareketinin bu alanda sesini bile duy-mak istemiyorlar. Evet halka sadece egemen sınıf kliklerinin hangisinin sizi soymasına, size yönelik baskının hangisi aracılığıyla olmasına razısınız diye soruyorlar. Tezgahladıkları seçim bunu ifade ediyor. Peki bu alanda devrim, bağımsız ideolojik siyasi çizgisiyle inisiyatifli ele almayı ret mi edecektir? Hayır. Devrim egemen sınıflar kepazeliğinin tümünü deşifre etme görevini yerine getirmeye devam edecektir. Egemenlerin seçim oyununun figüranı olmadan seçim ortamının vesilesiyle objektif olarak belli bir hareketlilik gösteren kitlelere kendi programını götürmek, güçlü bir propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle kitleleri devrimci inisiyatifle birleştirmek durumundadır. Rejim bugün de ciddi bir krizle yüz yüzedir. Örtü olan par-

lamento ve hükümet son gelişmelerle birlikte maske olabilme işlevini yitirmiş vaziyettedir. İşte seçimler. Bir kriz durumundaki bütün kurumlarıyla yıpranmış rejimi kurtarma operasyonudur. Bu asla unutulmamalıdır. Cumhursuz cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de karar verici mercinin parlamento olmadığı görülmüştür. Ordu her zamanki gibi karan ben veririm diyor. Burjuva feodal devlet gerçekliğinde halk zaten her zaman siyasetin tespiti, karar verme ve yönetmede devre dışıdır. Sömürücü devletlerin her biçiminde halka verilen tek "hak" devlete itaat etmedir. Osmanlı ve onun devamı niteliğindeki TC gerçekliğinde bu çok daha bariz bir durumdur. Halka devlet partilerinden birine oy verin diyenlere cevabımız hayır olmalıdır. Şıanımız biz halk iktidarı istiyor olmalıdır. Bütün acil talepler bu hedefe bağlı olarak ele alınmalıdır.

Bu konuya genel yaklaşımımız zaten bilinmektedir. Parlamento, burjuva devletlerine sadece "demokratik" bir maskedir. Parlamentoyu faşist diktatörlükle bağdaştırmayanlar kaba bir yanılgı içerisindeyler. Evet parlamentoyu gerektiğinde ortadan kaldıran faşist diktatörlük gerçekliğini de biliyoruz. Bu tamamıyla koşullara ve egemen sınıfların yönetme mesele-

BAŞYAZI

Yaklaşan seçim ve artan klikler arası dalaş

Son iki aylık süre zarfında, art arda yaşanan 'kritik' gelişmelere tanıklık ettik. Genelkurmay-AKP dalaşının gölgesinde alevlenen Cumhurbaşkanlığı gerilimi, 'irtica' balonunun suni bir şekilde şişirilerek, halkın 'laik' olarak add edilen orduyu cepheye itihak etmesi ve devleti kut-saması için sürdürülen yoğun faaliyetler, 'sivil' toplum örgütleri tarafından organize edilen ve ordunun kutsandığı 'cumhuriyet' mitingleri, Genelkurmay tarafından AKP'ye karşı yayınlanan e-muhtıra, muhtıranın ardından ABD'nin darbeye karşı olduğu yönünde açıklamalar yaparak, Türk ordusuna muhtıranın (efendisini) göstermesi, sınır ötesi operasyona yönelik Güney Kürdistan hududuna yapılan yoğun askeri yığınak ve bu yığnağa karşılık ABD uçaklarının Türk ordusundan hızlı davranarak sınırı geçme yarışmasında ipi göğüslemesi ve bu hamlesi ile ordunun kulağını çekmesi... Suriye'ye silah taşıdığı öne sürülen bir İran uçağının Türk devleti tarafından indirilerek aranması ve sonrasında yaşanan 'hüsrân'. Son olarak bu listeye eklenmesi gereken önemli bir halka olarak; Ankara Ulus'taki bombalı saldırı.

Yukarıda bir trenin vagonları gibi peş peşe sıraladığımız gelişmeleri, televizyonda izlediğimiz bir filmi bir karesinde üzerimize doğru son sürat gelen tren karşısında; 'nasıl olsa televizyondan çıkamaz' düşüncesiyle koltuğumuzdaki istifimizi bozmadan izlenmesi; sonu hüsrân olacak bir geleceğe davetiye çıkartmakla eş anlamlıdır. Ve bunun kabul edilmesi mümkün değildir. Mümkün değil olmasına ya, halkın büyük bir kesiminin bu yaşananları -tren olayında olduğu gibi- 'nasılsa beni etkilemez'ci bir tutumla seyrettiği de nesnel bir gerçeklik olarak olduğu yerde durmaktadır! Peki bu tren nereye gidiyor derseneiz? Yukarıda sıraladığımız gündemler üzerine biraz kafa yorulduğunda, bu trenin halk kitlelerini sürükleyerek bir uçuruma doğru götürdüğünü söylemek abartılı olmasa gerek.

ABD sahnedeki başrolü

değiştiriyor

ABD'nin, Ortadoğu halklarının cansız bedenleri üzerinde yükseltmek istediği Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında, Türk devletinin üzerine düşen sorumluluğunu yerine getirmesi yolunda, İslami kimliği kendisine maske edilen AKP ile yürümek istediği artık aşkar olmuş bir gerçekliktir. Bu durum; yıllardır ABD'nin maşası olarak kendisine verilen görevleri layıkıyla yerine getirmek için uğraşıp didinen, kah yerine getirdiği emirler için 'bizim çocuklar başardı' denilerek ödüllendirilen, kah 'biz darbeye karşıyız' denilerek azarlanan Türk ordusunun tekerine çomak sokuyor gibi görünüyor. Gelişmelere bakıldı-

BD'nin, Ortadoğu halklarının cansız bedenleri üzerinde yükseltmek istediği Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında, Türk devletinin üzerine düşen sorumluluğunu yerine getirmesi yolunda, İslami kimliği kendisine maske edinen AKP ile yürümek istediği artık aşkar olmuş bir gerçekliktir. Bu durum; yıllardır ABD'nin maşası olarak kendisine verilen görevleri layıkıyla yerine getirmek için uğraşıp didinen, kah yerine getirdiği emirler için 'bizim çocuklar başardı' denilerek ödüllendirilen, kah 'biz darbeye karşıyız' denilerek azarlanan Türk ordusunun tekerine çomak sokuyor gibi görünüyor. Gelişmelere bakıldığında, ABD'nin AKP hükümetini bir süre daha kollamak ve kullanmak arzusunda olduğuna işaret eden bir dizi olgunun kendisini dışı vurmakta olduğu görülecektir

ğında, ABD'nin AKP hükümetini bir süre daha kollamak ve kullanmak arzusunda olduğuna işaret eden bir dizi olgunun kendisini dışı vurmakta olduğu görülecektir. Bunları kısaca ifade etmek gerekirse:

AB üyesi TC: ABD'nin truva atı

ABD'nin, Türk devletinden (ve elbette devlet erkini elinde bulunduran Türk hakim sınıf kliginden) beklediği görevlerin içinden öne çıkan madde AB üyeleği olarak görünüyor. Zira bir zamanlar ABD'nin, doğu Avrupa ülkelerindeki sosyalist devrimlerin yayılmasını önlemek ve SSCB'nin etkinliğini kırmak için ekonomik olarak destek verdiği Avrupa Birliği, bugün ABD için başlıca rakip güçlerden biri durumuna gelmiştir. Buradan hareketle dünya imparatorluğunu tesis etme hayalleri peşinde at koş-turan ABD için, AB içinde, kendisinin çıkarlarını savuna-cak ve bu doğrultuda O'nun elini güçlendirecek devletlerin olması büyük bir öneme sahiptir, ki bu özellikle ilerki yıllara dönük bir adım olarak tasarlanmaktadır. Buradan hareketle ABD, AB'ye üyelik doğrultusunda 'emin' adımlarla ilerleyen ve bu esnada ABD'nin kontrolünde hareket eden AKP, ABD için önemli bir misyona sahip durumda.

AKP'ye karşı olduğuna dair hakkında söylemler çıkan ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı ve eski Ankara Büyükelçisi Eric Edelman, AKP'ye bakışını şöyle özetliyor:

“Türkiye'nin Avrupa Birliği (AB) üyeliğini sonuna kadar destekliyorum. AKP hükümetinin bu yönde gösterdiği çabaları da takdir ediyorum”. Yine Edelman'ın bu açıklamasından bir gün sonra ABD Senatosu'nda konuşan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice da; “Bizim rolümüz, (Türkiye'deki) demokratik ve anayasal süreçlerle uyumlu ol-malı. Bu hükümet, halk tarafından seçildi ve Türkiye'yi Avrupa'ya doğru götürmeye kendini adadı. Hükümetin politikası hep bu yönde oldu. İslami kökleri olan AKP li-derliği Avrupa'ya entegrasyonu için çalışıyor”. Rice'nin konuşmasında es geçilemeyecek bir nokta ise; “demokratik ve anayasal süreçlerle uyumlu olmalı” şeklindeki söylemi. Zira burada ima edilen ordunun yayınladığı e-muh-

tıraya karşı AKP'nin savunulduğudur!

AB üyelik süreci ile birlikte Türk ordusunun siyasetteki etkisinin azaltılması, MGK sekreterinin sivil bir kişi olması gibi şartların öne sürülmesi hatırlandığında, bu durumun ordu için barındırdığı 'tehdit-tehlike' daha açık bir şekilde görülecektir.

ABD'nin bir silahı olarak;

AKP ve ılımlı İslam

BOP çerçevesinde gerçekleştirilen Irak işgali hamlesi karşısında, Irak'ın Müslüman olması nedeniyle ülkemizdeki İslamcı kesimden yükselmesi muhtemel tepkilerin, İslamcı maskeye sahip bir hükümet ile nötralize edilmesi ya da asgari düzeye çekilmesi amacıyla AKP'yi hükümete taşıyan ABD, önümüzdeki süreçte de AKP'yi bu yönlü kullanmak niyetinde görünüyor. CIA tarafından yayınlanan 88 sayfalık 'İslam Raporu'nun 38. sayfasında ılımlı İslamcı olarak ülkemizden Fethullah Gülen'in adı örnek olarak veriliyor. Bir sonraki sayfada da ılımlı İslamcılann en büyük eksikliklerinden birinin "ekonomik güç" olduğu vurgulanıyor ve maddi açıdan desteklenmeleri isteniyor.

Raporda Türk devletinin ılımlı İslam için iyi bir model oluşturduğu tespitinde bulunularak, bu konuda TC'deki hükümetin desteklenmesi gerektiğinin de altı çiziliyor. Yine raporda; “Önce ılımlı İslamcılar” desteklenecek başlığı altında: Çalışmalarının ve görüşlerinin yaygınlaştırılması için maddi katkı yapılacak, daha geniş kitlelere ve özellikle gençlere ulaşmaları teşvik edilecek, sivil toplum kuruluşları kurmalarına, eğitim için yer bulmalarına ve politik süreç içinde gelişmelerine destek olunacak, görüşlerini yaymak için web sitesi, okul, enstitüler kurmalarının önu açıklacak ve ılımlı İslamın kitlelerin alternatif olması sağlanacak” ifadelerine yer verilmesi de bu görüşü güçlendirir mahiyette. Bu da Kemalist nitelikten ziyade ılımlı İslam'ın ön plana çıkartılması ve ordunun bu alandaki kozunun da elinden alınması anlamını taşıyor. Yine Güney Kürdistan'daki Kürt liderlerin ABD'den gör-

Kürtçe'ye tahammülsüzlük sürüyor

Amed'in Sur Belediyesi organ başışı kampanyasını Türkçe ve Kürtçe olarak yürüttüğü için İçişleri Bakanlığı'nın başvurusu ile Danıştay tarafından görevinden düşürüldü

Amed'in Sur Belediyesi hakkında Kürtçe ve Türkçe yürüttüğü "Organ Bağış Yaşam Bağış" adlı kampanyası nedeniyle İçişleri Bakanlığı tarafından inceleme başlatıldı.

İçişleri Bakanlığı Mülkiye Müfettişleri'nin başlattığı incelemenin ardından İçişleri Bakanlığı'nın Danıştay'a yaptığı başvuruda Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş'ın görevinden düşürülmesi istendi. Başvuruyu değerlendiren Danıştay 8. Dairesi, Sur Belediyesi'nin çok dilli belediyeçilik uygulamasının Anayasa'ya aykırı olduğuna karar verdi. Danıştay'ın kararıyla Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş görevinden düşürülürken Belediye Meclisi de feshedildi.

Sur Belediyesi daha önce Belediye Meclisi'nde alınan kararla belediye hizmetlerinin çok dilli bir şekilde verilmesini kararlaştırmıştı. Buna göre çoğunluğu Kürtçe konuşan Amedliler'e

Türkçe ve Kürtçe hizmet verilmesi, belediye personelinde de bu dilleri bilme şartı aranması söz konusu. Belediye Başkanı Demirbaş daha önce bu konu ile ilgili yaptığı açıklamada, imkanları ölçüsünde belediye hizmetlerini yerelde kullanılan Ermenice ve Süryanice dillerinde de vermek istediklerini bildirmişti.

DTP'li belediye başkanlarından destek

DTP'li 54 belediye başkanı, Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş'a destek vermek için Amed'de basın açıklaması yaptılar. Belediye başkanları adına açıklama yapan Osman Baydemir, bu olayı Kürtçe'ye tahammülsüzlük olarak nitelemeyi kınadı.

Binali Yıldırım'a özgürlük

Almanya'dan politik oturma izni olarak uzun zamandır bu ülkede yaşayan Binali Yıldırım, Hamburg kentinde futbol oynayan Dersimspor ile gittiği İspanya'nın Mallorca Adası'nda 29 Mayıs tarihinde Interpol tarafından gözaltına alındı. Yıldırım'ın Türk devletine iade edilme riski var.

Uzun yıllar Maoist Komünist Partisi davasından hapis yatan Binali Yıldırım, 2000 yılında başlayan ölüm orucu eylemlerinin ardından devletin şartlı salıverme uygulamasıyla 2001 yılında hapisneden çıktı. Sağlık sorunları ve hapis cezası nedeniyle yurtdışına çıkmak zorunda kalan Yıldırım, yaklaşık dört yıldır Almanya'da politik oturma izni ile kalmaktaydı.

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu (ADHK), Binali Yıldırım'ın gözaltına alınmasını protesto etmek için çeşitli etkinlikler düzenliyor. Birçok ülkede çeşitli dillerde kaleme alınmış dilekçeler İspanya makamlarına gönderilirken, Yıldırım ile dayanışma amacıyla imza masaları açılıyor. Ayrıca Hamburg'daki İspanya Konsoloslugu önünde çeşitli ülkelerden devrimcilerin de destek verdiği protesto eylemleri düzenleniyor.

Erol Zavar'la dayanışma etkinliği

Erol Zavar'a Yaşam Koordinasyonu'nun düzenlediği dayanışma etkinliğinde, Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Odak Dergisi eski yazı işleri müdürü Erol Zavar'ın serbest bırakılması istendi.

İstanbul Kadıköy Belediyesi Evlendirme Dairesi'nde 7 Haziran'da düzenlenen dayanışma etkinliğinde, mesane kanseri olan Zavar'ın tedavi edilebilmesi için serbest bırakılması istendi. F tiplerinde süren tecrit işkencesine dikkat çekilen ve hasta tutsakların tedavilerinin yapılmadığı belirtilen etkinlikte konuşan Zavar'ın eşi Elif Zavar, eşinin sağlık sorunlarına rağmen tedavisinin yapılmadığını ve ayrıca görüş cezası verildiğine dikkat çekerek, "Hapishanelerde tecrit, tredman birçok hastalık yaratmıştır. Biz bir mücadele başlattık ve sizi, sesinizi sesimize katmaya çağırıyoruz" şeklinde konuştu. TUYAB adına bir konuşmanın da yapıldığı etkinlikte Grup Laser, Grup Kızılırmak ve Hakan Yeşilyurt sahne aldı.

PKK, daha önceden ilan etmiş olduğu tek taraflı ateşkese, misilleme hakkını saklı tutmak koşulu ile kaldırmadığını duyurdu

PKK ateşkes kararını sürdürüyor

Kongra Gel, Güney Kürdistan'da 16-22 Mayıs tarihleri arasında gerçekleştirdiği 5. Genel Kurulu'nda Koma Komalen Kurdistan (KKK) ismini Koma Cıvaken Kurdistan şeklinde değiştirdi. 30 kişiden oluşan KCK Yürütme Konseyi'nin başkanlığına Murat Karayilan getirilirken, Zübeyir Aydar da yeniden Kongra Gel başkanlığına getirildi.

KCK Yürütme Konseyi isim değişikliğinin ardından, Haziran ayının başında yaptığı açıklamasında, 1 Ekim 2006 tarihinde Kürt ulusal hareketi tarafından ilan edilen tek taraflı ateşkesin daha önce 18 Mayıs 2007 tarihinde sona ereceğini açıklamalarına rağmen ateşkes kararını resmi olarak yürürlükten kaldırmadıklarını, ancak ateşkes koşullarına rağmen Türk ordusunun operasyonlarını arttırdığını belirterek, buna karşın HPG gerillalarının kendini savunmanın dışında eylem düzenlemeyeceğini açıkladı. Türk ordusunun düzenlediği operasyonlarda HPG güçlerinin kayıp vermesi halinde misilleme eylemlerinin yapılabileceği belirtilen KCK açıklamasında, son dönemde toplumsal gerginliğin yükseltilmesinin ardından Türk ordusunun olduğu belirtilerek, operasyonlara

son verilmesi halinde ülkenin üzerindeki gerginliğin de sona ereceği belirtildi.

Sınırdaki üç il güvenlik bölgesi kapsamına alındı

Türk devletinin Genelkurmay'ı tarafından yapılan açıklamada Hakkari, Şırnak ve Siirt illerinde 9 Haziran tarihinden 9 Eylül tarihine kadar geçici güvenlik bölgeleri oluşturulduğu duyuruldu. Bu durum adı geçen illerde OHAL uygulamalarının gerçekleştirilebileceği anlamına geliyor.

Güvenlik bölgesi uygulamasıyla bu üç ilin hava sahası sivil uçuşlara kapatılırken, bu illere girişler de sınırlandırılarak kontrol altına alınıyor. Sınır bölgesine gazetecilerin girişini de yasaklayan Türk ordusu, Güney Kürdistan sınırına yığınak yapmayı sürdürürken, PKK'ye karşı başlatıldığı 'balyoz operasyonu' kapsamında sürekli olarak top atışları gerçekleştiriyor.

Dersim'de güvenlik bölgesi

ilan edilebilir

Genelkurmay'ın üç ili kapsayan güvenlik

bölgesi uygulaması Başbakan Tayyip Erdoğan tarafından şöyle yorumlandı: "Mevcut hassasiyetler göz önüne alınarak güvenlik güçlerimiz bu hareketi yapmıştır. TSK, tabiri ki bazı bölgelerde yoğunlaşma yapabilir". Erdoğan Dersim'in Pülümür İlçesi'nde HPG gerillalarının Kocatepe Karakolu'na yaptığı baskını da ima ederek, "Özellikle de Tunceli'deki son gelişme böyle bir yoğunlaşmayı orada gerektirebilir" dedi.

TUDEF Dersim'deki OHAL

uygulamalarına dikkat çekti

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF), yaptığı yazılı açıklamayla son dönemlerde Dersim'de yaşanan ve olağanüstü hal dönemini atarmayan uygulamalara karşı İnsan Hakları Derneği başta olmak üzere tüm demokratik kitle örgütlerini duyarlı olmaya çağırıyor.

TUDEF'in yaptığı yazılı açıklamada gerillaların Pülümür İlçesinde gerçekleştirdikleri karakol baskınının ardından Dersim'de olağanüstü hal dönemini atarmayacak uygulamaların

başladığı belirtildi.

Devlet güçlerinin düzenlediği operasyonlar ve alınan güvenlik önlemleriyle halkın günlük yaşamına sınırlandırmalar getirildiği belirtilen açıklamada, "Dersim'in birçok yerinde insanlar zorla gözaltına alınmakta, işkence ve dayaktan geçirilerek tehdit edilmekte ve sivil insanlara göz dağı verilmektedir. İzinsiz hiçbir yere insanlar gidememektedir. Askeri operasyonlar nedeniyle dağ taş yeniden bombalanmakta insanların seyahat etmeleri engellenmektedir. Gözaltılar süreklilik arz etmekte, keyfi şekilde insanlar evlerinden alınarak saatlerce baskı altında tutulmaktadır. İlçe merkezlerine giriş çıkışlar askerin denetimi altında olağan üstü hal görüntüsünü atarmamaktadır. İnsanlarımızın özgürce seyahat etmeleri ellerinden alınarak yayla vs gibi toplu kullanım alanlarına giriş çıkış tamamen yasaklanmıştır" denildi.

Operasyonlara tepki vermek engelleniyor

Türk devletinin son dönemde artırdığı askeri operasyonları ve sınırötesi operasyon yapma hazırlıklarını protesto etmek için İstanbul'da eylem yapan birçok kurumun üyesi polislin müdahalesine maruz kaldı.

Taksim Meydanı'nda bir araya gelerek, "Kışkırtmalara, Linçlere, Provokasyonlara, Katliamlara Son" yazılı pankart açan Mücadele Birliği, BDSP, Devrimci Hareket, EHP, EMEP, ESP, HKM, HÖC, ÖMP, SDP, SODAP, TÖP, Ürün, İşçi Mücadelesi ve Antikapitalist üyeleri, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan" şeklinde sloganlar atarken çevik kuvvet polisleri kitleye saldırarak aralarında eyleme destek vermek için katılan DHP üyesi bir kişinin de bulunduğu onlarca kişiyi gözaltına aldı.

tına aldı.

Kadıköy İskele Meydanı'nda Türk devletinin operasyonlarını protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen DTP Kadıköy İlçe Gençliği üyeleri de polis tarafından engellendiler. Taşıdıkları dövizlerin yasadışı olduğunu bahane ederek, DTP'lilere saldıran polis burada birkaç kişiyi gözaltına aldı. Müdahalenin ardından DTP İlçe binasına giden gruba müdahale eden polis iki kişiyi döverek gözaltına aldı. Olayı takip etmek isteyen DİHA Muhabiri Turgay Süsem'in görüntü almasına da engel olan polisler, Süsem'i tekme ve yumruklarla tartaklayarak küfürler savurdular.

Polis terörü yasalaştı

İnsan hakları savunucuları, hukukçular ve devrimci demokratik kurumların tüm karşı çıkışlarına rağmen polise geniş yetkiler tanıyan yasa Cumhurbaşkanı tarafından onaylandı.

Polisin keyfi uygulamalarını ve yeni katliamlarını artık yasal olarak gerçekleştirebilmesini sağlayacak olan 'Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda yapılan değişiklikler 14 Haziran günü Cumhurbaşkanı tarafından onaylandı. Yapılan değişikliklerle kişi hak ve özgürlükleri sınırlandırılarak, TMY'de yapılan değişikliklerle polise verilen haklar daha da genişletilmiş oldu. Polise keyfi olarak 'şüpheli şahıs kriterleri' bile aranmaksızın, üst araması yapması, parmak izi alması, fotoğrafını çekmesi; miting, maç gibi yerlerde 'önleme araması' gerçekleştirme gibi haklar tanıyan yasada ayrıca, eh-

liyet, pasaport gibi belgelerin başvurularında parmak izi ve fotoğraf alınması yetkisi de tanınarak, herkesin fişlenmesi hedefleniyor. Yasanın polise tanıdığı haklar çerçevesinde suç işlediği iddiasıyla veya herhangi bir nedenle yolu polis merkezlerine düşenlerin parmak izi alınabilecek ve alınan parmak izi kaydedilerek saklanacak.

Polis uyarı yapmadan saldıracabilecek

Değişiklik ile polisin 'gerekli gördüğü hallerde', sulh idare mahkemesi kararı, kararın gecikmesi halinde ise mülki idare amirinin yazılı emriyle kişilerin üstleri, araçları, evrak ve eşyaları ile birlikte ev ve işyerlerini de araya-

bilmesinin önü açılıyor. Polis terörünün daha da artmasına neden olacak yasa ile polise, toplantı ve gösterilere ihtar yapmadan saldırabilme, üniversitelere girebilme, tüm kurum ve kuruluşlarda herkesin üstünü ve aracını arama yetkisi verilmiş oldu.

En son İstanbul 1 Mayıs kutlamalarında açıkça görüldüğü gibi suç ve suçla karşı mücadelesinden çok, özellikle devrimci demokrat çevrelerin eylemlerine saldırarak estirdiği terörle anılan devletin polis teşkilatı artık yasaların kendisine tanıdığı geniş hakları da kullanarak, kitle eylemlerine daha da azgınca saldırabilecek.

Munzur için İstanbul ve İzmir'de yürüyüş

Dünya Çevre Günü nedeniyle Munzur Nehri üzerinde yapılması planlanan barajlar, İstanbul ve İzmir'de yaşayan Dersimliler'in yaptığı yürüyüşler ile protesto edildi. Etkinliklerde Munzur'da yapılması planlanan barajlar ile tarih ve doğanın yok olacağına vurgu yapılırken, 'Munzur'da ve dünyada hayatı yok edecek enerji istemiyoruz' denildi.

"Munzur'a hayat borçluyuz"

İstanbul'da Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) ile Munzur Vadisi ve Çevresini Koruma Kurulu tarafından 3 Haziran günü düzenlenen yürüyüşe katılan yüzlerce Dersimli, 'Munzur'uma dokunma' ve "Bize hayat veren bir candır Munzur, biz de Munzur'a hayat borçluyuz" yazılı pankartların arkasında Galatasaray Lisesi'nden Taksim Meydanı'na yürüdü. Meydan'da yapılan basın açıklamasında konuşan Munzur Vadisi ve Çevresini Koruma Kurulu sözcüsü Hasan Şen, ülkemizin ilk milli parkı olan Munzur Vadisi Milli

Parkı'nın mutlaka korunması gerektiğini söyleyerek, "Sağlıklı çevrede yaşam hakkı ve hukukun üstünlüğü ilkesi gereğince kamu yararına

aykırı olan bölgemizdeki altın madenlerinin faaliyetlerine, baraj yapımına ve orman yangınlarının çıkarılmasına hemen son verilmelidir. Mun-

zur'da, ülkede ve dünyada hayatı yok edecek enerji istemiyoruz" şeklinde konuştu.

Açıklamanın ardından bir grup Dersimli sanatçı ve eyleme katılanlar tarafından 'Dersim dört dağ içinde' türküsü söylenerek, eylem sonlandırıldı.

İzmir'de de protesto yürüyüşü vardı

İzmir Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği üyeleri de Munzur üzerinde yapılmak istenen baraj projelerini protesto etmek amacıyla eski Sümerbank binası önünde bir araya gelerek İzmir Büyükşehir Belediye binasına yürüdüler. Belediye binası önünde yapılan basın açıklamasında konuşan Tuncelililer Derneği ikinci başkanı Kemal Mutlu, yok olmamak için çoğalmak gerektiğini belirterek, "Tüm insanlarımızı sularımızı çoğaltmaya çağırıyoruz. Siyanürlü altın aramalarına, barajlara, nükleer santrallere hayır diyoruz" şeklinde konuştu.

Geleneksel Gazi yaz şöleni yapıldı

İstanbul Gazi Mahallesi'nde, cemevi ve muhtarların birlikte düzenlediği "Gazi Geleneksel Yaz Şöleni"nin ikincisi yapıldı.

Gazi Mahallesi Cemevi ile Zübeyde Hanım, 75. Yıl ve Yunus Emre Mahalle muhtarlarının ortaklaşa düzenlediği "Gazi Geleneksel Yaz Şöleni"nin ikincisi 12 Haziran günü Gazi Ormanı'nda gerçekleştirildi. Gazi'de yaşayan emekçilerin şölenin yapılacağı piknik alanına gelmeleriyle gündüz saatlerinde başlayan şölede, Grup Munzur, Ferhat Tunç, Gül Gülsüm, Grup Yorum Korosu, Grup Emeg'e Ezgi, Grup Botan, Grup Sila, Grup Vardiya, Nurettin Güleç, Erdal Bayrakoglu ve Hasan Sağlam gibi birçok sanatçı sahne aldı. Şöleni düzenleyen mahalle muhtarlarının birlik ve beraberliğe vurgu yapan konuşmalarıyla başlayan şölede aralarında gazetemizin de bulunduğu devrimci demokratik kurumlar da standartlar açtılar.

Binlerce kişinin katıldığı şölen akşam saatlerinde Grup Munzur'un sahne alması- nın ardından sona erdi.

Erzincan'da gözaltı

Partizan'ın 18 Mayıs'ta komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için Ordu İş Merkezi önünde düzenlediği basın açıklamasından bir hafta sonra polis basın açıklamasına katılan üç kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınan DGH, ESP ve Gençlik Federasyonları üyesi bu kişilere polis tarafından, "Hakkınızda soruşturma kararı çıktı. Mahkemeye 24 saat içinde katılmayacağınız düşünüldüğü için gözaltına alındık" şeklinde açıklama yaptı.

Daha sonraki günlerde de iki kişi jandarma tarafından evinden alınarak ifade vermeleri için mahkemeye götürüldü.

İşçi-Köylü bürosuna saldırı

Bağcılar'da dayanışma etkinliği

İstanbul Bağcılar Demokratik Haklar ve Dayanışma Derneği'nin düzenlediği dayanışma etkinliğinde yoz ve gerici kültüre karşı yeni demokratik halk kültürü mücadelesinin yükseltilmesi gerektiğine vurgu yapıldı.

'Haziran kızılığı ve direngenli-

ğiyle dayanışmamızı büyütelim' adıyla 3 Haziran günü Bağcılar Demokratik Haklar ve Dayanışma Derneği önünde düzenlenen dayanışma etkinliği, devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Derneğin halk

oyunları ekibi, GOP Gürültü Tiyatro Topluluğu, Grup Özlem, Grup Harman, Cemgil Cenk, Ali Ekber Yıldız ve Grup Mayıs'ın sahne aldığı etkinlik, dernek yönetimi adına yapılan konuşma ile sona erdi. Dernek adına yapılan konuşmada, derneğin amaç ve faaliyetleri hak-

cındeyiz" denildi.

Saldırı protesto edildi

Kartal'daki sosyalist basın kuruluşları temsilcilikleri ve demokratik kitle örgütleri, yaşanan saldırıyı kınayarak olayın basit bir hırsızlık olayı olmadığını dile getirdiler. Kartal Meydanı'nda 11 Haziran günü bir araya gelen İşçi-Köylü Gazetesi, Partizan Dergisi ile İLPS Türkiye Seksiyonu, gazetemizin Kartal temsilciliği, EKD, Atılım ve Kıvılcık Bayrak çalışanları, yaşanan olayın ilerici-devrimci güçlere yönelik saldırının bir parçası olduğunu belirterek, baskılarla devrimci-sosyalist basının susturulamayacağını vurguladılar.

Sinan Cemgil ve yoldaşları anıldı

68'liler Dayanışma Derneği, 78'liler Türkiye Girişimi, TKP ve EMEP üyeleri 31 Mayıs 1972'de Nurhak Dağları'nda ölümsüzleşen Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ı katledilmişlerinin 34. yıldönümünde anıdılar.

İstanbul Karaca Ahmet Mezarlığı'nda bir araya gelerek Sinan Cemgil'in mezarına sloganlar eşliğinde yürüyen 68'liler Dayanışma Derneği, 78'liler Türkiye Girişimi, TKP ve EMEP üyeleri, Adıyaman'ın Nurhak Dağları'nda 31 Mayıs 1972'de devletin kol-

luk kuvvetleri tarafından katledilen Cemgil, Manga ve Özdoğan'ı anıdılar. Cemgil'in mezarı başında düzenlenen anma töreni Cemgil ve arkadaşları için yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından konuşma yapan kurum temsilcileri Sinan Cemgil ve arkadaşlarının mücadele yaşamlarına dikkat çektiler. Anmaya sanatçı Cahit Berkay müzikleriyle, şair Sennur Sezer de şiirleriyle eşlik etti.

Ölüm orucu gazisi Tekin Yıldız tutuklandı

Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği aktivisti Tekin Yıldız, Dersim'in Hozat ilçesinde polis tarafından gözaltına alındı. Ölüm orucu gazisi olan Yıldız'ın yanında taşıdığı ve yeni demokrasi mücadelesi yürüten, bu mücadelede tutsak veya şehit düşmüş olan devrimci ve komünistlerin ailelerine hitaben Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği tarafından kaleme alınmış olan "Görevlerimizi biliyoruz, so-

rumluluklarımıza sahip çıkıyoruz" başlıklı broşürleri gerekçe gösteren polis, Hozat girişinde Tekin Yıldız'ı gözaltına aldı. Polis- teki sorgusunun ardından Hozat Sulh Ceza Mahkemesi'ne sevk edilen Yıldız, Maoist Komünist Partisi (MKP)'nin propagandasını yaptığı iddiasıyla tutuklanarak, Elazığ'daki Keban Hapishanesi'ne gönderildi.

Buğday TABAN fiyatı açıklandı

Binlerce üreticinin, mahsulünü satmak için beklediği buğday taban fiyatı, Başbakan Tayyip Erdoğan tarafından 7 Haziran günü açıklandı. Buğdayın tonu için açıklanan 425 YTL'lik taban fiyatı üretici için yine hüsrana oldu!

Erdoğan tarafından 7 Haziran günü yapılan açıklamaya göre ekmeçlik buğdayın kilogramı için taban fiyatı 37.5 YKr olurken, üreticiye kilogram başına verilecek olan prim miktarı ise 3.5 YKr olarak belirlendi. Erdoğan ayrıca, bu yıl ilk kez yapılacak uygulamayla, ürününü Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) depolarına

emanet bırakacak üreticiye ürün bedelinin yüzde 25'inin avansı olarak verileceğini de açıkladı.

Üretici, tüccarın insafına terk edildi

Üretim maliyetinin altındaki taban fiyat nedeniyle son bir yıl içerisinde buğday üretim alanının yüzde 25 oranında azaldığı ülkemizde, buğdayın, Başbakan'ın beyan ettiği bu taban fiyatının üzerinden satılmasının mümkün olmadığı aşikardır. Bilakis taban fiyatı

olarak açıklanan bu fiyat, tefeci-tüccar tarafından tavan fiyat olarak ele alınıyor ve üreticinin elindeki buğdayın bu fiyatın çok altında alıcı bulması "kaçınılmaz" oluyor. Buğdayda üretim maliyetinin yüzde 30'un üzerine çıkmasına karşın taban fiyatında yaşanan artışın sadece yüzde 5 oranında olduğu, bir başka deyişle devletin üreticiyi iligine kadar soymanın hesabını yaptığı bir yerde, tefeci ve tüccarın devletten daha insafli davranmasını beklemek gülünç olur.

"TMO'ya ver, yüzde 25'i peşin al" aldatmacası

Erdoğan, "Ürünü TMO depolarına

emanet bırakacak üreticiye talep etmesi halinde ürün bedelinin yüzde 25'i oranında avansı verilecek" diyerek buğday üreticisini aldatıyor. Açıktır ki, buğday taban fiyatının, maliyet fiyatının altında olduğu bir durumda, TMO'ya bırakılan ürün bedelinin yüzde 100'ü de ödenmiş olsa, üretici yine zarar edecektir! Dolayısıyla bu lütf değil, bir aldatma aracıdır.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun Baştuğ

Parlamentar hayalleri değil, gerçekleri savunalım

Yönetimin demokratik olmadığı, insanların hak ve özgürlüklerini kullanamadığı, demokrasinin sadece zorunlu seçme hakkına indirildiği ortamlarda, yeni iktidar bilinciyle yapılmış mücadele tercihleri, parlamenter seçimlerin kurtuluş olmadığını ifade etmektedir.

Demokratik olmayan sistemlerin, demokrasiye dair en belirgin yanı seçme seçilme hakkının tanınmasıdır. Ancak bu hakların kullanılmasında çıkarılan engeller göz önünde bulundurulduğunda, bu hakkın sadece kağıt üzerinde kaldığı, ya da kendileri gibi düşünenlere tanınan bir hak olarak durduğu görülmektedir.

Faşist gerici iktidarlara, kendisinden olmayanlara bazı haklar taniyacak olurlarsa, öncelikle onun altyapısını sağlayarak, kendilerini garantiye alacakları biçimde ifade ederler. Seçme seçilme hakkının da böyle olduğunu düşünmek gerekir. Bugünkü parlamentoda denen yerde, yer alabilmek için, ya toprak (aşiret) ağası, ya da büyük sermayeye sahip olmak gerekir. Onun dışında bir alternatifin oluşması zayıftır.

Bugün ülkemizdeki milyonlarca işçi, köylü, emekçinin iradesini temsil edecek bir gücün meclise girme şansı, sistemin yaptığı entrikalardan dolayı yoktur. Yani emekçilerin parlamentoda etkin olmaları için günlük yaşamda da etkin olmaları gerekiyor. Bu etkinliğin kendisi de ülkedeki birçok dengenin değişmesi demektir.

Güncel yaşamdaki etkinliği sağlayacak mücadele araçlarından biri de, geniş kitlelerin gündeminde olan genel seçimlerdir. Sorunun kendisi taktiksel durumdan ibarettir. Genel mücadele hattına hizmet edecek bütün yöntemlerin değerlendirilmesi ve taktiksel olarak stratejinin hizmetine sunulmasıdır.

Taktik manevralarda öncelikle yapılması gereken doğru tespittir. Belirleyici olan temel nokta buradadır. Ancak bunun belirlenmesiyle her şeyin çözüleceğine dair bir şey yoktur. Taktiğin kendisi stratejik bütünlük içerisinde belirlenmiş olsa da, bunu fiiliyata geçiremiyorsak, bu taktiğin doğruluğu çokça şey ifade etmemektedir.

Aynı şekilde ifade edilen taktiksel politikada yanlışya düşülmüş olsa da, bunun kitlelerle birleştirilmesinde ortaya konacak başarılı performanstan dolayı, olumlu sonuçlar çıkarmak da mümkündür. Taktiksel politikalar belirlenirken amaç edilen şey, o süreçte yeni iktidar mücadelesinin çıkarlarını en iyi şekilde kollayarak, verimli sonuçlar yaratmaktır. Yani dönemsel olarak oluşmuş veya oluşturulmuş gündemlerden daha iyi faydalanmaktır.

Sonuç itibarıyla politikaların kitlelerle buluşturulması için, pratik önemli yerde kalırken, bu doğru politikaların belirlenmesinden ziyade, pratiğin önemsenmesi anlamına gelmez. Tabii ki öncelikle doğru taktiğin belirlenmesidir. Çünkü belirlenen politikanın hedef kitlelere nüfuz etmesi için, onun inandırıcılığı gerekmektedir.

Ancak her şeyi doğru tespitte bağlayıp, her şeyin takır-takır yolunda gideceğini düşünmek de büyük yanlış olur. Oandandır ki, belirlenen politikanın doğruluğuyla birlikte, bunu kitlelerle buluşturmanın araçları oldukça önemlidir. Belirlenecek bu dönemsel politikaların hangi ihtiyaçlardan yola çıkılarak ve temelinde yatan anlayışın ne olduğu kitlelere iyi anlatıldığında, uzun vadede getiririsi olacaktır.

Bu çerçevede değerlendirdiğimizde, geniş kitlelerle, tüm saldırı biçimlerini işleyen, ancak kimi saldırıları daha merkeze koyan pratik hattın örülmesi süreçsel ihtiyacı cevaplar tarzıdır. Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikaları, Güney Kürdistan'ı işgal girişimleri, ülkemiz geneline yayılan milliyetçi soven dalga, inançlar üzerindeki asimilasyon politikaları, emeğe yönelen saldırılar, toplumu kaplaştıran politikası, DTP'nin seçimlere girmesini engelleyen özel tutumlar ve daha sayacağımız çokça neden birleştirildiğinde, bizlerin geniş kitlelerle birlikte örgütlenme ihtiyacını otaaya koyuyor.

Yıllarca ezilen sınıfın devrimci gücünün yetmezliklerinden dolayı, zemin kayması yaşayan kitleler, gelişen tasfiye karşısında, hızlı bir şekilde reformizme yöneldi. Son 5-6 yıldan beri, devrimci radikalizmin zayıflamaya başladığı ve kitlelerin legalize olduğu bu süreçte, bahsini ettiğimiz yasal sınırlar içerisinde yoğunlaşan kitle-sellik, devrimci gücün arasındaki mesafe artmaya başladı. Bu geniş kitle yığının önüne uygun yerde set çekmek ve boş aken bu ırmağı verimli hale dönüştürmek öncelikli görevlerimizdendir. Bu setin çekileceği yer doğru hesaplanmadığında, dolu dizgin boş aken bu ırmağın ezip geçme ihtimali yüksektir. Oandandır ki, bu seçimler özgüllünde halkı kendi alternatifini yaratmaya zorlayarak, ezilenlerin iktidar mücadelesine sahip çıkmasını sağlamak ve bunu yaparken de, seçme seçilme iradesi engellenen, Kürt ulusunun demokratik hak ve özgürlüklerini merkeze alan DTP'nin bağımsız adaylarını desteklemek, boş aken bu ırmağın engellenmesi yönünde bent görevi görüyor.

Genel konjonktür içerisinde kitlelerin yüzünü devrime çevirme, DTP'nin bağımsız adayları üzerinde durarak belirlenen kriterlere uygun olanların desteklenmesi, içerisinden geçtiğimiz süreç açısından önemlidir. Ülke gündemini kilitleyen bu sorunu, hak ve özgürlükler temelinde ele alarak, gereken yaklaşımın benimsenmesi oldukça önemli.

Bu çalışmanın kendisi, asgari hedefimiz olan halkın demokratik iktidarını yaratma ve halkın demokratik mücadelesine sahip çıkma çalışmasıdır. Hedefteki güç, feodal-burjuva karakterli faşist iktidardır. Seçimler, parlamentonun kurtuluş olmadığı, taktiksel görülüp dönemsel manevralarla biçimleneceği, stratejik düşünüp taktiksel açılımların yapılacağı bir gündemdir. Yani seçimler tali, Halk Savaşı esas gündemdir. Bu gündemin daha güçlü kılınması ve genel politik hatta sunulması için, ajitasyon ve propaganda araçlarının iyi kullanılmasıyla mümkündür.

AKP hükümeti, PETKİM işçisinin özelleştirmeye karşı gerçekleştirdiği tüm eylemlere gözlerini kapatmış durumda

PETKİM işçisi özelleştirmeye direniyor

Petrol-İş sendikası Aliğa Şubesi'ne üye işçiler, PETKİM'in özelleştirilmesini, 15 Haziran günü AKP önünde protesto ettiler.

İzmir Karşıyaka'daki AKP İl Başkanlığı önünde toplanan yaklaşık 500 işçi, "Tayyip'i alana Unakıtan bedava", "Kahrolsun

ABD emperyalizmi", "Bu ülke, bu halk satılık değil" sloganları attı. İşçiler adına bir açıklama yapan Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğangül, hükümetin, IMF'nin dayattığı politikaları uyguladığını ve bu politikalar sonucu ülkemizin, dünyanın en çok özelleştirme yapılan ülkesi haline geldiğini kaydetti. AKP'nin ül-

kemizi uluslararası sermayeye terk ettiğini söyleyen Doğangül, AKP hükümetinin, ülkenin tek petrokimya üreticisi ve kamuda kalan son sanayi kalesi PETKİM'i de satmaya çalıştığına, bunun telafisi çok zor bir yıkıma yol açacağına dikkat çekti.

Asgari ücrete 'çekirdek' zammı

Asgari ücret artışı 6 Haziran günü açıklandı. Bu sene de egemenler emekçileri şaşırtmadı ve halkın artan ekonomik sıkıntısını da gözetererek(!) ücretlerde yine komik bir artış yaptı. Devletin işçiye reva gördüğü zammın 30 güne bölündüğünde, günlük ancak 60 gr kabak çekirdeği alınabiliyor.

Asgari ücret, 16 yaşından büyükler için 1 Temmuz'dan itibaren yüzde 4'lük artışla net 419.15 YTL'ye yükselecek. Asgari Ücret Tespit Komisyonu kararı doğrultusunda, yıla sonuna kadar geçerli olacak asgari ücrette 1 Temmuz'dan itibaren düzenlenmeye gidile-

cek.

Buna göre, halen 16 yaşından büyükler için brüt 562.50, net 403.03 YTL olan asgari ücret, brüt 585, net 419.15 YTL'ye yükselecek. Net asgari ücrette yapılan artış 16.12 YTL olacak. Halen 16 yaşından küçükler için brüt 476.70, net 341.56 YTL olan asgari ücret, 1 Temmuz'dan itibaren brüt 491.40, net 352.09 YTL'ye yükselecek. Kapıcılar için brüt 562.50, net 474.75 YTL olarak uygulanan asgari ücret ise brüt 585, net 493.74 YTL'ye ulaşacak!

KESK: Sefaletle Teslim Olmayacağız

KESK üyesi kamu emekçileri, 7 Haziran günü ülkenin birçok yerinde alanlara çıkarak, enflasyon farkından doğan maaş kayıplarının, büyümeden, ek zamlar şeklinde ödenmesini istedi.

Ankara, İstanbul, Mersin, Van, Hatay, Amed, Şanlıurfa, Bingöl, Dersim, Batman, Mardin ve Kilis'te alanları dolduran KESK üyesi kamu emekçileri, yaklaşan seçimler öncesinde, halkın büyük kesiminin

açlık ve yoksullukla içiçe yaşamasına karşın AKP hükümetinin ekonomiyi gül-lük gülistanlık göstermeye çalıştığına dikkat çekerek, hükümetin 4.5 yıllık icra-atlarının halkın yaşamında yarattığı derin tahribatları görmek için çarşı-pazara bak-

manın yeterli olduğunu belirttiler. IMF'nin buyrukları ile hareket eden AKP'nin, işçi ve emekçileri sefalet ücretine mahkum etmek istediğini belirten KESK üyeleri,

hükümetin ekonomik hedeflere göre verdiği zamlar ile gerçekleşen enflasyon arasındaki farkın, sistematik olarak yoksullaşmayı da beraberinde getirdiğine dikkat çektiler.

Zenginlerin kasalarında yaşanan büyümenin, ülkenin büyümesi anlamına gelmediğinin, ülkenin kalkınmasının ancak emekçi ve yoksul halkın gelirlerinin artmasıyla, yaşam standartlarının yükselmesiyle mümkün olduğunun altını çizen kamu emekçileri, ek ödemelerin bir an önce yapılmasını istediler.

İzmir Limanı'nda özelleştir"me" eylemi

İzmir Limanı'nın özelleştirilmesini protesto eden liman işçileri, 6 Haziran günü liman girişinde bir basın açıklaması yaptılar.

"AKP'nin imamı, satamazsın limanı" sloganları atan işçiler adına Liman-İş sendikası Şube Başkanı Niyazi Tuncer tarafından yapılan açıklamada, ülke ihracatının büyük bölümünün İzmir Limanı'ndan yapıldığı be-

lirtilerek, son 4 yıldır hiçbir yatırım yapılmamasına rağmen limanın yılda 70 milyon dolar kar eden bir kurum haline geldiği ifade edildi.

530 işçinin çalıştığı limanın 1.2 milyar dolara satılmak istenmesini kabul edilemez olduğunu vurgulayan Tuncer, limanın satışının "gaflet" olduğunu ve bir an önce iptal edilmesi gerektiğini söyledi.

Toplu sözleşmede değişen bir şey yok

Üç yüz bin kamu çalışanını doğrudan ilgilendiren Toplu İş Sözleşmeleri'nde 3. tur görüşmeleri 14 Haziran günü başladı. Görüşmelerde işveren konumundaki devletin tutumu da, onun hizmetindeki Türk-İş'in tutumu da geçen yılın bir tek-rarından öteye geçmedi. Devlet ilk altı ay için yüzde 5, ikinci altı ay için ise yüzde 4 oranında zamm önerdi. Bir sonuca ulaşamayan TİS görüşmeleri kapsamında Türk-İş ve devlet, 19 Haziran'da tekrar bir araya gelecek.

Sağlık emekçileri ek ödemelerini istiyor

Mersin Toros Devlet Hastanesi önünde basın açıklaması yapan SES üyesi sağlık emekçileri, 15 Eylül 2003 ile 15 Şubat 2005 arası dönemde yaklaşık 80 saat nöbet tutmalarına karşın, ek ödemelerinin yapılmadığını söyleyerek, Sağlık Bakanlığı'ni ve AKP hükümetini protesto ettiler.

4 Haziran günü gerçekleştirilen eylemde sağlık emekçileri adına basın açıklamasını okuyan SES Mersin Şube Başkanı Yılmaz Bozkurt, nöbet ücretlerinin ödenmesine yönelik Danıştay 11. Dairesi'ne açtıkları davayı kazanmalarına karşın ödemelerin halen yapılmadığını ifade ederek, yetkilileri Danıştay'ın kararını yerine getirmeye çağırdı.

Akıllı işçisinin AKP işgali sona erdi

Amed'teki Akıllı Tekstil Fabrika-sı'nda, sendikal hakları için 7 aydır grevde olan işçiler, 11 Haziran günü AKP İl Örgütü'nü işgal ederek, sorunlarının çözülmesini istediler.

AKP Amed İl Başkanı ile görüşmek üzere parti binasına giden 210 işçi, ilk etapta binaya alınmadı. Yaşanan kısa süreli tartışmanın ardından içeri giren işçilerle, İl Başkanı'nın şehir dışında olmasından ötürü partinin Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Şaban Apaydın görüştü.

Akıllı Fabrikası'ndaki hukuksuzlukları ve kendilerine yapılan haksızlıkları dile getiren işçiler, fabrikanın tüm hukuksuzluğa rağmen faaliyetine devam ettiğini belirterek, hükümet de dahil bazı güçlerin Akıllı patronunu koruduğunu söyleyerek tepki gösterdiler. AKP'li Apaydın'ın işçilere yanıtı ise ibretlik bir nitelikteydi: "Siz 300 kişisiniz ve fabrika sahibi de bir kaç kişi. Sizin oyunuz daha çok. Sizin için elimizden geleni yapacağız". Bunun üzerine işçiler artık kaybedecek zamanlarının olmadığını, sorunları çözülene kadar AKP İl Örgütü'nü terk etmeyeceklerini söylediler.

Patronun, görüşmeyi kabul etmesinin ardından işçiler AKP işgalini sona erdirdiler.

Devrimci cüretle yeni kadını yaratmaya

BUGÜNDEN YARINA YENİ KADINI
YARATMA CÜRETİYLE... (2)

Güçlü bir örgütlülük yaratmak için Demokratik Merkezîyetçilik ilkesini örgütlülüğün her kesiminde işlevli kılmak gerekir. Demokratik Merkezîyetçilik; herkesin düşüncesini özgür bir biçimde savunması, önerilerini sunmasıdır. Bu demokratik yönüdür. Kararlar alındıktan sonra da azınlığın çoğunluğun kararına uyması zorunudur. Bu da merkezîyetçilik yönüdür. Ne gereğinden fazla demokratik ne de gereğinden fazla merkezîyetçi olunmalıdır. Bu hassas dengeyi korumak gereklidir.

Kişilerin düşüncelerini ve önerilerini almadan örgütlülüğe ve örgütsel politikalara dair kararlar almak ne kadar yanlış ise, örgütsel bir karar alındıktan sonra bu kararı uygulamamak da en az birincisi kadar hatalı bir tutumdur. Örgütsel işleyiş ayakta tutan ve örgütsel bilinci kadınlara taşıyan temel unsurlardan biri de eleştiri- özeleştirî mekanizmasını uygulayabilmektir.

Demokratik Merkezîyetçilik ilkesi ve eleştiri-özeleştirî, politik ve kitlesel bir örgütlülüğün kendini var etmesinin ve kendi amaçları doğrultusunda yeni insanı ve yeni demokratik kültürü yaratmasının bir-birinden ayrıntırlamaz somut parçalarını oluşturmaktadır.

Eleştirmek, bireyin içinde bulunduğu ortamı kavrayışının ve kendini bu değişim ve dönüşüm mekanizmasının bir parçası olarak algılayışının bir göstergesidir. Eleştiri hem bir sorumluluk, hem de bir özgüven belirtisidir. Özeleştirî ise, bireyin örgütlü faaliyeti süresince kendini denetleyerek gelişim sürecini değerlendirme kapasitesini gösterir.

Eleştiri ve özeleştirî, birbirini tamamlayan unsurlardır. Ancak bu ilişkinin doğru kavranması gerekir. Bu noktada eleştiri ve özeleştirînin niteliği ve hangi zemin üzerinden gerçekleştirildiği önemli olmaktadır. Doğru yöntemlerle yapılmadığı takdirde tahmin edilenin çok ötesinde tahribatlara yol açar.

Örneğin; rahatsızlık duyduğumuz bir konuya ya da kişiye dair fikrimizi ve eleştirilerimizi ulu orta gerçekleştirdiğimiz durumlarda bu tavrımız "dedikodu"nın ötesine geçemeyecek ve doğru yerde ve zamanda gerçekleştirilmediği için çözüm üretememeyan yanında örgütlülüğe zarar verecektir.

Eleştirilerin tarzına ilişkin sık düştüğümüz yanlışlardan biri de kişileri hedefleyen ve kişiselleştirilen nitelikte olmasıdır. Bir eleştirinin haklılık payı ne kadar büyük olursa olsun, kişiselleştirildiği sorunun sadece hata yapan kişiye yüklediği durumların örgütlülüğe bir faydası yoktur. Oysa yapılan her kişisel hatanın örgütsel eksiklerle, boşluklarla ve zaaflarla ilintisi olduğunu unutmamak gerekir. Hatalı ya da eksik faaliyet yürüten örgütlü bireye bu gerçeği unutmadan yaklaşmalı, eleştirilerimizi o bireyi yıpratmak için değil, hatalarından öğrenmesine olanak tanıyacak yapıcı bir tarzda yöneltmeliyiz.

Özeleştirî yapmak, kadının kişisel gelişiminin en önemli ve zor adımıdır. Önemlidir, çünkü attığımız her adımın muhasebesini yapmadan öğrenemeyiz, değişip dönüşemeyiz. Değişme zorunluluğunun sancısını kendimizden başlatarak kitlelere taşıyabilir ve ancak o zaman güven verebiliriz.

Özeleştirî yapmak zordur. Çünkü en zor muhasebe, bireyin kendiyile hesaplaşması ve çatışmasıdır. Kadınların kendilerine karşı tarafız ve dışından bir gözle yaklaşması oldukça zor olmaktadır. Güncel hayatımızda bunun sıkıntılarını oldukça fazla yaşıyoruz. Örneğin; örgütsel faaliyetini aksatan ve eleştirilen kadını, özeleştirîyi sadece özür dilemek olarak algılayabiliyor. Hareket ettiğimiz ve yaşadığımız süreçte hata yapmamız kaçınılmazdır. Ancak hatalarımızın kaynağını yönelik sorgulamazsak aynı hataları sürekli tekrarlar, hatalarımızdan öğrenemeyiz gelişme sürecinden kendimizi mahrum etmiş oluruz.

Eleştiri ve özeleştirî silahının doğru kullanmamız, ancak belirlediğimiz programlar dahilinde sorumluluklarımızın da belirlediği somut-pratik örgütsel faaliyet süreci içerisinde olmamızla olanaklı hale gelecektir.

Örgütlü bireylerin ilişkilerinin arkadaşlık ilişkisini aşarak, var olan insan ilişkilerini değiştirip gerçek örgütlük düşünü paylaşılanları ilişkisine, yani yoldaşlık ilişkisine dönüşmesi gerekir. Burjuva-feodal kültürün yarattığı yozlaşmış insan ilişkilerinin etkileri, örgütlü yaşam ilişkilerimize dek uzanıyor. Burjuva-feodal kültürün bencilliği, kibirliliği, liberalizmi, başkalarına tapan, bağımlı insan profilleri yaşamımızda sıkça karşımıza çıkmaktadır.

Bu sorunlar kadınlarla birlikte örgütlülüğümüze de taşınarak belirli sancılar yaratmaktadır. Örneğin; örgütlü kadınlar olarak çekememizlik, kıskançlık, popülizm gibi kimi olumsuz tavırlar içerisine girebiliyoruz. Yine arkadaşlıkla yoldaşlık ilişkilerimizi kanıstırabiliyor, feodal duygularla bağliık duyduğumuz kişileri eleştirmekten imtina edebiliyor, onların olumsuzluklarını görmezden gelebiliyoruz. En fazla rastlanılan sorunlardan biri de yoldaşlık kriterlerimizi örgütlü faaliyetlerimiz üzerinden değil, birbirimizle olan sosyal paylaşımlarımız ve duygusal bağımız üzerinden şekillendiriyor olmamızdır. Ve buna benzer birçok sorunu sıralayabiliriz. Bu sorunlar ne kadar farklı olursa olsun özünde örgütlülüğe ve örgütlü ilişkilere dair kavrayışsızlık yatmaktadır.

Göröldüğü üzere örgütlülüğe dair yaşanan bü-

Politikaya dahil olmanın ancak yaşama dahil olmakla mümkün olacağı bilinciyle kadınların yaşama dair yabancıkları kırarak somut üretim ve eğitim araçları üzerinde yoğunlaşarak dar bir alana, sürece ve mücadeleye hapsedilmeyen istikrarlı, sabırlı ve özverili bir örgütleme ve çalışma anlayışıyla hareket etmek gerekir

tün sorunlar örgütlü yaşamın gereklerini ve amacını yeterince içselleştirmemiş olmamızdan kaynaklanıyor. Bu kavrayış problemini aşmak da, her şeyden önce araştırmaya ve tartışmaya dayalı bir eğitim sürecinin mümkün olduğunca çok örgütlü insana taşıyabilecek yöntemler üzerinde acilen durmakla mümkün olacaktır. Ancak bu eğitim sürecinin örgütsel politik-pratik faaliyetlerin belirli bir çalışma tarzıyla iç içe ve kesintisiz bir tarzda uygulanması zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır.

Çalışma tarzımız, örgütlülüğümüzün özgün yönünü açığa çıkarır ve çözüm yöntemlerimiz ne kadar yaşamsallaştırma dinamiği taşıdığımızı gösterir.

Kadınların kendi varlıklarında içselleştirmiş oldukları erkek egemen kültürün değerlerini yıkmak, derinleşen özgüvensizlik problemlerini çözmek, öncelikle onların kendi içlerindeki gizli enerjiyi, bilinci ve isyanı açığa çıkarmakla mümkün olacaktır. Yani her kadının mevcut yaşama karşı alternatif bir yaşam kurmanın somut yöntemlerini bulması gerekir. Kadının kim olduğunu sorgulaması, ne yapmak istediğini bulması için yeteneğini keşfetmesi gerekir. Kendi özgün taraflarını açığa çıkaran kadın çözüm için ilk adımı atmış demektir. Ancak bu kavrayış üretilme beslenmelidir. Yetenek, üretilme buluştuğunda yaratıcılığa dönüşür. Yaratıcılık da ancak örgütlü bir yaşam pratiğinde kolektif bir çabaya dönüştüğünde çözüm olur. Sarsar, yıkar, yeniden yaratır.

İşte bir kadın örgütlülüğünün çalışma tarzı, kadınlarda mevcut olan, ancak gün yüzüne çıkmamış olan gizli yeteneklerin hem keşfedilmesinin hem de doğru adımlarla yaratıcılığa dönüşerek çözüm yaratılabileceği kendine özgü yöntemler bulmasının önünü açacak tarzda olmalıdır. Bu nedenle politikaya dahil olmanın ancak yaşama dahil olmakla mümkün olacağı bilinciyle kadınların yaşama dair yabancıkları kırarak somut üretim ve eğitim araçları üzerinde yoğunlaşarak dar bir alana, sürece ve mücadeleye hapsedilmeyen istikrarlı, sabırlı ve özverili bir örgütleme ve çalışma anlayışıyla hareket etmelidir.

Bu mücadele alanı oldukça zor ve sancılıdır. Bu gerçek de mücadelenin uzun erimli olacağını, değişimin ve kazanımların hemen gerçekleşmesinin mümkün olmayacağını göstermektedir. Çünkü, kadının bir taraftan kendisiyle sürekli bir çatışma içerisinde olmasını gerektirdiği gibi aynı zamanda bu çatışmayı kendini çevreleyen tüm baskı kaynaklarına da yaymasını zorunlu kılar. Bu da tahmin edilenden çok daha fazla yıpratıcı ve iki kat emek vermeyi gerektiren bir mücadeledir. Bu nedenle kadınların birçoğu, bu çok yönlü mücadeleyi içeren sürece dahil olamaktan çekinmekte, farklı alanlarda örgütlü olmayı tercih etse bile kadın mücadelesi yürütmekten kaçınmakta-

dır.

Mücadele yürüten kadınların kendi sorunlarından uzak durmasının ve bu sorunlara karşı mücadeleyi sadece kadın örgütlenmelerinin sorumluluğu olarak algılamasının altında kavrayışsızlık yatmaktadır. Bu kavrayışsızlık kadının yaşadığı sorunlar dar bir alana indirgeyerek marjinalleştirir.

Eğer bizler birey-kadın olma bilincini taşıyorsak, bu konuda yaşamı değiştirip dönüştürme gücünün ancak yaşamın her alanında bu bilinci içselleştirecek geliştirmemiz gerektiğini unutmamalıyız. Yani işyerinde, okulda, evde, yaşamın hangi alanında olursak olalım kadın olarak yaşadığımız sorunları ve nedenlerini kavramadan yaşadığımız her yere aslında kendimizi değil, sadece sorunlarımızı taşımış oluruz. Ayrıca bulunduğumuz yerde ve alanda karşılaştığımız sorunlara da özgün çözüm yöntemleri geliştirmekte zorlanır, kendi varlığını yabancılaşır.

Demokratik Kadın Hareketi, politik bir kadın kitlesi hareketi olmanın sorumluluğuyla çalışma tarzını belirlerken kadınların farklılıklarını ve özgün taraflarını gözeterak, kadınların inisiyatifi geliştirecek somut araçlar ve politikalar geliştirir.

Bunun için kadınların toplumsal yaşama dahil olabilmelerinin üretilme mümkün olacağı gerçekliğiyle atölye çalışmaları, kooperatifler gibi kadınların hem üretebileceği hem de kendini geliştirebileceği çalışma alanları yaratmalıyız. Özelde kadın sorununun genelde ise toplumsal sorunların en yakıcı şekilde hissedildiği gündemler üzerinden kampanyalar belirleyerek geniş kadın kitlelerine ulaşmalıyız.

Örgütlülük, değişmeyen kurallar yaratmanın değil, değişimin kendisinin sürekli kılınmasının aracıdır. Yeni kadını yaratma özlemi kendimizdeki eskiyi, geleneksel ve feodal değer yargılarını yıkmayı ve değişimi zorunlu kıyor. Belirli bir amacı taşıyan her örgütlülük, belirlediği hedefleri gerçekleştirmek için kendine özgü kurallar ve bir işleyiş oluşturur. Ancak bu kuralları uygularken, koşullara, ihtiyaçlara ve değişime ayak uydurmak ve değişmeyen tek kuralın değişimin kendisi olduğu ilişkisiyle hareket etmek zorundadır. Bu da değişim sancısını her daim muhafaza etmeyi, derinleşmeyi, bu değişimi eylemle tamamlamayı gerektirir.

Pratik içerisinde varlığını keşfettiğimiz eksikliklerimizi, zaafılarımızı gidermenin tek yolu, attığımız her adımın muhasebesini yapmak, bu muhasebeyi araştırma, paylaşım ve tartışma yöntemiyle bütünleştirerek birer eğitim materyali haline getirip nitel bir güce dönüştürmektir.

Burada eğitimden kastettiğimiz şey sadece belirli konuların araştırılarak tartışılması değildir. Asıl üzerinde durduğumuz nokta, yeni kadını yaratmaya

yönelik attığımız her adımı değerlendirerek olumlu ve olumsuz yönlerini tartışmak, tartıştırmak ve ortaya çıkan yeni sorulara, sorunlara cevap bulmak için araştırmalar yapmak, bu yolla örgütlü olan kadınlar arasında ortak bir dil ve kültür yaratmaktır.

Eğitim anlayışımız, klasik bir öğretmen-öğrenci ya da amir-memur ilişkisinin hakim olduğu egemen kültürün değil, öğrenme-öğretme kavramlarının bütünleştiği ve öğrenerek öğretebildiğimiz, karşılıklı diyaloga dayalı Yeni Demokratik Kültürün perspektifiyle şekillenmelidir.

Sonuç olarak örgütlülüğü doğru kavramak ve yaşamımızla bütünleştirebilmek için öncelikle yaşadığımız yaşamsalardan kurtulmak zorundayız. Ve kendi yaşamımızın bilinçli emekçileri olmayı başaramadığımız oranda mevcut tüm yaşamsalardan daha çabuk kurtuluruz. Çünkü onları yaşamımızla bütünleştiren şey; bizim egemen sistemle bütünleşen, onunla barışık yaşayan diğer yönümüzdür. Yani egemen kültürün yarattığı ve bize dayattığı yozlaşmış yaşama ve değerlere karşı çatışmayı dışımızdan değil ta içimizden başlatmak, kendimizi de değişimin içerisine alma zorunluluğunu bilince çıkarmaktır. Kendimize dışardan eleştirel bir gözle bakmaya başladığımız an, yaşam iradimizi de ne yönde kullanacağımızı belirlemiş ve kendimizi örgütlemeye başlamış demektir. Biz kadınların, kendimizde var olan burjuva-feodal kadınlıkla çatışmayı, bu çatışmanın zorluklarını, sancılarını göze almadan değişmeyi ya da bizi çevreleyen baskıların kendiliğinden yok olmasını beklememiz hem saf bir hayaldir hem de yaşam karşısında çok edilgen bir duruştur. Kadının edilgen varlığını inisiyatifi bir varlığa dönüştürmesinin yolları da egemen kültürün değer yargılarıyla değil, kendi özgün örgütlülüğünden ve onun ilkelerini yaşama geçirerek yaratmış olduğu kültürden geçmektedir.

Örgütlü kadının önce kendisiyle çatışarak kendi örgütlemesi, içinde bulunduğu örgütlülüğe kendisini örgütleyerek kazanmış olduğu bilinci taşıması, birey olarak örgütlülüğe kendi rengini ve zenginliğini taşıması demektir. Birçok kadının farklı yaratıcı yönlerinden beslenerek kendilerini yaratmış olduğu örgütsel perspektif ve politikaları aksatmadan, kendisini bu politikanın dışında görmeden yaşamına ve örgütsel faaliyetine yayması gerekir.

Böylece örgütün kadına, kadının örgütlülüğe taşıdığı bilinç diyalektik bir bütünlük içerisinde algılanmaya ve pratikte de uygulanmaya başladığı zaman yeni ve alternatif değerler yaratmanın yolları açılmış olacaktır. Yaşamı değiştirmenin örgütlü bir iradesine dönüşen bu güç, egemenlerin içselleştirmiş olduğu kadından kurtulup yeni kadını yaratacaktır.

ÖNCÜ KADIN

Rojda Demir

Savaşarak özgürleşmek

Savaşlar ister ilerici ister gerici olsun egemen sistemlerden radikal kopuşun koşullarını yaratır ve besler.

Yaşamın rutin trağinin ve meşguliyetlerinin üzerine düşen bir bombadır aynı zamanda savaş. Güncel yaşamın tüm somut koşullarını yerle bir eden savaş, aynı zamanda o durağan yaşamın içerisine gizlenen tüm cerahatleri açığa çıkarır. Egemen sistemle uyumlu olan alışkanlıklar, kökünden sarsılır ve yeni koşullara hemen uyum sağlama zorunluluğu, kadının da yaşamında biriken tüm alışkanlıkları derinden sarsar, yok eder. Bu durum, kadının taşıdığı bilinçten ziyade somut durumun yarattığı bir sonuçtur. Kadın, savaş koşullarında ayakta kalmak için ister istemez geleneksel değer yargılarıyla çatışmak durumundadır. Ancak bu çaba, kadının kurtuluşu perspektifinden yoksundur. Bu nedenle haklı ya da haksız olsun hemen her savaşta kadın, yaşadığı bu yeni özgürlük alanını bırakarak savaşın sonunda eski düzen içi ve gerici alışkanlıklarına geri döner.

Dünya devrimler tarihindeki bu geriye dönüşlerin nedenlerini sorguladığımızda devrimci savaşların dahi feodal değerlerle uzlaşan yönünün, bu sorunun esas kaynağı olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bizimki gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde ise varolan feodal öze bir de faşist diktatörlüğün baskısı eklenince, kadınların üzerindeki baskıların derinliği devasa boyutlara ulaşmaktadır. Ve böylesi bir durumda varolan tüm demokratik kadın hareketlerinin en sıradan talepleri bile ilerici, devrimci bir öze sahip olmaktadır. Ancak tüm bu demokratik mücadeleler, en geniş kadın kitlelerini oluşturan ve özellikle baskının, geleneksel-feodal değerlerin ağırlığını en yoğun hisseden kesim olan köylü kadınlar başta olmak üzere tüm ezilen emekçi kadınların yaşamını değiştirme yönünde çözüm üretememektedir, üretemez de.

Kadınların gerçekten kurtulması ve özgürleşmesi için somut koşulların değiştirilmesini öngören, yani reformist mücadeleleri aşan, köklü, radikal çıkışlara ve isyana ihtiyaç vardır.

Kadının özgürleşmesinin ancak toplumun özgürleşmesiyle, toplumun özgürleşmesinin de kadının özgürleşmesiyle mümkün olacağı bilinciyle kadının kurtuluş mücadelesini sınıf mücadelesiyle bütünleştirerek yaşamsallaştıran Maoist önderlik, Yeni Demokrasi mücadelesinin somut toplumsal çözüm projesi olan Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'yla kadınların kurtuluşu yolunda bugünle gelecek arasında somut bir köprü olmaktadır.

Ve Maoist Halk Savaşı, feodalizmin köklü tasfiyesini öngören ideolojik-politik muhtevasiyla yeni kadını yaratmanın yolunu işaret etmektedir.

Halk savaşçı içerisinde yer alan kadının yaşamında ve dolayısıyla bilincinde somut değişimler olmaktadır. Ancak Halk Savaşı içerisinde sistemle dolaysız bir kopuş anlamına gelen gerilla mücadelesi, kadının yaşamında, kimliğinde ve kişiliğinde çok daha hızlı ve keskin değişimlere neden olmaktadır.

Gerilla yaşamı, kadının her türlü baskılardan kurtulabileceği bir ortam sağlayarak mevcut tüm geleneksel rolleri, sorumlulukları, tanımlamaları ve yargıları paramparça eder ve kadın-erkek ilişkilerinde de radikal bir değişimin önünü açar. Ve kadın, bu savaşın aktif ve bilinçli tarafı olarak egemenlerin yarattığı savaşın mağduru değil, kendi savaşının savaşçısı olur.

Bu koşullarda en çok ezilen kesimi oluşturan kadın, çok canlı ve çok dinamik bir güç olarak karşımıza çıkmaktadır. Bugün dünyanın birçok yerinde ve en yakın örnek olarak Nepal'de sürdürülen Halk Savaşı içerisinde çoğunlukla kadınların yer alıyor oluşu, bu nedenlerle şaşırtıcı değildir. Bu kadınların ezici çoğunluğunu, ezilen kadınların en ezilen kesimini olan köylü kadınlar oluşturmaktadır. Çünkü onların sistemden köklü bir kopuş dışındaki bireysel bir kurtuluş yolu mevcut değildir.

Ancak en ağır feodal koşullar ve baskınlmalar içerisinden kopup, gerilla yaşamında erkeklerle eşit koşullarda savaşımaya başlayan kadın için bu hızlı değişim ve özgürlük, kendi içinde bazı tehlikeleri de barındırmaktadır.

Özgürlük yanılması yaşayan birçok devrimci kadın gibi, gerilla mücadelesinde yer alan kadının da kendi içindeki geleneksel kadını yenmesi kolay olmamaktadır. Kadının bu özgün sorununun ve ona yönelik özgün mücadele etme gereğinin farkına varmadığı, bu soruna yönelik doğru ideolojik eğitim ve politika oluşturulmadığı durumlarda kadın, bu gerici yönlerini koruyarak gerilla yaşamında da hep birilerine yaslanan, erkeğe, örgüte bağımlı kalan yedek güç pozisyonundan öteye geçemez. "İktidar" yanılmasına kapılan kadın ya kendince iktidar olarak gördüğü erkek yoldasına bağlanarak iktidar olmaya çalışır ya da erkek gibi davranarak güçlü olacağını düşünür.

Kadının iktidar anlayışı, sistemin geleneksel değer yargılarına bağımlı kaldığı sürece kadının özgürleşme mücadelesi gerilla yaşamı içerisinde dahi imkansızlaşır, basit bir özgürlük yanılmasına dönüşür. Bu durumda kadın, kendi eylemine yabancılaşarak saf dışı kalır. Oysa kadınların feda ruhunun ve davaya adanmışlıklarının, Maoist bilincin ve öğretinin ışığında kadının kurtuluş perspektifiyle bütünleşmesi muazzam bir güç oluşturur ve feodal kültürün bir daha hakim olmamak üzere tamamen tasfiye edilmesinin temel dayanağını oluşturur.

Maoist ideolojinin bilgi ve birikimiyle donanan ve bu birikimi pratikte buluşturan öncü Maoist kadınlar, gerilla kadın olmanın o kadar da olağanüstü ve imkansız olmadığını gösteren, kadınlarla gerilla mücadelesini ayrıştıracak geleneksel kadın kimliğini korumaya çalışan egemenlerin suratlarına patlayan kızıl birer meşaledir.

Hem anne hem de gerilla kadın olan Hasretler, Aycanlar, yoldaşlar için kendini feda eden Özlemler, dağlarda sadece özgürlüğün değil gücün ve iradenin adı olan Gülnazlar, tüm devrimci yaşam pratiklerine dağlarda savaşmanın özlemini de yüklenen Bernalar, ölümsüzleşmenin yolunun savaşın somut olduğunu haykırıyor bizlere: SAVAŞARAK ÖZGÜRLÜŞMEYE!

(Devrimci Demokrasi'nin

1631 Temmuz 2006 tarihli sayısından alınmıştır.)

Anıları gücümüz, anıları şahidimizdir... Şehitlerimizle kök saldık toprağa; o toprakta büyüyeceğiz

TKP(ML)'den MKP'ye bu tarih bizim

Enternasyonal proletaryanın devrim bilimi Marksizm, üç bileşeni olan felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm alanlarında Büyük Proleter Kültür Devrimi sonucunda varılan nitel seviye ile üçüncü aşamasına, Maoizm'e ulaşmıştır. Maoizm'i, gümünün Marksizm-Leninizm'i olarak kabul etmeyen kimse komünist olamaz. İstisnasız tüm ülkeler için doğru devrimci programatik hat ve politik siyasi çizginin kurucu şartı Maoizm'dir. Komünizme varma perspektifli Yeni Demokratik İktidar ya da sosyalist iktidar Maoizm'in felsefe, ekonomi politik ve sosyalizm sorunlarına getirdiği nitel katkılar kavranmaksızın kurulamaz. Sosyalizmde sınıfların var olduğu bilimselliği kabul edilmeksizin ve buna karşı sürekli Proleter Kültür Devrimleri ile sosyalist iktidarın ilerletilmesi gerektiği anlaşılmaksızın karşı-devrimlere, kapitalizmin restorasyonuna karşı konulamaz, proletaryanın iktidarı muhafaza edilemez. Burjuva ideolojisinin devrimci saflardaki yansıması olan reformizm, revizyonizm karşı tek panzehir Maoist ideolojidir.

Çin'de Başkan Mao'nun önderliğinde gerçekleştirilen Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD)'nin tüm dünyayı sarsan etkileri, ülkemizde de genç bir komünist hareketin oluşmasına elverişli ortamı hazırlamıştır. Kurucu önder ve baş komutanımız İbrahim Kaypakkaya, MKP'nin siyasi-ideolojik-örgütsel önceli olan TKP(ML)'nin BPKD'nin ürünü olduğunu açıkça belirtmiştir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli milliyetlerden proletaryası ve emekçi halkının gerçek komünist partisine kavuşmasına işaret eder; 24 Nisan 1972. Parlatarizm, sosyal şovenizm, reformizm ve revizyonizmin kökten reddi üzerine varlık kazanan Maoist parti, özellikle Kemalizm, Halk Savaşı ve Ulusal Sorun konularında taşıdığı devrimci niteliği ile TİKP revizyonizminin gerçek yüzünü ortaya çıkartmış, proletaryanın ülkemizdeki komünist-önder kurmayının temelini atmıştır. Yoldaş Kaypakkaya tarafından sistemeleştirilen temel belgelerle ülkemiz tarihinde ilk kez devrimin bütün temel konularına ilişkin MLM görüşler ortaya konmuştur. Doğru bir programa ve stratejiye sahip olunmasına karşın, parti, mücadele tarihi boyunca niteliği ve amaçlarına uygun konumlandırılmamıştır. Bunda tayin edici role sahip olan sürekliliği sağlanmış, stratejik önderliğin kurumsallaştırılmaması ve parti tarihi boyunca yaşanan siyasal, askeri ve örgütsel sorunların, yanlışlıkların ideolojik köklerinin doğru temelde muhasebesinin yapılmamasıydı. Hatalardan, yanlışlardan doğru dersler çıkartmak yerine bunların tekrarına düşmek neredeyse gelenek haline almıştı. Gerçeğin olduğu gibi değil, olması istendiği gibi değerlendirilerek öznelliliğe düşülmesi, tarihimiz açısından alınan birçok taktik yenilginin sebebi olmuştur. Gelecek, geçmişin birikim ve tecrübeleri üzerine inşa edilebilir ancak. Bunun reddi, inkarcılığı ya da tarihi kendisi ile başlatıp bitiren ben merkezçiliğe hapsolmaktır. Her ikisi de geleceğe uzanan köprüyü inşa edemez, yarına müdahale edemez. Hataların, yanlışların ideolojik, siyasi, örgütsel, sınıfsal kökleri sorgulanıp bilince çıkartılmaksızın bunlara karşı önlem alınmaz. Sorunların sebebini sadece kişilere, dönemsel önderliklere yüklemek ya da kendi düşümsüzdaki objektif koşullara, etkenlere bağlamak; sorunun kaynağından uzaklaşmak, dolayısıyla çözümden uzaklaşmaktır.

1. Kongre ile birlikte bahsini ettiğimiz tüm bu sorunlara ilişkin kapsamlı değerlendirmeler yapılmış, geçmişin muhasebesi MLM tarzda gerçekleştirilerek doğru

parti tarihi açısından nitel anlamda üst seviye olarak belirtilen 1. Kongre çizgisi, bir komünist partiyi oluşturan ideoloji-program-genel siyasi çizgi ve bunların pratik ifadesi olan stratejik yönelim, mücadele, örgüt ve savaş hattına ilişkin bütün açılımlarını Maoizm ve bunun ülkemize uyarlanması olan Kaypakkaya çizgisi ile yapmıştır. "Maoizm ile yüklen Halk Savaşı ile ilerle" çağrısı 1. Kongre'nin ideolojik-politik çizgisinin ifadesidir. Aslolan, tayin edici olan bu çizgidir

sonuçlara ulaşılmıştır. Parti tarihi açısından nitel anlamda üst seviye olarak belirtilen 1. Kongre çizgisi, bir komünist partiyi oluşturan ideoloji-program-genel siyasi çizgi ve bunların pratik ifadesi olan stratejik yönelim, mücadele, örgüt ve savaş hattına ilişkin bütün açılımlarını Maoizm ve bunun ülkemize uyarlanması olan Kaypakkaya çizgisi ile yapmıştır. "Maoizm ile yüklen Halk Savaşı ile ilerle" çağrısı 1. Kongre'nin ideolojik-politik çizgisinin ifadesidir. Aslolan, tayin edici olan bu çizgidir.

Nasıl ki Marksizm, Alman klasik felsefesi, İngiliz klasik ekonomi politik, Fransız sosyalizminden bağımsız, tarihsel bağlarından kopuk olarak değerlendirilemez ise, nasıl ki Leninizm, Marksizm'den bağımsız-ayrı değerlendirilemezse, Maoizm de Marksizm-Leninizm'den kopuk değerlendirilemez. Her ilerlemin üzerinde yükseldiği maddi bir temeli, tarihsel arka planı vardır. Bu diyalektik Kaypakkaya çizgisinin oluşumunda da belirleyendir. Kaypakkaya'nın bilimsel, teorik açılımlarının sebeplerini; onun zeki, çalışkan, bilgiye susamış meraklılığı temelinde açıklamaya çalışanlar meselinin özünden sapanlardır. Mustafa Suphi önderliğindeki TKP'nin komünist mirasının savunuculuğunu yapan MKP'nin önceli TKP(ML)'yi ve Kaypakkaya çizgisini vareden BPKD'dir, o dönem Mao Zedung Düşüncesi olarak formüle edilen Maoist ideolojidir. İşte 17'lerimizi de vareden, üzerinden yükseldikleri öz; bu Kaypakkaya çizgisidir, Maoizmdir. 17'ler MLM felsefi bakışla, ekonomi politik bilimiyle, bilimsel sosyalist teori ile donanmış olmasalar da parti tarihi açısından böylesi nitel bir seviyeyi yakalayabilir miydi?

Tabii ki hayır. Ülkenin sosyo ekonomik yapısı, sınıfların tahlili, siyasi iktidarın karakteri, stratejik yönelim, mücadele ve örgüt biçimleri vs. gibi devrimin temel sorunlarına ilişkin doğru açılımlar sunmalarının, parti tarihinin bilimsel tarzda muhasebesinin yapılmasının ardında yatan tayin edici nokta ideolojidir, Maoizm'dir. Tarihsel materyalizm ve diyalektiğin tek temel yasası olan çelişki yasası, zıtların birliği anlaşılmadan, iki çizgi mücadelesi kavranmadan yani Maoizm olmadan bu doğru sonuçlar çıkarılamazdı.

Türk hakim sınıflarının Maoist partiyi, Kaypakkaya çizgisini ve bunların takipçisi olan 17'leri stratejik düşman olarak belirlemelerinin sebebi; enternasyonal proletaryanın komünizm mücadelesinin ülkemizdeki bayrak taşıyıcısı olmalarıdır. Bu sebeple Maoist öncü, kuruluşundan bugüne hakim sınıfların stratejik saldırılarına maruz kalmıştır. "TKP(ML)'den MKP'ye bu tarih bizim" bilinci, muazzam tarihi birikim ve tecrübe, 1. Kongre ile ulaşılan nitel seviye, devletin bu hamase saldırılarını geriye püskürtecek ideolojik-politik-örgütsel donanımına sahiptir. Vartınik kuşatmasına verilen cevap, Mercan

Vadisi'nde tekrarlanmıştır. Yenilmez stratejik silahımız Maoizm ve Halk Savaşı, hakim sınıfların bütün ideolojik-askeri-siyasi saldırılarına karşın bugün de mücadelemizin bayrağıdır. Bizleri yenilmez kılanın bu bayrak olduğu iyi anlaşılmalıdır.

Zindanlardan gerillaya, toprak işgallerinden şehir faaliyetlerine, gençlik alanından kadın sorununa kadar uzanan sınıf mücadelesinin farklı alanlarındaki tecrübe birikimini, kolektif önderliğin en iyi örneklerinden birisini vererek, bunu 1. Kongre çizgisine yansıtan 17'ler, özellikle ölüm orucu süreci sonrası ülke devrimci hareketini derinden etkileyen tasfiyeci dalgaya karşı da devrimci bilinçte-pratikte ısrarın adı olmuşlardır. Burjuva ideolojisinin her türlüüne karşı MLM ideolojik duruşla karşı koymuşlar, düşmanı alt etme ve Yeni Demokratik Halk İktidar'ını kurmanın stratejik silahı olan Halk Savaşı'nı merkezi yönelim olarak tayin etmişlerdir. Parti önderliğinde devrimci savaş örgütlemeye, yaygınlaştırma ve süreklileştirmede kurumsallaşmış stratejik önderliğin tayin ediciliği 17'ler tarafından birçok kez belirtilmiştir. Yoğunlaşarak yaygınlaşma, Kızıl Siyasi Üsler ile iktidarı parça parça kurma hedefi, "iktidar namlunun ucundadır" merkezi bakışından şekillenecektir.

Doğa, toplum ve düşünce, evrensel çelişki kanunun sonucu olarak sürekli değişim halindedir. Tarihin ilerlemeleri doğru okunmalı, bu dinamik kavranmalıdır. İlerlemeler, gerilemeler sadece eksilme veya artma şeklinde birer tekrar değildir. Evrenin ani sıçramalarla gelişme kanununun bilinci ile öğrenecek, sıçramalarla ilerleyeceğiz. Parti tarihimiz açısından 17'lerin önemi buradadır. Nitel bir çığırın önemli başlangıcını 17'lerin çizgisi var etmiştir, bu değer özümsemelidir. Bu çizgi devrimin gerçek yaratıcısı kitlelerin, büyük değiştirici gücünü açığa çıkartarak, kendi eserlerini inşa sürecine yöneltecek doğru çizgidir. Tarihte var olan bütün hareketlerin başan ya da başarısızlığının ilerleyişinin arkasında ideolojik netlik-doğruluk yatar. Doğrular, yanlışlara karşı mücadele sürecinde meydana gelir. 17'lerin doğru çizgisi, tarihimizle cesaretle yüzleşmenin üzerine kurulmuştur. Dogmatizm, tutuculuk, körü körüne bağlılık bilimsellikle bağdaşmaz. Bizler proletaryanın sınıf partisiz, herhangi bir dini cemaat, tekke değildir. Yıkılmaz tabularımız, putlaştırılmış kimselerimiz yoktur. Doğrumuz, yanlışlarımız ile yüzleşebilme cesaretimizdir. 17'ler, bunları daha üst seviyede kavramımızı, teorik-pratik açılımları ile sağlamışlardır. Bilimin cesaretle buluşmasının ifadesidir 17'ler.

Marksist bilgi teorisi, bilgi-pratik-bilgi sonsuz döngüsüne işaret eder. Teori ve pratiğin bütünlüğü ile, bilmek yapmaktır diyalektiği ile sınıf mücadelesinin en ön saf-larında çarpışarak ölümsüzleşen 17'ler, bizlere büyük

bir miras ve de sorumluluk bırakmışlardır. Önümüzde, parti tarihimizde hiçbir zaman olmayan büyük bir birikim mevcut. Bugün bizlerin yapması gereken; tıpkı 17'lerin yaptığı gibi tarihimize sınıksız tutunarak, cesaretle öne çıkmak, mücadelenin engin denizine parti önderliğinde atılmaktır, Halk Savaşı'na omuz vermektir. 1. Kongre çizgisinde kenetlenip, 17'lerin üzerinde önemle durdukları stratejik önderliğin inşası esastır. Merkezi yönelim olan Halk Savaşı'nın hizmetinde, çeşitli alanlarda yapılan kısa-orta-uzun vadeli açılımlarla bin bir politik-taktik yaratıcılık ile, aceleciliğe düşmeden, önümüzü görerek sağlam adımlarla iktidar yürüyüşümüz, bundan daha kararlıca sürüyor, sürecek. İdeolojimize, partimize ve halkımıza olan sarsılmaz güvenimizle Altınçağ yürüyüşümüz devam edecektir.

Dünyanın çehresini çevre ülkelerin yönelimi değiştirecektir. Yanı sömürge-yanı feodal ülkeler için geçerli olan evrensel devrim stratejisi Halk Savaşı, Nepal'deki iktidarlaşma yürüyüşünü, dünya devriminin fırtına merkezleri olan Asya, Afrika ve Latin Amerika'ya taşıyacaktır. Enternasyonal proletaryanın komünizmi kazanma yürüyüşünde temel silahı Maoizm'dir. Dünyanın çatısında dalgalanan bu bayrak, gözleri ufukta, gelecekte olanların özgürlük ve kurtuluş arayışlarının yolunu göstermektedir. Nepal'de iktidarlaşan bayrağın taşıyıcısı 17'ler, bunu bizlere devretmişlerdir. Bu bayrak Spartaküsler'den beri süren; ezilenlerin sınıf düşmanlarına karşı mücadele ve zafer bayrağıdır. Bizler, Şeyh Bedreddinler'den, Baba İshaklar'dan, Pir Sultanlar'dan öğrenen, Mustafa Suphi'nin komünist mirasından şekillenen Kaypakkayalar'ız, Süleyman Cihanlar'ız, Baba Erdoğanlar'ız. Düzgün Baba Dağları'nda ölümsüzleşen On'larız, Yel Dağı'nda tazelenen umut, ölüm oruçlarında komünizm için bayraklaşan bedenleriz, bizler 17'leriz. 17'leri anmak, anlamak; tarihimizi anlamak, sahip çık-maktır. Vartınik'te yakılıp, Mercan'da 17'lerimizle büyüyen isyan ateşimiz; halkın umudu, gelecek güzel günlerin muştusu olmaya devam etmektedir.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Gelenekten geleceğe uzanan köprü: 17'ler

Tarih, sınıf savaşımını tarihidir. Ezilenin ezene, sömürülenin sömürene, haklının haksıza karşı verdiği onur ve ekmek mücadelesidir. Binlerce yıllık bu mücadele seyrinde irili ufaklı savaşım ve bunların sonucu yenilgiler, zaferler olmuş, sayısız insan ölmüştür. Her yenilgi ve zafer, kendisini yeniden doğurarak sonlanmış, her ölüm yeni doğumların ebeliği rolünü yerine getirmiştir. Bu sonsuz döngüde yaşamın tunç yasası olan ilerinin geriye alt edeceği gerçekliği her seferinde tekrür etmiştir. Tüm tarih boyunca var olmuş farklı toplumsal yapılarıdaki devrimci-ilerici sınıflar, toplumsal alt-üst oluşlara önderlik ederek, tarihin tekerleğinin ileriye doğru dönmesini sağlamıştır. Bu ilerleyişler dümdüz olmamıştır, inişli-çıkışlı ve zıkkaklı olmuştur. Fakat kırılma noktalarının sonucu oluşan nitel sıçramalar, yenilenmeler, “devrimler”; tarihin inkar edilemez esas gerçekliği işte budur. Bu, aynı zamanda devrimcilerin tarihsel haklılığının ve sorumluluğunun göstergesidir.

Belirli tarihsel olaylar, dönemler, çeşitli yönleriyle öne çıkmış, daha çok “kahramanlar” olarak adlandırılan bahsi geçen dönemin, olayın bütününi temsil eden, onların simgeleşmesi demek olan kişi(ler) ile anılır. Tarihi yapan, yazan bu kahramanlar değil, o dönemlerin, olayların gerçek yaratıcısı olan kitlelerin kendisidir. Bu, kahramanların, yani kitlelerin öncülerinin, önderlerinin tarihsel ilerleyişte önemli yer tuttukları gerçekliğini gölgelemez. Kahramanların kitle yarattığını yazmayan tarih, kitlelerin kendi içinden isimli isimsiz milyonlarca kahraman yarattığını istisnasız her dönem yazmıştır.

Marksisitler olay ve olgulara realist bakar ve onları diyalektik yöntemle analiz eder. Tarihsel materyalist bakış bilimselliktir, yaşamı anlama ve değiştirmenin yoludur. Binlerce yıllık insanlık tarihinin zengin birikimini kucaklayanlar, onu özümseyenler ancak geleceği kazanabilir. Böyle bakanlar dünü anlar, bugünü doğru yaşar ve yarına yön verirler. Kendi tarihinin farkında olmayanın, onun olumlu-olumsuz yönlerinden beslenmeyi bilmeyenin, bilinçli-tutarlı bir gelecek tasarımı olamaz. İşte 17'lerin önderlik ettiği ve Tarihi Muhasebe ile somutlanan çizginin tarihimiz açısından nitel anlamda bir sıçrama olarak tanımlanmasının arkasında yatan yegane sebep de budur. Bilimsel sosyalist teorinin bugünkü en yüksek aşaması Maoist ideolojide ısrar etmek, geçmişle bilimsel cesaretle yüzleşerek geleceği kazanmak “savaş-arın-kazan” diyalektiğini yaşamsallaştırmak. Bu yüzden 17'ler bilimsel cürettir, savaş ve zafer kararlılığıdır, fedakarlıktır. Proletaryanın kızıl bayrağının ülkemizin özgürlük kokan dağlarında dalgalanmasıdır, isyan ateşinin körüklenmesidir. Gözlerindeki halk sevgisi umut ve kararlılıkla hakim sınıflara korku salan, halkımıza güven veren, Halk Savaşı'na feda edilmiş bu bedenler, nasıl ki kendinden önce toprağa düşenlerin sonucu idi ise, gelecekteki yeni kardeşlerin topraktaki tohumu, filizi olmuşlardır. Bu diyalektik gereği 17'ler ve şehit düşen tüm yoldaşlar hem bu geleceğin yaratıcısıdır, hem de ürünüdür. Biz onlarız, onlar biz! Yaşayan, yaşayan, yaşayacak olan 17'leriz.

Cafer'in teslim olmama, halka adanmışlık, Aydın'ın başşegmezlik-disiplin-inanç, Okan'ın entelektüel birikim-bilimsel cüret, Taylan'ın sınırsız halk sevgisi, Berna'nın devrimci kadın isyanı ve 17'lerin sayamayacağımız kişisel anlamda öne çıkmış birçok özelliğinin maddi temeli, esas yaratıcısı bu coğrafyadaki sınıf mücadelesi ve onun komünist önder kurmayı Maoist partidir. Mücadele, gelenek ve en önemlisi de ideolojimiz Maoizm, bu özellikleri yaratmıştır ve bu yüzden de daha da ilerisini yaratacaktır. Bundan zerrece şüphemiz yoktur, olmamalıdır. Bilimin binlerce yıllık süren emri budur. 17'leri kaybeden, yitiren değiliz, bizzat onları yaratan, yaşatan gelenegiz. Gücümüzün göstergesi, zaferimizin teminatı budur.

Kan, gözyaşı ve alınteri ile sulanmış Nisan Güneşi ile beslenen yıkılmaz bir çınar ağacı gibidir geleneğimiz. Derinlere kök salmış, toprağa sınıksız tutunmuş olanlar, sert rüzgarlarda, zemheri soğuklarında ayakta kalır ancak. Tarihimizde bunun onlarca örneği vardır, onlarcası da olacaktır. En sert rüzgarların bizi daha da güçlendirmekten başka bir etkisi yoktur. Yaşanmış olaylara; günlük, anlık, kısa vadeli bakılmaz. Böyle bakanlar tarihsel gerçeklikten kopuk oldukları için olayların muazzam sonuçlarını, derinliklerini kavrayamazlar. Yenilgilerin zafere giden yolda atılmış adımlar olduğunu anlayamazlar.

Gençlik gelecektir, gelenekten geleceğe uzanan köprü ise 17'lerin çizgisidir, Tarihi Muhasebe'bizdir, “Maoizm ile yüklen, Halk Savaşı ile ilerle” şiarımızdır. Cafer'leşen, Aydın'laşan, Okan'laşan, Berna'laşan, 17'leşen, onun özünü kavrayan gençlik, geleceği kazanmamızın teminatıdır. Devrettikleri bayrak onurumuzdur. Onlar, bağımsızlık, demokrasi ve komünizm mücadelesine bağlılığımızın simgesi, yolumuzun aydınlatıcısıdır. Bu çelik, aldığı suyu unutmadığının, yeni sularla daha da güçlendiğinin bilincindedir.

Gençler emperyalizm ve yozlaşmayı tartıştı

Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) üyeleri İstanbul'da ve İzmir'de düzenledikleri panellerde halk gençliğiyle emperyalist kültür, yozlaşma ve artan milliyetçi saldırıları değerlendirdi.

Emperyalist kültür ve yozlaşma

İstanbul'da Alibeyköy Demokratik Haklar Kültür ve Dayanışma Derneği'nde 1 Haziran günü emperyalist kültür ve yozlaşma konulu panel düzenleyen DGH üyeleri, halk gençliği ile emperyalizmin dayattığı sömürge kültür karşısında bir halk kültürü yaratma sorununun çözümü üzerinde durdular.

'71 Devrimci Çıkışı ve İbrahim Kaypakka-ya' konulu sinevizyon gösterimi ve saygı duruşu ile başlayan panelde konuşan DGH temsilcisi, klasik sömürgelerden farklı olarak yarı-sömürge ülkelerde emek sömürüsünün de yoğunlaştığı ve bu durumdan kaynaklı gençler başta olmak üzere toplumda yozlaşmanın daha fazla hissedildiğini belirtti. Panelin söyleşi kısmında da genel olarak yoz eğilimlerin kötü aile eğitiminden kaynaklandığı düşüncesine DGH üyelerince cevap olarak, “Ailelerin bireyi yetiştirdiği gibi toplum da aileyi yetiştirir. Bireyler ya da aile, toplum olgusuna bağlı

olarak yozlaşır. Sorun emperyalizmin dayattığı sömürge kültürü karşısında bir halk kültürü yaratma sorunudur. Yeni demokratik halk kültürü sorunudur” denildi.

Alibeyköy Demokratik Haklar Kültür ve Dayanışma Derneği bünyesinde çalışmalarını yürüten Mercan Tiyatro Topluluğu'nun 'Kaybolan Hayatlar' adlı oyununu sergilediği et-

kinlik, müzik dinletisiyle sona erdi.

Emperyalist saldırılar

ve milliyetçilik

İzmir DGH üyeleri de 27 Mayıs günü İzmir Halk Kültür ve Dayanışma Derneği konferans salonunda emperyalist saldırılar ve milliyetçi-

lik konulu bir panel düzenledi.

Panelde konuşan DGH temsilcisi, son birkaç yıl içerisinde dünya geneli ve özellikle Ortadoğu'da emperyalist işgallerin arttığı ve buna paralel olarak da başta işgal edilen ülkeler olmak üzere dünya genelinde anti-emperyalist bir hareketin yükseldiğini belirterek, ülkemizde ise hakim sınıfların toplumsal muhalefetin yükseldiği dönemlerde milliyetçiliği körükleyerek bu muhalefeti parçalamaya çalıştığına dikkat çekti. DGH temsilcisi, halk gençliğinin görevinin bu anti- emperyalist hareketi örgütlü bir güce çevirmek ve haklı mücadeleyi daha da yükseltmek olduğunu söyledi. Panelde konuşan Hacettepe Üniversitesi Araştırma Görevlisi Ceyhan Süvari de, dünya genelinde artan emperyalist işgallerin olduğunu fakat bu işgal edilen ülkelere anti-emperyalist bir direnişin değil anti-ışgalci bir hareketin olduğunu belirterek, ülkemizde ise sürekli milliyet, inanç vb argümanlarla ayrımların yaratıldığını ve ezilen kesimlerin birbirine düşürüldüğünü söyledi. Panel soru-cevap bölümünün ardından sona erdi.

Öğrenciler: ÖSS kaldırılсын

Milyonlarca öğrencinin hayatını etkileyen Öğrenci Seçme Sınavı (ÖSS) öncesinde ülkenin çeşitli yerlerinde yapılan eylem ve açıklamalarda, öğrencilerin yarış atı olmadığı ve gençlerin 12 yıllık eğitim birikimlerinin üç buçuk saatlik bir sınavla ölçülmesinin doğru olmadığı belirtilerek, ÖSS'nin kaldırılması istendi.

Mersin' de DGH, YDG, Genç Düş, DEV-LİS, LÖB üyeleri ve Liseli-lerin Sesi okurlarının 9 Haziran günü Taş Bina önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasında eğitim sisteminin ve özde ÖSS'nin çarpıklığına değinilerek, eğitimin özel okullar ve dershaneler aracılığıyla yalnızca yüksek gelirli ailelerin çocuklarının satın alabileceği bir

hale dönüştürüldüğü belirtildi.

Açıklamanın ardından hazırlanmış oldukları skeci sergileyen öğrenciler sloganlar eşliğinde dağıldılar.

İstanbul'da da Devrimci Liseli-ler, Demokratik Gençlik Derneği, Emekçi Hareket Partisi Gençliği, İstanbul Liseli Gençlik Platformu, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Sosyalist Demokrasi Gençliği, Sosyalist Gençlik Derneği ve Yeni Demokratik Gençlik üyeleri, 9 Haziran günü Kadıköy Meydanı'nda düzenledikleri mitingle ÖSS'yi protesto ederken, ülkenin diğer yerlerinde de ÖSS'yi protesto eylemleri düzenlendi.

“Fakülteler arası geçiş yasağına son”

İstanbul Üniversitesi (İÜ) öğrencileri, yaptıkları eylemle öğrencilerin fakülteler arasında geçiş yapmasının engellenmesini protesto ettiler.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, fakülteler arasındaki geçiş yasağını protesto etmek amacıyla 6 Haziran günü Eğitim Fakültesi önünde toplanarak, “Fakülteler arasındaki geçiş yasağına son” yazılı pankart arkasında merkez kampüs önüne yürüdüler. Burada yapılan açıklamada öğrenciler, İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin kendi fakültelerinden başka bir fakülteye girmelerinin üniversite yönetimi tarafından yasaklandığını belirttiler. Fakültelerin her tarafına yerleştirilen kameralara ve üniversitede konumlandırılan özel güvenlik birimlerine dikkat çekilen açıklamada, “Bütün bu uygulamalar, baskılar, yasaklar buranın bir üniversite mi yoksa kışla mı olduğu sorusunu akla getiriyor” denildi. Açıklamanın ardından üniversitenin merkez kapısından içeri girmek isteyen öğrenciler polis engeli ile karşılaştı. Elleri-ndeki öğrenci kimliklerini yukarı kaldırarak polis engeli- ni protesto eden öğrenciler, alkışlar ve sloganlar eşliğinde Eğitim Fakültesi'ne yürüyüp, eylemlerine son verdiler.

HALKIN GÖZÜYLE

SAVAŞ VE İŞGAL

SORULAR

1- Başta ABD olmak üzere, emperyalist devletlerin, “terörle mücadele”, “demokrasi götürme” adı altında gerçekleştirdikleri savaşlar ve işgaller nedeniyle dünyada her gün onlarca insan ölüyor. Sizin bu savaş ve işgaller karşısında tavrınız nedir? Bugüne kadar herhangi bir tepki verdiniz mi?

2- Emperyalist terör nedeniyle en çok kanın aktığı Ortadoğu coğrafyasına komşu olan Türk devletinin, sınırlarının ötesine ve özellikle Ortadoğu yönüne bir askeri operasyon düzenlemek istemesini nasıl karşılıyorsunuz?

Özcan AVCI

Muazzez TERTEMİZ

1- Tepkiyi kendi içimizde verdik. Yani aktif olarak bir tepki gösteremedik. ABD'nin bu yaptıkları yeni değil, bu ülkenin tarihinden gelen bir işgalcilik var. ABD'nin tek derti Ortadoğu'yu işgal ederek petrolü eline geçirmek. Demokrasi ya da özgürlük getireceğine inanmıyoruz.

2- Böylesi bir operasyonun yapılmasını doğru bulmuyorum. Kürt sorunu 1900'lü yıllardan beri var olan bir sorun ve halen çözülmemiş değil. Ben bu insanların kimliklerinin tanınması taraftarıyım. Kurtuluş Savaşı sonrası bazı özerk hakların verileceği söyleniyordu ancak, Kürtler inkardan gelindi.

Murat DURNA

1- ABD gibi emperyalist bir devletin demokrasi götürmeceğine kimsenin inan-

Soner AYDIN

dığını zannetmiyorum. Ortadoğu'daki işgal ABD halklarının çıkarı için değil, birkaç tekelin çıkarıdır. Petrol için Ortadoğu halkları ezilmektedir. Bu işgal karşısında birkaç eylem dışında fazla tepki göstermedik.

2- Bence sınır ötesi operasyon Kerkük'te yapılacak referandumla ilişkilidir. Türk devleti referandumu engellemek için çeşitli terör söylemlerinde bulunup, PKK'nın üzerine atıyor. Kendi çıkarını halkın çıkarı olarak göstermeye çalışıyor.

Arif ALBAYRAK

1- Tepkiyi içimizden veriyoruz. Değişen bir şey yok ve köklü bir eylem olmadıkça da yaşananlar değişmez. Şimdiye kadar da aynı söylemlerle ülkeleri işgal ettiler ancak, söyledikleri ile yaptıkları birbirinin karşıtı. Kısacası demok-

Muazzez TERTEMİZ

rasi ve özgürlük lafları sadece bahane. 2- Saçma olduğunu düşünüyorum. Bence bunun arkasında farklı amaçlar var. Yapılması düşünülen operasyon başkalarının isteğini yerine getirmek için yapılıyor. Böylesi bir operasyonu düşünenlerin saçmaladığına inanıyorum.

Soner AYDIN

1- ABD'nin başşöylemiyle başlattığı savaş birçok ülkenin mal ve can kaybına mal olmuştur. Ortadoğu'ya egemen olmak ve buradaki petrol kaynaklarını ele geçirmek için başlattığı bu savaşta işkence ve katliamlar gibi birçok insanlık suçu işlemiştir. Bana göre yaşananlar insan hakları suçudur ve bütün dünya ülkeleri buna karşı çıkmalıdır. Başta bizim ülkemizin buna karşı olması gerekir. Bu yaşananları mümkün

Murat DURNA

olduğunca çevreme anlatmaya çalışıyorum, ancak böyle tepki veriyorum.

2- Bu sınır ötesi, sözde bir sınır ötesidir. Bunu yaparken can kaybına, ülkenin ekonomisine bakılmalıdır. Yapılan ufak bir şey değil, başka bir ülkeye girmek isteniyor. Bu operasyon ülkenin 10 yıl gerilemesine sebep olabilir. Olası bir sınır ötesi operasyonu doğru bulmuyorum. Bu operasyon sırasında hayatını kaybedecek ve ezilecek olanlar düşünülüyor. Hiç kimse orada gidip ölmek istemez. Bence bu konu, cumhuriyet mitingleri, cenazeler gibi bir kaç milliyetçi unsurun propagandasıyla olan bir şey. Düşünerek hareket etmek gerekiyor. Operasyon olursa vergiler artacak, zamlar peşi sıra gelecek ve böylece daha da fakirleşeceğiz. Filistin ve Irak gibi olabiliriz. Ölenler haktan insanlar olarak ve bu operasyonu yaptırılana hiç-

bir şey olmayacak.

Çayan TÖRGÜRSUL

1- Bu savaş ve işgal sadece petrol için yapılıyor. Kısacası Amerikanın çıkarı için. Bu duruma daha önce tepki vermedim ama bu savaş ve işgali kınıyorum.

2- Askeri operasyon olursa Türk Devleti zor durumda kalacaktır. Birçok insanın hayatını kaybedeceği bu operasyon bence yapılmamalıdır. Bizim bundan ne çıkarımız olacak ki; sadece Amerika'nın işi kolaylaşacak. Bence bu yüzden askeri operasyon yapılmamalıdır.

Özcan AVCI

1- Amerika'nın dün, bugün ve yarın tek bir cevabı vardır tüm dünyayı, kendi himayesi altına almak ve sömürmek. Daha önce protesto gösterilerine katıldım, böylece tepkimi gösterdim.

2- Bence tamamen yanlış. Bu ülkede nüfusun büyük çoğunluğu açık ve yoksulluk içinde yaşamaktadır ve askerlik yapanlar da bu yoksul halkın çocuklarıdır. Bu ülkede devlet bütün milliyetlere ve mezheplere eşit davranıyorsa böyle bir sorun olmazdı. Yani operasyon hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Silaha verilen milyon dolarlar, eğitime ve sağlığa aktarılsaydı insanlar daha huzurlu olurdu.

YÖNELİM

Kazım Cihan

Karar Eylemdir*

İsrar, büyük bir davanın onulmaz güç ve imkanlarla sürdürülmesi, bitmez ve tükenmez enerjinin yaratıcı güce dönüştürülmesi ve kazanımların büyütülmesidir. Devrimde ısrar edilmekçe geliştirilmesi ve büyütülmesi mümkün değildir. Karar, çok yönlü düşünülmüş, toplumun nesnel kanunları üzerine şekillenmiş eylem planıdır. İsrar, bu planın toplumun nesnel çelişkilerinin çözümünde yoğunlaşmış bir hareket noktasıdır.

Karar eylemdir. İsrar, eylem planının uygulanmasında en ince ayrıntılarından tutalım özünün derinliğine kadar kararın uygulanmasıdır. Günlük mücadelelerden taktiksel mücadelelere kadar bütün etkinlik ve çalışmalar, stratejik planın başarısı içindir. Stratejik planın başarısını yakınlaştıramayan ve zaferini muştulayamayan her adım, ister günlük olsun, ister taktik olsun, stratejik plana zarar veren bir eylem demektir.

Öyleyse ne yapılmalıdır? Bu soruya cevap, stratejik planın içselleştirilerek çok iyi kavranılması ve güncel mücadelelerden tutalım taktik mücadelelere kadar stratejik planı hatırlayın; çünkü bu, zafer hizmet için işin olmazsa olmazıdır. aMücadelelerden geçerek hem gelişebilir hem de stratejik planı uygulayabiliriz. Bu mücadele çeşitliliği ve gerginliği olmaksızın bir zaferden bahsedilemez.

Dolayısıyla; toplumun gelişmesinin bugünkü aşamasında, dünyayı doğru olarak bilme ve değiştirme sorumluluğunun omuzlarımızda olduğunun bilincinde olmalıyız. Bilimsel bilgiye uygun olarak belirlenen bu süreç, yani 21. yüzyılın örgütlenme, değiştirme ve örgürlleştirme pratiğine girdiğimizi unutmadan ısrarımızı, dünyayı değiştirmenin ısrarı olan, Halk Savaşı'nın daha da yoğunluk kazanacağı ve şiddetleneyeceği açıktır. Bu, irademiz dışında, dünyadaki objektif bir olgudur. Bizim yaptığımız ve yapacağımız, dünyanın bu nesnel durumunun eleştirilmesini örgütlemektir.

Bu da bilinçli, faal ve etkili müdahaleyi şart koşar. Ve bunu stratejik bir planla örgütleyip, bu planın, günlük ve taktiksel mücadelelerle örülmesini sağlamakla gerçeğe dönüştürebiliriz. Bu planın başarısı, bütün pratik çalışmalarımıza doğru önderlik yapmakla olur. Yani stratejik planla taktik plan arasındaki ilişkiyi doğru ele almak, stratejik planın başarısını geciktirecek veya gölge düşürecek yönelimlerden kaçınmak, halkın varolan enerjisini bu plan doğrultusunda harekete geçirmek olur.

Siyasetimizin kitlelerden kitlelere olduğu asla unutulmamalıdır. Gözardı edilmemelidir. Kitleler içindeki çalışmayı küçümseyen, kitleler içinde erimeyen, binbir bağla kitlelere bağlı olmayan ve kitlelerin yaratıcı gücüne güvenmeyen, küçümseyen, aşağılayan hiçbir devrimci çalışma başarıya ulaşamaz. Bu da kitle çizgimizin uygulanmasıyla olur.

Stratejik planımızın diğer yönünü günlük politik mücadelelerden kopmamak, bu mücadeleleri taktik plana bağlamak, bir durumdan başka bir duruma geçildiğinde gerekli olan değişiklikleri ve düzenlemeyi anında yapmak oluşturunur. Bu ise mücadelelerde mücadele içinde pışerek ustalaşmayı gerektirir.

Bu yüzden günlük adımları taktik plana uygulayarak stratejik plan doğrultusunda, yani Halk Savaşı'nın başarısı doğrultusunda amatörlükleri aşarak ilerleyelim. Zayıf olan yönlerimizi güçlü yöne çevirmek ve zayıflıkları aşarak güç kazanabilmek için mücadele biçimlerinde ustalaşarak ileri çıkmalıyız. Siyasi darlıklarımızı aşarak kongre zemininde ileri çıktığımız şu günlerde, perspektiflerimizi daha bir derinleştirerek kavrayışımızı pratik adımlarla kuvvetlendirmeliyiz. İdeolojik mücadelenin pratikleştirilmesinden bahsetmiştik. Dolayısıyla kavrayışı kuvvetlendirmek ve emperyalist burjuvaziye olduğu kadar farklı ideolojik akımlara karşı da güçlü bir ideolojik tavır oluşturabilmek için siyasal ve örgütsel olarak pratik varlıklar yaratmak bir zorunluluktur.

Düne kıyasla devrimci durumun geliştiği ve devrimci hareketlerde belli bir toparlanmanın yaşandığı hissedilir bir gerçektir. Bu sürecin önemini ve zaafiyetlerini bilmek durumundayız. Yani içinden geçtiğimiz sürecin zorluklarını ve zorunluluklarını bilerek dönüştürme eylemine hız vermekli, bu eylem içerisinde güçlü yoldaşlıklar üretmeliyiz. Maoist Komünist Partisi'nin kararlılığı aydınlatan bu bilimsel gücünü konuşturduğumuzda hem zorlukları aşma, hem de zorunlulukları dönüştürme eyleminde, kitleleri de dahil ederek başarı sağlanır.

21. yüzyılın kapısını da aralayan ve sürecin karmaşık çelişkilerinin çözüm anahtarları olan demokratik halk iktidarını yaratacak olan yoğunlaşarak yaygınlaşma ve süreç daha bir olgunlaştığında serüveni atılımlarla ileri çıkma planında usta olmak ve planı, her alan özgüline ustaca uyarlamak durumundayız. Bu başarılıldığında dünyanın en yoksul savaşı olan ama bilgelikte üzerine otorite tanımayan Halk Savaşı'nda onulmaz imkan, olanak ve güç yaratılacağı muhakkaktır. Bu yüzden savaşın dili olan, Halk Savaşı'mızın dili olan bu plan ısrarında yoğunlaşmak elzemdir. Büyük yanıtları bu ısrarın uygulanmasında ve kararın eylemle buluşturulmasında alacağız.

Büyük sorunların cevabını, en yalın ve doğru cevaplayan pratiktir. Stratejik planda ısrar, taktik planda ısrar ve pratiğin öğrettiği şaşmadan öğrenmekte ısrar!..

* Bu yazı, gazetemizin 1-16 Ağustos 2004 tarihli 46. sayısında yayımlanmıştır.

Devletlerin silahlanma yarışı ürkütüyor

Askeri harcamalar, 2006'da 2005'e nazaran yüzde 3.5 oranında arttı. 1997 yılı baz alındığında yüzde 37'lik bir artış olduğu görülen devletlerin silahlanma yarışında, ABD, yüzde 46'lık (528.7 milyar dolar) harcama ile ilk sırada yer alıyor

Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI), yıllık raporunu 12 Haziran günü açıkladı. Raporun verilerine göre, son 10 yılda yüzde 37 oranında artan askeri harcamalar, 2006 yılında 1 trilyon 204 milyar dolara ulaşırken, silahlanma yarışında ABD ilk sırada yer alıyor.

Askeri harcamaların 2006'da 2005'e nazaran yüzde 3,5 arttığı kaydedilen raporda, bunun 1997'de yapılan askeri harcamalarla kıyaslandığında yüzde 37 artışı gösterdiğine yer verildi.

Silahlanma yarışında

ABD lider

2006 yılında 528,7 milyar dolar tutarındaki askeri harcama ile ABD'nin dünyadaki toplam askeri harcamaların yüzde 46'sını gerçekleştirdiği belirtilen SIPRI raporunda, "ABD'deki askeri harcamaların artışı geniş ölçüde bu ülkenin 'teröre karşı savaş' siyasetine ve buna bağlı operasyonlara tahsis edilen ek bütçelerden" kaynaklandığı iddia edilerek, ABD'nin bu silahlanma faaliyetinin ve gerçekleştirdiği işgallerin aklanmak istediği dikkat çekti.

Azerbaycan'ın da silahlanmaya ayırdığı bütçeyi yüzde 73 oranında arttırdığına dikkat çekilen raporda, Rusya'nın silahlanma harcamalarının ise geçen yıl

la göre yüzde 12'lik bir artış gösterdiği ve böylece 1998 yılından bu yana Rusya'nın askeri harcamalar grafiğinde yüzde 155 oranında bir yükselme olduğu kaydedildi.

Raporun verileri, silahlanma yarışında hızlanan bir diğer ülkenin ise Çin olduğunu ortaya koyuyor. Çin'in, 2006 yılında silahlanmaya ayırdığı 50 milyar dolar ile silahlanmaya en çok pay ayıran 4. ülke unvanına sahip olduğuna işaret edilen raporda, bu oranın Japonya için ise aynı yıl itibari ile 43,7 milyar dolar olduğu belirtiliyor.

Silahlanma yarışında ikinci sırayı İn-

glitere'nin, üçüncü sırayı ise Fransa'nın aldığına yer verilen raporda, en fazla silah satan ülkelerin ABD ve Rusya olduğu belirtilirken, Çin ve Hindistan'ın ise en çok silah satın alan ülkeler olduğu ifade edildi.

Öte yandan, dünyanın önde gelen silah üreticilerinin silah satışlarının da yüzde 3 oranında arttığı kaydedildi. SIPRI raporunda, geniş ölçüde Amerikan ve Batı Avrupalı şirketlerin tekelindeki piyasanın, 2005'te 290 milyar dolara ulaştığı belirtildi.

Onlar G8'ler, bizler milyarlarız

2-9 Haziran tarihleri arasında, emperyalist G8'e karşı 'Alternatif G8 Zirvesi' yapıldı. Dünyanın sekiz büyük emperyalist gücüne karşı ezilen dünya halkları üzerinde uyguladığı her türden şiddet ve sömürüye son vermek için toplanan siyasal partiler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve sivil toplum kuruluşları 2-9 Haziran tarihleri arasında bir haftalık eylem programı belirleyerek çeşitli etkinliklerle G8'i protesto ettiler.

İçerisinde ADHK, ATİK, AVEG-KON, Yaşanacak Dünya ve BİR-KAR'ın da bulunduğu 'Enternasyonalist Devrimci Blok' günler öncesinden Rostock'a gelerek, emperyalist zirve karşıtı faaliyetlerine start verdi. Belirlenmiş olan program dahilinde hareket eden Blok güçleri, 2 Haziran günü sabah erken saatlerde G8 karşıtı büyük yürüyüşün bir kolunun start alacağı Rostock Tren Gan önünde toplandı. Enternasyonalist Devrimci Blok bileşenlerinin, ortak pankartın arkasında kendi pankartları ile katıldıkları yürüyüşte, ADHK; "G8; Açlık, Yoksulluk, Savaş, İşgal ve Yıkım Demektir! Birleşelim, Direnelim" şiarının yer aldığı pankartla alandaki yerini aldı. On binlerce kişinin katıldığı yürüyüşte, Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu (ADHK) ve Dünya Halkları Direniş Hareketi (DHDH) birlikte yürüdü. Yürüyüş boyunca ADHK bildirilerinin yanı sıra, öncülüğünü ADGH'nin yaptığı Anti-Emperyalist Gençlik Koordinasyonu'nun bildirileri dağıtıldı. G8'in emperyalist karakterini teşhir eden sloganlar, pankart ve dövizlerle gerçekleştirilen yürüyüşün ardından alana yakın bir noktada kitleye polislin saldırması üzerine çatışma çıktı. Kitenin militan bir tutum sergilediği çatışmalar, akşam saatlerinde son buldu.

Öte yandan, büyük yürüyüş esnasında yaşanan olayların ardından, Alman devleti burjuva basında yayınlattığı haberlerle Enternasyonalist Devrimci Blok'u terörist ilan ederek hedef gösterdi. Bunun üzerine blok güçleri Alternatif G8 Zirve Platformu'nun da destek verdiği bir açıklama yaparak; 2 Haziran'da gerçekleşen olayların tek sorumlusunun Alman devleti olduğunu ifade ettiler.

Enternasyonalist Devrimci Blok, 3 Haziran günü, kendi programı doğrultusunda iki ayrı panel düzenledi. "Enternasyonal Gençlik Hareketi ve Görevlerimiz" konulu ilk panelde, genel olarak emperyalist gerici hegemonyanın gençlik üzerindeki etkileri tartışıldı. Bolonga eğitim politikalarından, CPE iş kontratına

kadar gençliğe yönelik saldırılara değinen panelistler, emperyalizmin uluslararası saldırılarına karşı gençliğin tek merkezden yönlendirileceği enternasyonal bir kuruma ihtiyaç olduğunu dikkat çektiler. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen ikinci panelin temasını "İçte ve Dışta Savaş" konusu oluşturdu. İGT metal sendikası adına konuşan temsilci, göçmen ve yerli emekçilerin birlikteliğinin önemine vurgu yaptı. AGIF temsilcisi ise özelde Ortadoğu'da gerçekleşen ve yıllara varan savaşların tarihsel sürecini anlatarak, bölge halklarıyla dayanışmanın nasıl geliştiğini gerektiğine ilişkin saptamalarda bulundu. Bölge halklarının kurtuluşu için enternasyonal mücadelenin yükseltilmesi gerektiğinin altını çizdi.

Yine aynı gün İran Komünist Partisi (MLM) tarafından Ortadoğu üzerine bir panel düzenlendi. Panelde İKP (MLM) tarafından yapılan sunumda; emperyalistler için cadı kazanına dönüşen Ortadoğu'daki savaş üzerine kitleler bilgilendirilirken, ABD'nin olası İran saldırısına karşı komünist ve devrimcilerin nasıl bir politika izlemesi gerektiği üzerinde duruldu. Ardından MKP adına bir temsilci TC devletinin bölgedeki politikalarına, Güney Kürdistan sınırına yaptığı asker yığınının "gereklelerine" değinerek, Türk hakim sınıflarının içerisine düştükleri çaresizliği gözler önüne serdi. Son olarak ABD Devrimci Komünist Partisi adına bir panelist ABD emperyalizminin temsilcisi olan Bush ve kabinesinin Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'yle neleri hedeflediğini, buna karşı neler yapılması gerektiği üzerinde durdu. Yoğun ilgi gören panel, gece geç saatlere kadar sürdü.

4 Haziran günü Lichtenhagen'de, Uluslararası Göçmenler Günü vesilesiyle bir miting düzenlendi. Yoğun katılım olduğu mitingün ardından "Hareket Özgürlüğü ve Herkes İçin Eşit Haklar" adı altında bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş alanına toplu halde giden Enternasyonalist Devrimci Blok, alana ulaşmadan polis ablukasına alındı. AGIF aktivisti bir kişinin göz altına alınmasıyla gerginlik tırmandı. Blok'u tehlikeli buldukları, tek tek aramak istediklerini söyleyen polislin bu tutumuna karşı oturma eylemi yapıldı. Basının ve avukatların gelmesi, yine alana girmekte olan yüzlerce insanın Blok'un eylemine destek vermesi sonucunda polis ablukası dağıldı. Yürüyüş yerine varan göstericiler saatlerce eylemin başlamasını beklerken polislin, Enternasyonalist Devrimci Blok'un alana kontrolsüz girdiğini öne sürerek, yürüyüşe izin vermeyeceğini duyurmasına

karşın kitle şehir merkezine doğru yürüdü. Uzun süren yürüyüş hattının sonuna doğru, kitenin önüne bankat kuran polisle gergin anlar yaşandı. Bunun üzerine platform dağılma kararı alınırken, otonom ve anarşist gruplar gece geç saatlere kadar sokaklarda polisle çatışılar.

Blok bileşenleri, merkezi platformun belirlediği üç kamp yerinden biri olan Ridilich'e taşındı. 5 Haziran günü kırmızı hattı zorlamak açısından önemli olan Ridilich Kampı'na aynı gün binlerce insan akın etti. Sabah saat 4'e doğru 30 otobüsle kampa girmek isteyen polis, sloganlar eşliğinde barikatlara koşan kitenin militan duruşu karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

6 Haziran'da, kamp yerinden ayrılan binlerce kişi, G8 zirvesi için kullanılan ototolu trafiğe kapatmak için harekete geçti. Yaklaşık iki bin bürokrat ve çeşitli görevlilerin zirveye gitmek için kullanacakları ototolu 5 km kala, kitenin önü polis barikatlarıyla kesildi. Bunun üzerine, eylemciler bir kaç kola ayrılarak çevredeki ara yollar trafiğe kapattı. Kapatılan yollar nedeni ile emperyalistlerin zirvesi dört saat gecikmeli başladı.

Eylem takviminin son günü olan 7 Haziran'da ise, Eylem Birliği Platformu'nun Almanya Anayasa Mahkemesi'nden aldığı yasal hak dahilinde düzenlenmesi gereken Stella (yıldız) yürüyüşü, yol kesme eyleminden dolayı iptal edildi. Yürüyüşe izin verilmemesi üzerine geri çekilen pasifist ve reformist gruplar platform içerisinde kınla yaşadı. Bunun üzerine dağılık hareket eden otonom ve anarşist gruplar gece geç saatlerde ekipler halinde ormanlık alandan geçiş yaparak zirve yerine ulaşma kararı aldılar. Enternasyonalist Devrimci Blok bileşenleri mevcut gücün zayıflığından ve diğer grupların toplu hareket etmemesinden kaynaklı son eylem günü olan 7 Haziran'da bir şey yapmama kararı aldı.

Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Sean McCormack, yaptığı açıklamada, telefon görüşmesinin esasen Abbas ile dünkü durum hakkında konuşmak, Abbas'a ve Ortadoğu'da barış konusunda dünya ülkeleri ve İsrail hükümeti ile çalışma taahhüdünde bulunan Filistinli ilimlirları yönelik ABD'nin desteğinin altını çizmek olduğunu söyledi.

Abbas-Olmert görüşmesi çatışmalara takıldı

8 Haziran'da, El Fetih lideri Mahmud Abbas ile İsrail Başbakanı Ehud Olmert arasında yapılması planlanan görüşme, Filistin'deki çatışmalar nedeni ile ertelendi. Konuya ilişkin gazetecilerin sorularını yanıtlayan Olmert, erteleme talebinin Abbas'tan geldiğini ifade etti. Olmert ayrıca, Gazze Şeridi'nin, Hamas'ın kontrolü altına girmesinin tüm bölge için bir tehdit olacağını öne sürerek, "Çatışmalar endişe verici bir boyuta ulaşmış durumda, ancak İsrail ordusu, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'a yardım için Gazze'ye girmeyecek" ifadesinde bulunarak, El Fetih'e olan desteğini açıkça ortaya koydu. Hamas'a karşı enfendilerinden destek toplama çabasında olan Mahmud Abbas, 18 Haziran tarihinde Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy ile Paris'te bir araya geleceklarini açıkladı.

El Fetih hükümetteki çalışmalarını durdurdu

Gazze Şeridi'nin kuzeyindeki Cebalye'de, Hamas'a bağlı İzzeddin El Kassam Tugayları tarafından kuşatılan ve şiddetli çatışmaların meydana geldiği Hamas'ın karargahındaki çatışmalarda, 20'yi aşkın kişi ölüirken, olağanüstü toplanan El Fetih Merkez Komitesi, Gazze Şeridi'ndeki şiddet eylemleri yatıştıncaya dek El Fetih'li bakanların hükümet çalışmalarına katılmamalarını kararlaştırdı. Bu adımı hemen ardından El Fetih lideri Mahmud Abbas, acil bir ateşkes istediğini duyurdu ve topu Hamas'a attı.

İsrail'in yeni hamlesi: Uluslararası güç

Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ın, Başbakan Haniye'yi görevden aldığı, ulusal birlik hükümetini feshettiğini ve Filistin'de olağanüstü hal ilan ettiğini duyurmasının ardından Hamas lideri ve Filistin Başbakanı İsmail Haniye bir açıklama yaparak, bu kararı reddetti. İsrail son gelişmelerin ardından Gazze Şeridi'ndeki bütün geçiş noktalarını kapattı ve bölgeye uluslararası askeri gücün konuşlandırılmasını gündeme getirebileceklerini duyurdu. ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice da 14 Haziran günü, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ı arayarak ABD'nin desteğini iletti!

Fransa’da De Gaulle’cülüğün sonu geldi mi?

Immanuel Wallerstein

Fransa Cumhurbaşkanı olarak henüz seçilen Nicolas Sarkozy, seçim sonrası ilk açıklamasını Fransa’nın değişimi seçtiğini söyleyerek yaptı. Değişimden taraf olmayı istemek iktidara gelmiş birisi için sıra dışı bir durum değildir. Sarkozy gerçekten değişimi mi kastetti, eğer öyleyse bu ne anlama gelir? Sarkozy’nin seçilmesi Birleşik Devletler’de, onun Beşinci Cumhuriyet’in tarihinde seçilmiş en dostane Fransa Cumhurbaşkanı olduğu izlenimini uyandırdı. Öyle olduğuna şüphe yok, fakat bu Fransız dış politikasının değişeceği anlamına gelir mi?

Bu seçime yol açanın ne olduğunu analiz ederek başlayalım. Batılı seçim sistemlerinde genellikle, birisi solda birisi sağda olmak üzere başlıca iki parti vardır. Fransa için de böyledir. Ortanın sağı Sarkozy’nin Halk Birliği Hareketi (UMP) tarafından temsil edilirken; ortanın solu, adayı Segolene Royal olan Sosyalist Parti tarafından temsil ediliyor. Normalde, çoğu seçimde her partinin tabanı kendi adayına oy verir. Fransa’daki iki turlu sistemde de şüphesiz durum böyledir. Seçimi kazanmak için ikinci turda oyların değişebileceği üç nokta vardır ki bunlar, radikal sol, radikal sağ ve merkezdir. Merkezde genellikle bir partiden diğerine atlamaya hazır seçmenler bulunur ve çoğu zaman da böyle yaparlar. Radikal sol ve radikal sağ ise seçimini normalde orta yoldan veya çekimserlikten yana yapar.

Francois Mitterand, Sosyalistlerin adayı olarak 1981 ve 1988’de seçimi kazandığında ekstra oyları açıkça merkezden toplamıştı. Jaques

Chirac da sağ kanadın adayı olarak 1995’teki galibiyetinde “toplumsal” düzleme çalışmış ve ekstra oyları merkezden almıştı. Bu sefer olansa farklıydı. Radikal sol Royal’e oy verdi. Merkez ise her zaman yaptığı gibi bölünerek, üçte iki oranında sağa, üçte bir oranında sola oy verdi. Sarkozy’nin ekstra oyları aldığı yer radikal sağdı. Radikal sağın büyük adayı Jean-Marie Le Pen’in, ikinci turda çekimser kalınması yönündeki açık isteğine rağmen, seçmenleri ağırlıklı olarak onu dinlemediler. Oylarını Sarkozy’ye verdiler.

Sorumuz Sarkozy’ye neden oy verdikleri. Seçmenlerin çoğu Fransa’nın Birleşik Devletler’le ilişkileri konusuna ilgisiz. Sarkozy’nin sözünü verdiği muhafazakâr ekonomik tedbirlerin niteliği ile de ilgili değiller. Oylarını ona vermelerindeki başlıca sebep onların nazarında Sarkozy’nin, hayli önem verdikleri anti-Müslüman duruşu temsil ediyor olmasıdır. Bunu üç belli yoldan yaptı. Banliyölerdeki (Fransa gettoları) suç konusunda katı olmaya söz verdi. Göç konusundaki kontrolleri sıklaştırmaya ve Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne üyeliğinin karşısında durmaya söz verdi. Bu üç sözü kesinlikle yerine getirecek gibi ve böylelikle aşırı sağ seçmen de istediğini almış olacak.

Ne var ki, bu durum programının geri kalanını da kapsıyor mu? İster istemez pek kapsayamıyor. UMP, tarihsel kökenleri temelde De Gaulle’cülüğe dayanan bir partidir. De Gaulle’cülük nedir ya da neydi? Charles De Gaulle’ün, iktidarda olduğu ilk dönemde, İkinci Dünya Savaşı’ndan hemen sonra, savunduğu üç şey vardı: Fransa’nın dünya politikasında ağırlıklı ve bağımsız bir rol oynama hakkını savunma, bir çeşit Keynesyen ekonomi politikası olan ve Fransız devletinin ekonomide

ağırlıklı rolünü savunan dirigisme (planlı ekonomi –çevirenin notu) ve içeride anti-komünizm.

1958’de iktidara geri döndüğünde halen aynı üç şeyi savunuyordu. Fransız nükleer silahlarına gelince, bunların Fransa’nın tous azimuts, yani her yönden savunulması için tasarlandığını söyledi. Fransa’yı NATO’nun askeri kanadından geri çekti. Bununla beraber her zaman Fransa’nın Birleşik Devletler ile aynı küresel tarafta; yani anti-komünist olduğu konusunda ısrarcı oldu. Fransız refah devletine de sadık kaldı. Fransa’nın Ge Gaulle’den sonra dört cumhurbaşkanı oldu. Bunlardan yalnız ikisi kendilerinin De Gaulle’cü olduğunu öne sürse de, hiçbir bu üçlü tutumdan –bağımsız Fransız gücü, refah devleti tarafgirliği, anti-komünizm- gerçekten sapmadı.

Sarkozy’nin değişim çağrısı gerçekten bu üçlü duruşu reddedecek mi? Şüpheliyim. Birleşik Devletler’de yaptığı konuşmasında, Fransa’nın ABD’nin Irak’a müdahale talebine verdiği karşılığın “küstağça” olduğunu fakat bu konudaki temel duruştan yana olduğunu söyledi. Bu biraz da Angela Merkel’in çizgisine yakındır. Birleşik Devletler’i hoş tutarken bununla beraber bir dereceye kadar bağımsız bir politika izlemek. Merkel bunu son olarak ABD’nin Polonya ve Çek Cumhuriyeti’ne nükleer füze kalkını yerleştirme isteğine şiddetle karşı çıkarken aynı zamanda tatlı dilli olabilmesiyle gösterdi.

İngiliz Dışişleri bakanı Lord Palmerson’un on dokuzuncu yüzyılın ortasında söylediği “Britanya’nın kalıcı müttetikleri yoktur, kalıcı çıkarları vardır” sözü meşhurdur. Peki, Fransa’nın çıkarları nelerdir? Aslında Fransa’nın Birleşik Devletler’den isteyecek pek bir şeyi yoktur. Asıl Bir-

leşik Devletler’in Fransa’nın desteğine ihtiyacı vardır. Fransa’nın temel çıkarları Avrupa’yla ve Afrika’daki eski sömürgeleriyle bağlantılıdır. Avrupa’da Fransa’nın çıkarları en iyi Almanya ile yakın ilişkinin sürdürülmesiyle sağlanabilir. Merkel bu durumda şüphesiz Thatcher’den daha iyi bir modeldir. Eski Afrika sömürgelerine gelince, Sarkozy’nin seçilmesinden duydukları rahatsızlığı açıkça gösterdiler. Bunun nedeni Sarkozy’nin Fransa’daki aşırı sağın ilgi alanlarına hitap etmesidir. Sarkozy’nin dış politikasındaki asıl öncelikleri Almanya ile ilgili konuları halledip eski sömürgelerindeki imajını düzeltmektir.

De Gaulle’cü mirası bir kenara bırakmak da Sarkozy’nin işine yaramaz. Şüphesiz, 35 saatlik haftalık çalışma süresini kaldırmak ve çeşitli vergi reformları gibi bazı ekonomik önlemler alması beklenebilir. Fakat bu, refah devletini ortadan kaldırmak anlamına gelmez. Seçimlerde 2007 model bir anti-komünizm olarak değerlendirilebilecek olan “1968 mirasının reddedilmesi” unsurunu da kullanmıştır. Bunun pratikte ne anlama geleceğini şimdiden kestirmekse zordur.

İç politika anlamında Sarkozy, Fransa’da “gerçek” bir merkez parti kurarak “merkez sağdan” uzaklaşmak isteyen merkezdeki örgütlü yapıyı mümkün mertebe yok etmeye çalışmaktadır. Muhtemelen bunda başarılı olacaktır. Sosyalist Parti’deki kanışıklık da onun ileriki seçimlerde seçmen tabanını sağlamlaştırmasına yarayacaktır. Ne var ki tüm bunlar dahi, Fransa’da 1945’ten beri sürdürülen politik konsensüsten kesin bir ayrıştı ifade etmekten uzaktır.

* www.sendika.org’dan alınmıştır

ABD, Irak’ı İran’a mı satıyor?

Abdurrahman El Raşid

Arapların Irak’tan uzak durması, ABD’yi İran’la işbirliğine itti. Arap liderler Irak’ın İran sömürgesine dönüşmesini engellemeli. Irak savaşını takip eden yıllarda gerçekleşen çatışmaları, patlamaları, suikastları ve çeyrek milyon insanın öldürülmesinin hedefi, Bağdat’ta ‘taviz masası’na oturmaktı. Washington ve Tahrân, Irak’ı istiyor.

İran politikasının meyvesini toplamaya, ABD’ye başansızlığının bedelini ödemeye başladı. İki ülkenin büyükelçileri Irak hakkında görüşmek üzere bir araya geldi. Her ne kadar aksi söylene de, bu görüşme açık bir Amerikan boyun eğışidir, Washington’un Irak üzerinde müzakereleri reddettiğine yönelik açıklamalardan geri dönüştür.

Toplantının neden Kıbrıs veya Jamaika’da gizlice yapılmadığıysa soru işareti yaratıyor. Belki de bu durum, bütün bölge ülkelerine verilen açık bir mesajdı. Bu mesaj, Irak konusunda Arapların işbirliği yapmayı reddetmesi nedeniyle ABD’nin İran’la birlikte çalışmaya hazır olduğunu ifade ediyor.

Araplar bu toplantıyı, Washington’un imajını ve ona duydukları güveni sarsan olumsuz bir gelişme gibi görecektir. Zira, bu görüşmenin iki düşman arasında daha büyük ödünlerin ve işbirliğinin başlangıcı olmasından endişe duyuyorlar.

Sadr da İran kampına katıldı

Maalesef, Arapların Irak’a başından beri olumsuz yaklaşımını itiraf etmek gerek. Arapların bilinci olarak ortaya çıkmaması, İran’ı varlığını düzenli ve genişleyen bir biçimde yapılandırmasına yol açtı. Hatta İran, Irak’ta ABD’den sonraki ikinci egemen güç haline geldi. Irak’ta olumlu Arap katılımının yokluğu nedeniyle denge bozuldu. Son denge bozucu gelişmeyse, Amerikalılarla yeniden çatışmaya başlamak için Irak’a dönen Şiî lider Mukteda Sadr’ın İran kampına katılması.

Arap kıran özgür bir Irak’ta

Arap grubu şikâyet etmeyi, seyrirci kalmayı ve Irak’ın merkezi sistemini kendi akıbetine terk etmekle yetinmeyi sürdürürse ülke gelecek 20 yılda bir İran sömürgesi haline gelecek. Burada Arapların şu iki hastalığına işaret etmek gerek: İlki, sorumluluğu başkasına yükleyip Irak’ta olan biteni kınamakla yetinmek. Siyasetin şikâyet ve geçmişte yaptıkları nedeniyle Amerikalıları kınamak üzerine yapılandırılması akıl kân değil. İkinci hastalıkta, Irak bütün bölgenin siyasi dengesinin kalbine yer alırken ve savaşın sonuçlarından kaçmak mümkün değilken, Arapların tecrit politikasını temel alması ve Irak’ın içişlerine karışmaması. Oysa bu ülke 25 milyonluk bir nüfusa ve dünyanın ikinci en büyük petrol rezervlerine sahip. Irak’ın petrol geliri yılda 100 milyon dolara varıyor.

Irak’ı, merkezi yönetimin başında kimin bulunduğunu önemsemekten desteklemek, bu ülkenin ABD’den, İran’dan veya başka bölgesel etkilere bağımsızlığını temin etmeyi sağlayabilir. Zira bölgenin çıkarları, başka ülkelere değil doğrudan kendi çıkarlarına hizmet eden özgür bir Irak’tan geçiyor. Araplar’ın ve dünyanın kıyarıysa, Irak’ın bugün Tahrân’ın yörüngesinde dönen Hamas ve Hizbullah’a benzemesinde değil, kimseye tabi olmayan istikrarlı ve güçlü bir ülkeye dönüşmesinde.

www.dunyabulteni.com’den alınmıştır

Filistinliler baskı altında yaşamayı reddediyor

İkbal Sıddıqi

1948’de İsrail’in kurulması genel anlamda nakba; büyük felaket olarak nitelendirilir. Bu adlandırma Haziran 1967’de Araplar’ın yenilmesi sonucunda Kudüs’ün ve Harem-i Şerif’in işgal edilmesiyle sonuçlandı ve Filistinliler’in 1948 yılından beri çıktıkları tüm cefanın ikinci nakba olarak adlandırılan bu süreçle başladığı bilinmektedir. Bu ay, tüm dünyada Altı Gün Savaşları’nın yıldönümüne dikkat çekilecek. Dünyadaki tüm Yahudiler için bu bir zafer ve tüm Yahudiler İsrail’in Harem ve Doğu Kudüs’ü kontrol ederek güçleneceklerini ve bununla ilgili yeni planlarını beklemektedirler; Filistinliler ve Müslüman ve gayrimüslim birçok destekçileri içinse 40. yıldönümü, Siyonist yönetimin gittikçe artan baskısı altında eziyet çekildiği, bilhassa Gazze gibi yerlerde ‘açık hava hapisanelerinde’ belki de mahrumiyetin en büyüğünün yaşandığı bir yıldönümü olacak.

Bugün Filistin’de yaşayanlar 40 yıldır sürmekte olan olayların belki de mikrokozmosu hükümdedir. Bu süreç boyunca İsrail her türlü yola başvurarak zapt ettiği yerleri takviye etme ve meşrulaştırma mücadelesi verirken Filistinliler onlarla savaşmak için sürekli olarak Kudüs’ün kaybedilmesinin sürekli olduğunu kabul etmeye yanasmadan mümkün olan tüm yollara başvurarak mücadele etti. Mücadelenin her aşamasında Filistinliler’in tarafında daha fazla direnmenin gereksiz olduğunu tartışan liderler varoldu ve Filistinliler’i kaınılmaz olarak İsrail ve Amerika tarafından dikte edilen bir yerleşim planına ikna etmeye çalıştılar. Ve yine her aşama-

da Filistinliler direniş alternatifini seçen liderleri desteklediler ve teslim olmaksızın kurban verme çağrısı yaptılar. Zaman geçtikçe İsrail ve Batı, direniş gösteren liderlere saldırırken ‘ılımlı’ liderleri desteklemeye çalıştı. İsrail, karşı konulmazlığını kanıtlamaya çalıştığından her zaman politik, legal ve askeri stratejileriyle Kudüs’teki ‘temel realiteleri değiştirmek’ için Filistinliler’e yönelik saldırılarını birleştirdi.

Şu an durum tam olarak yukarıda anlattığımız şekilde sürmektedir. Mayıs ayının son günlerinde İsrail’in Arap dünyasındaki Arap devletlerin Hamas’ı Mekke Antlaşması çerçevesinde ‘ılımlı’ bir konuma getirmeye çalıştığı süreçten sonra, Arap müttetiklerince son aylarda durdurulan Hamas liderlerine yönelik saldırılar yeniden başladı. İsrail ve Batılı müttetikleri aynı zamanda Fetih hareketi içerisinde de Mahmud Abbas liderliğinde İsrail adına Hamas ile savaşacakları ümidiyle bir ‘ılımlılar’ akımı oluşturmaya çalıştı. Filistinli liderlerin son yıllarda edindikleri başarılarından biri de Hamas ve Fetih hareketleri arasındaki bariz farka rağmen sivil savaştan kaçınmaları olmuştur. Yine de Gazze’de durum kötüleşmeye, İsrail tarafından insanlık dışı ekonomik ve politik kısıtlamalara tabi tutulduklarında Batılı müttetiklerin işbirliği ve desteğiyle Hamas ve Fetih üyeleri arasında çatışma bazen kaçınılmaz olmaktadır. Ama İsrailliler bu konuda ellerinden gelen her şeyi yapmalarına rağmen Hamas yetkililerinin yoğun çabaları sayesinde bu çatışmalar açık bir savaş halini almadı hangi politik görüşü savunurlarsa savununsunlar tüm Filistinliler bunca kızgınlıklarına rağmen oyunu görmekte ve bunun ancak düşmanın işine yarayacağını bilincinde davranmaktadırlar.

Bu süreç kısmen Hamas’ı ‘ılımlılaştırma’ girişimleri-nin başarısız olmasından kaynaklanmaktadır ve İsrail bu yüzden yeniden Hamas liderlerine suikastlar yapmaya

çalışmaktadır. Bazıları Hamas Meclis Üyesi Halil el Hayya’nın 21 Mayıs’ta evine isabet eden füzelerle aile fertlerinden sekizini kaybetmesi olayında olduğu gibi beraberlerinde yüzlerce masumla birlikte askeri saldırılarda öldürülürken diğer bazı Filistinli vekiller de tutuklanmaktadır. Bunlar içerisinde Filistin kabine üyeleri Wasfı Kabaha ve Nasır el Şaer de var. İlginçtir, El Şaer Hamas mensubu değil ve Hamas ile Fetih arasında işbirliği yapılması taraftan olduğu şeklinde tasvir edilen bir vekil. Tutuklanması İsrail’in stratejisinin Filistinli büyük gruplar arasında ihtilaf oluşturma amacında olduğunu teyit ediyor.

İsrail, yıllardır Filistin tarafında bir muhatap bulursa barış yapmak istediği propagandası yapmaktadır. Ama Batılı gözlemciler bile İsrail’in bir kargaşa ülkesi talep ettiğini çünkü kendisi daha güçlü bir devlet olduğu için bu gücü başlıca amacı olan Kudüs ve Harem el Şerif’in güvenliğini kontrol etmek amacıyla Filistinliler arasındaki çatışmaların kızışmasını sağlayacağını düşünüyor. Filistinliler Gazze ve Batı Şeria’da çarpıştıkça İsrail Darussalam’ın doğusundaki yerleşimini genişletmekte, Filistinliler’in şehri başkentleri olarak düşünmemeleri için kenti kuşatmakta ve İsrail’in şehri Filistinlilere ihsan etmeyeceğini varsaymaktadır.

Savaşlar, ancak taraflardan biri teslim olursa biter. İsrail şu an Filistinliler’in kabul edilemez koşullarda asla teslim olmayacağını bilmektedir ve bu yüzden güç zoruyla alabileceği her şeyi almaya çalışmaktadır. İşte bu yüzden, Filistinliler için 40 yıldır dayandıkları şartlara alternatif olabilecek başka bir seçenek yok gibi gözük-mektedir.

www.saafonline.com’dan alınmıştır

Ölümsüzlüğünün 44. yıldönümünde Nazım Hikmet

Bugüne kadar Nazım Hikmet üzerine çok şey yazıldı, söylendi. Çok tartışıldı. Daha da çok konuşulacak, tartışılacak; iddialar, spekülasyonlar, doğrular, yanlışlar, eksikler daha çok değerlendirilecek. Bizse, Nazım Hikmet'i şiirleriyle anmak ve tüm bunlara karşı somut bir gerçekliğin altını kalın bir çizgiyle çizmek istiyoruz: Kim ne derse desin, Nazım Hikmet, ülkemiz devrimci sanatının ve şiirinin köşe taşıdır. Ülkemizin devrimci sanat ve devrimci sanat tarihi, Nazım Hikmet'in adı anılmadan konuşulamaz, tartışılmaz.

Kimi zaman bir 'aşk ve sevdâ şairi' olarak tanıtıldı; kimi zaman "iftiralara ve haksızlıklara uğramış, senelerini hapiste ve sürgünde geçirmiş mazlum bir Türk aydını olarak. Vatandaşlıktan çıkarılmasından hareketle iade-i itibarı ve faşist Türk devletince sahiplenilmesi" istenilen Nazım'ın ömrünü adadıklarının içi, çeşitli yöntemlerle boşaltılmaya çalışılmıştır. O, tüm bu yaklaşımlar karşısında yaşamı ve şiiriyle, "Ben sosyalist, devrimci bir sanatçı ve aydınım" demektedir. Şiirleriyle, pek çok insanın sosyalizme ve kavgaya açılan penceresi olmuştur şair. Pek çok 'aydın' ve 'devrimci' sanatçının aksine, toplumu ve kavgayı dışarda resmetmeye çalışanlardan olmamıştır. Ömrünün sonuna dek partili ve örgütlü sanatçı, halkın sanatçısı ve savaşıcı olma iddiasını korumuştur.

"Akın var, güneşe akın/ güneşi zapt edeceğiz/ güneşin zaptı yakın" dizeleri, başta gençlik olmak üzere tüm devrimcilerin devrim andı olmuş; "Güzel günler göreceğiz çocuklar"la da yüreklerde umut ve güvenin tercümanlığını yapmıştır. Kavgaya ilişkin tüm duyguların imgeleri ve ifadelenişi mevcuttur onda. "Ben yanmasam/ sen yanmasan/ biz yanmasak/ nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa" der, bedellerin kaçınılmazlığını ve fedâ ruhunu biçimler. "Düşmesin bizimle yola/ arkasında ağlayanların gözyaşlarını/ boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar" der, bireyselliği, düzenle olan bağları koparıp atmayı ve kavgaya adanmışlığı salık verir.

Yurtseverdir Nazım Hikmet. Kemalizm'in tüm etkilerine karşın onun yurtseverliğinde anti-emperyalizmi ve enternasyonalizmi, anti-faşizmi görmemek mümkün değildir. Kuva-i Milliye Destanı'nda Mustafa Kemal'e övgüleri, işgale karşı savaştan halkı dosdoğru resmetmesine engel olmaz. Halka uzak, halka yabancı aydınlardan değildir. "Memleketimden insan manzaraları"nda her sınıf tabakasından

ezilen emekçi halktan insanların alabildiğine doğal ve gerçekçi duruşlarıyla buluşur, tanışır, sever ve bağlanırsınız. "Üretene ve yaratana selam" diye selamlar işçi sınıfını. "Bütün yemişler dallarımızdadır/ beklenen günler, güzel günlerimiz/ ellerinizdedir" diye seslenir. Ezilenin gördüğü sömürü ve zulmün acısını hissederek ve sancısını "Hava kurşun gibi ağır" diye haykırarak dillendirir, "Koşun, kurşun eritmeye çağırıyorum..."

"Bir Hazin Hürriyet" resmeder Nazım Hikmet: "Büyük hürriyetinle çalışırsın el kapısında/ ananı ağlatanı Karun etmek hürriyetiyle hürsünü!" diye seslenir. "Sen doğar doğmaz dikilir tepene/ işler ömrün boyunca durup dinlenmeden yalan değirmenleri/ büyük hürriye-

tinle parmağın şakağında düşünsürsün vicdan hürriyetiyle, hürsünü!" der. "İşsiz kalmak", "Amerika'ya hava üssü olmak", "Kore'de meçhul asker olmak", "Yakalanmak hapse girmek hürriyetiyle, hürsünü!" gerçekliğini anlatır. "Nazım Hikmet vatan hainliğine devam edecek" diyerek uşak Türk devletine meydan okur.

Vurulup düşen "Rüzgar kanatlı kızıl atların ardından", "Bağırmadan, gidenleri geri çağırmadan", "Atların parıldayan nallarna" bakarak ölümsüzleşen işimsiz savaşılan dillendirir Nazım Hikmet. Faşizme karşı savaştan partizanlarla buluşturur bizleri. "Tanya" ile faşizmin mutlaka yenileceğini müjdelar: "Biz iki yüz milyonuz/ iki yüz milyon asılır mı?/ Gidebiliriz ben/ ama bizimkiler gelecekler/ teslim olun

vakit varken" diyen Tanya'dır şiirinde. "Boğuluyor nazlı boylu kuğu kuşunun/ fakat dikildi ayaklarının ucunda partizan/ ve hayata seslendi INSAN/ kardeşler hoşçakalın/ kavgâ sonuna kadar/ duyuyorum nal seslerini/ geliyor bizimkiler". Ardından kurşuna dizilen Fransız anti-faşist, yurtsever direnişçisi ile kucaklaşır şiirinde Nazım: "Gün ışığına doğru uzadı elleri/ ve kapandı toprağa yüzükoyun Gabriel Peri..." Yine kavgaya sevdasını ve kavgâ için çektiği sancıyı dillendirir şair: "Tanya, sen öldün/ ne kadar namuslu insanlar öldürüldü ve öldürülmekte/ ve ben/ söylemesi ayıpmış gibi geliyor bana/ ama ben/ yedi yıldır kavgada hayatımı tehlikeye koymadan/ hapiste de olsa bal gibi yaşıyorum".

Bir bakarsınız Nazım, Robeson'a sesleniyordur: "Bize türkülerimizi söyletmiyorlar Robeson/ kartal kanatlı kanaryam/ inci dişli zenci kardeşim" der. "Tohumdan ve topraktan korkuyorlar/ akan sudan ve hatırlamaktan korkuyorlar/...Ümitten korkuyorlar Robeson" diyerek ortak düşmanın acizliğini resmeder.

Nazım gerçekten de sevdâ ve hasretliğin şairidir. Ancak bu sevdâ ve hasretlik, "Esirliğim ve hürriyetimsin" dediği memleketin de ve kavgaya odaklanmıştır. Özgürlük ve devrim mücadelesini anlatmıştır hep ve özgürlüğü engellendiğinde çektiği acıyı anlattığı kadar, yılmak bilmezliği ve kararlılığı, iyimserliği ve umudu da anlatmıştır: "Bizi esir ettiler/ bizi hapse attılar" der, "Ufak iş bizimkisi" ... "Mesele esir düşmekte değil/ teslim olmamakta bütün mesele!".

Üzerinde şaibeler oluşup, bu kez TKP tarafından engellendiğinde en büyük acıyı çeker Nazım. Benerci'nin ağzından, bir devrimcinin hangi düşünce ve duygularla intiharı düşünebileceğini anlatır: "Onlar, hep beraber grevdedir... O yapa yalnız!... Onu kavgaya çağırmadılar/ günlerdir ki, onu gördükçe arkadaşları/ çeviriyor başlarını." Ve Benerci kendini öldürür. Davayı satmadığına ikna edememiştir kimseyi. Ve çünkü onun, "Yolu üstünde durulan/ yürüren bir insanı/ zincire vurdular.../ Bilmiş olun ki benim için/ daha hayret verici/ daha kudretli/ daha esrarlı ve kocamandır/ yolu üstünde durulan/ zincire vurulan/ INSAN..." Ancak Nazım, kendindeki Benerci'yi "Kavgada/ kendi kendini öldüren/ lanetli bir cenazedir/ benim için" diyerek, "Sen artık/ bu kipta/ yaşamıyorsun" dizeleriyle öldürür ve TKP'ye eleştirilerini korumakla birlikte Komüntern üzerinden itirazı ile yeniden örgütlenir ve yoluna devam eder.

Nazım Hikmet'in kadına bakışı da hep tartışma konusu olmuştur. Zaten Nazım'ın içi, özellikle de sevgilileri, ilişkileri popülize edilerek içi boşaltılmaya çalışılmaktadır. Ayrıca Nazım'ın şiirlerinin çoğunda kadın, erkeğin omuzdaşı değil sadece bireysel sevgilisidir, düzen kadınıdır. "O mavi gözlü bir devdi/ minnacık bir kadın sevdi/ kadının hayali, bahçesinde ebruli, hanımeli açan bir evdi.../ Bir dev gibi seviyordu dev" der Nazım ve 'Dev'i, 'Minnacık kadın'dan ayırarak mücadeleye kendisini adamaya gönderir. Bu tür kurular, özellikle feminist çevreleri rahatsız etmektedir. Ancak bize Nazım'da kadının da erkeğin de gerçekliği konulmuştur. 'Küçük ev düşleri'nin minnacıklığıdır anlatılan. Zira bir başka şiirde, "Dimdik ayakta durmalı bir mahpusun karısı" derken seslenilen "Kalbimin kızıl saçlı bacısı", minnacık kadından bir adım daha önde, mücadele eden erkeğe 'destek' olan ve 'direngen'dir. Bir diğer şiirinde ise, "Sen yaşı ve cinsiyeti olmayan arkadaşsın/ büyük kavgamda beraber dövüştüğüm/ bana nasihatlerin en doğrusunu veren/ ve tehlikelerde kanatlarını üstüme geren" dizeleriyle yoldaş ve mert bir kadını anlatır.

Faşizmin tüm dünyayı kasıp kavurduğu bir dönemi; anti-komünizmin ve işçi sınıfının ayaklar altına alınışının, düşürülüşünün karşısında Marks'ı, Engels'i, Lenin'i ve devrimi anlatan, tanıtan ve selamlayan bir kavgâ şairidir Nazım Hikmet. Sınıfına ihanet etmemiş (Kürt ulusuna ilişkin olanı başta olmak üzere, eksikliklere, yanlışlara rağmen), halkla bütünleşmeyi ve halkın şairi olmayı başarmış bir şairdir. İspanya'yı, Afrika'yı, Avrupa'yı ve dünya halklarının anti-faşist, anti-emperyalist mücadelelerini halkı ile buluşturmuş ve kaçınılmaz olarak ülkemiz devrimci sanatında haklı bir saygı kazanmıştır. Ölümsüzlüğünün 44. yıldönümünde Nazım Hikmet'i saygıyla anıyoruz.

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

Kültür-sanatta estetik ve politika sorunu*

Her yeni sınıf tarih sahnesine, kendi dünyası, dolayısıyla kendi kültür ve sanatıyla birlikte çıkar. Onu durmaksızın yeniden yaratır, geliştirir, aşar. Kültür ve sanat, sınıfların ruhi şekillenmesinin temel ögesidir. Günümüzde hala, tıpkı Troçki gibi proleter kültür, sanat ve edebiyatın olamayacağını savunanlar var. Bu anlayış, proletaryanın burjuvaziye ve eski sınıflara karşı kültür ve sanat cephesinde, kendi silahlarıyla verdiği mücadeleyi zayıflatmaya hizmet eden, onu silahsızlandıran bir anlayıştır. Her sınıfın kendine özgü bir kültür ve sanatı vardır. Hangi dönemde hangi kültür ve sanatın egemen olduğu sorunu, genel olarak, hangi sınıfın egemen olduğu sorununa bağlıdır. İlkel komünal toplumun bir kültürü, sanatı ve şiiri vardı. Antik, feodal ve kapitalist dönemin de bir egemen ve ezilen kültürü, sanatı ve edebiyatı vardır. Otuz bin yıl önceki ilkel insanın mağara duvarlarındaki ilginç sanatını, bizonlarını, geyiklerini, gergedanlarını, kuş kafalı adamlarını, büyülü, şiirsel bir çılgınlığı duyarcasına seyrederek. Köle sahiplerinin kültür ve sanatı, bazalt, porfir ve granit gibi sert taşlarda tüm canlılığıyla dile gelir. Bugün bile, güneşin pas parlak bakışları altında Nil'i mağrurca seyreden firavun piramitlerini, sfenkslerini, sonra Mezopotamya ziguratlarını, Hitit aslanlarını, Girit, Grek, Etrüsk, Hint ve Çin harikalarını hayranlıkla seyrederek. Feodal aristokrasinin ve burjuvazinin kültüründen, sanat ve edebiyatından söz etmemize gerek var mı? Eğer proletaryayı modern bir sınıf olarak kabul ediyorsak, proleter kültür, sanat ve edebiyatı da kabullenmek zorundayız. Biliriz ki, proletarya dünyamızın en modern, en genç, en devrimci sınıfıdır. Hayatın ve insanlığın değişim immesi geçmişinde görülmelik boyutlarda artmasına rağmen, proletarya en az beş-altı

yüzyıl yaşayacaktır. Çünkü tarih, kendi ahırını temizlemek için demir süpürgesini bizzat ona verdi. Henüz gençlik çağındadır. Onun kültürü ve sanatı, hem bir sınıf, hem de sınıfsızlık kültür ve sanattır. Bir sınıf kültürüdür, çünkü onu yaratan bir sınıftır. Burjuvaziyle kısasa kısas, amansız bir mücadele içinde olan, onun diktatörlüğü altında ezilen ve onu diktatörlüğü ile ezen, hem onu hem de kendisini bilinçli olarak tarih sahnesinden silmeye çalışan bir sınıftır. Onun kültürünü ve sanatını bu çelişkiler, bu tarihsel şartlar ve amaçlar belirliyor. Proletaryanın kültür ve sanat perspektifi, proletaryanın doğuşundan proletarya diktatörlüğüne, oradan da en ileri komünizm idealine kadar uzanır. Bunun içindir ki, proleter kültür ve sanat, proletaryanın sınıf olarak ortadan kalkmasıyla birlikte miladını önemli ölçüde dolduracaktır. Komünizmin insanlığı, bu güçlü proleter kültür ve sanat mirasına dayanarak yepyeni bir öz ve biçimde-sanatın artık marifet olmaktan çıktığı-daha ileri bir "kültür" ve "sanat" evrenine girecektir. Güçlü diyoruz çünkü, proleter kültür ve sanat, insanlığın gelmiş geçmiş tüm kültürünün esaslı bir tarzda, yani yüzyıllara mal olan bir zaman sürecinde, ama dirhem dirhem özümленerek, onun proleter tezgahta, bir üst aşamada, yeniden yaratılmasıdır. Bu noktada sanat açısından estetik ve politika sorunu, üzerinde durulması gereken temel noktalardan biri durumundadır.

Estetik ve Politika Sorunu

Birçoğu açıktan söylemese de burjuva sanatçılar arasında estetiğin politikayla çatıştığı, politikayı reddettiği görüşü yaygındır. Bu burjuvazinin görüşü olmasına rağmen, bazı iyi niyetli, demokrat sanatçılarda oluşan bu kanı, burjuva politikasının ikiye bölün-

lüğünden, tüm güzellikleri, bağlılıkları yıkan iğrenç çıkarılığından kaynaklanıyor. Bu çirkefe bir tepki olarak ortaya çıkıyor. Politikayı abad eden de berbat eden de burjuvazidir.

Sanatta politikanın mevzilendiği yer öz"dür. Sanat dünyasının öz'ler kuşağında sınıfların politikası kendilerini tüm renkleriyle açığa vururlar. "Ben politikadan uzağım" diyen en iddialı yapıtı, estetik renklerinden arındırırsanız ortaya politika çıkar. Bireye ve topluma nasıl baktığı, aşka, emeğe, aileye, savaşa, barışa, eşitliğe ve özgürlüğe, tarihe ve geleceğe nasıl baktığı dızdıblak ortaya çıkar. Bir yapıtı okuduktan sonra "bu yapıtı ne diyor?" sorusuna verilecek cevap politikadır. Bireyin ve toplumun hayatı zaten politika beşiğinde ırgalanıp duruyor. Beşikteki aydın kafa, yani sanatçı, ırgalandığının daha çok farkındadır ve titreşimlerini etinde, iliğinde duyar. Onun yarattığı sanat hiç politikasız olur mu? Eserlerinde en sinsi ve rezil politikaya düşenler, genellikle politikaya beddua yağdırırlar oluyor. Bunun en çarpıcı örneği Tark Buğra'dır. Bunlar aslında sanatta politikaya değil, proleter politikaya karşı çıkıyorlar. Yoksa Mao Zedung'un dediği gibi "bütün sınıflı toplumlardaki bütün sınıflar her zaman birinci olarak siyaset kistasına, ikinci olarak sanat kistasına yer veriler" (age)

Politika sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte ortaya çıktı. Günümüze kadar ki tüm sanata istisnasız damgasını vurdu, dölünü düşürdü. Onun girmediği hiç bir bakır alan yoktur. Sınıfların ortadan kalkmasıyla birlikte de ortadan kalkacaktır. Ama yerini boş bırakmayarak... Proletaryanın politikasında henüz ömrünün dolduramamış, güzel, dayanıklı, evrensel olan tüm öğeleri alarak, ve adına ne denirse densin- onun üzerinde

yepyeni bir hat şeklinde yükselerek...

Politika estetiği güçlendirir, güzelleştirir. Sınıflı toplumlarda estetiğe canlılık veren, onu durmadan değiştiren, biçimden biçime sokan asıl unsur politikadır. Politikayı aslında sanat tacının ya da yüzüğünün pırlantasına benzetebiliriz. Ama onu sanata sere serpe, tüm dalları ve gövdesiyle sokamayız. Böyle yaparsak en ince, en eğitilmiş, şaşırtıcı maharetimize rağmen estetiği zayıflatırız. Politikanın en çok yoğunlaşmış özlü ifadesini, odak ya da doruk noktasını, hasını sokabiliriz. Politika, estetiğin aksine dobra doğruluk, açıklığı, dolaysızlığı, çıplaklığı sever. Her türlü tumturaklılığa, süse ve şaşaaya karşıdır. Estetikle bu bakımdan çatışır. Ama bütün sorun, bu çelişmeli birliği, ileri, şirin ve yetkin bir tarzda kurabilmektir. Sanatta, çelişen ama fena halde çelişen iki keskin ucun birliğini, gerçekleştiremeyeceğine kesin inanılan sürpriz birliğini, estetiğin altın yüzüğüyle gerçekleştirmek, görkeme ve ölüm-süzleşmeye yol açıyor genellikle. Hayatın ilginç bir cilvesi de budur.

Saflarımızdaki sanatta politikanın şahikası var. Ama estetik yok denecek kadar zayıftır. Bu durum, birçok devrimci, demokrat aydını kızdırıyor. Onların haklı olarak bizleri 'slogancılık'la suçlamalarına yol açıyor. Bu, onlarda, sanatta politikaya karşı bir tepkinin uyanmasına hizmet ediyor. Bunun yanında birçok burjuva sanatçısı "alın işte size sanat, kuru politik herzeler yığını" diyerek bizim zaafılarımızı kendi gerici tezlerine bir kuvvet iğnesi gibi zerk ediyor. Estetiğin deriyasına giremiyoruz. Ruhumuzu politika biçimlendirmiş. Her zerremiz politikanın işgali altındadır. Bu, insanlığın zengin kültürüyle kucaklaşmamamızdan kaynaklanıyor. Bu yüzden, iyi, geniş perspektifli bir komünist de olamıyoruz.

* Tohum Sanat ve Edebiyat Dergisi'nin Nisan-Mayıs 1998 tarihli 18. sayısından kısaltılarak alınmıştır

Kimin seçimi?

ÖMER LEVENTOĞLU

Türk burjuvazisi kendini yenilemek, meşruiyetini güçlendirmek ve sisteminin işleyişini salım bir düzeneğe bağlamak üzere yeni bir seçime gidiyor. Dışarıdan bakıldığında yalın ve doğal, tarihin akışına ve demokratik tea-müllere uygun, -sıkıntılan ve sorunları olsa da- bir ölçüde demokratik, yasalara uygun bir parlamenter temsil arayışı gibi görünür her şey... Genel görüntü budur. Az buçuk radikal olanların bu gümbürtülü koro içerisinde kulak tırmalayıcı bir çınlamadan daha fazla etkili olmayan sesleri dışında, herkes durumdan memnun görünüyor.

Hatta hülyalar içindeki kimi muhalifler bu seçimlerden "is-tikrar" çıkmasını umuyor. Radikal olduğu varsayılan birkaç insanın seçimlerde bağımsız aday olmasının, "solculuğun" şifalı duygularıyla vicdanını rahatlatmış kesimlerde yarattığı iyim-serlik de cabası... Yani öyle bir tablo var ki, bu koşullarda "se-çim" meselesini cepheden eleştirmek, karşı çıkmak, protesto etmek ya da yerlere vurmak, halkın iktidarı ya da toplumsal demokrasi kavramlarını esas alıp devrimci bir karşı tutum ör-gütlemeye girişmek, en iyimser yorumla "çıkıntılık" sayılacak-tır.

Oysa parlamenter burjuva rejimlerinin biricik meşruiyet yöntemi, genel seçimlerdir ve yakından bakıldığında, bu seçim-lerin, rejimin tıkanan nefes borularını açmak dışında bir amacı olmadığı görülür. Ama bu kadar da değil; bir burjuva sistemin-de ciğerler nasıl yenilenir? Nasıl açılır nefes boruları? Nasıl ken-dine gelir, toparlanır sistem? Bunun maliyeti nedir? Kim öder bu maliyeti? Hangi koşullarda nasıl ödettirilir bu maliyet? İktisaden, sosyal olarak, siyasal olarak bu yükü kim, nasıl taşır?

SEÇİMLER, REJİMİN KAN

DAMARLARININ AÇILMASI

DEMEKTİR

Bu soruları, ancak önce bir genel sistem analizi yaparak cevaplandırabiliriz; o da şudur: İnsanları öldürmeniz sorun de-ğildir, ama onları öldürmek üzere yasal bir dayanak bulmanız gerekir. İnsanları çalıştırıp emeklerini sömürmeniz için yasa yapma yetkisine sahip olmalısınız. Vergi salmak ya da size iti-raz edecek olanları hapse tıkmak için, ahalinin kabul edeceği bir genel hukuk mevzuatına ihtiyacınız vardır. Peki bunların hep-sini sağlayacak olan kudreti nereden elde edeceksiniz? Bunun için yine ahalinin sizi seçmiş olması ve toplum adına yasa yap-manıza nıza göstermiş olması gerekir, ya da en azından böyle bir yanılısama yaratabilmelisiniz. İşte bunun yöntemi seçim-lerdir. Bir kere şeklen böyle bir seçim koşulu var olduğunda, gerisi çorap söküğü gibi gelecektir. Rejimin mukteditlerinin önünde bin türlü desisenin yolu açıktır artık... "Görünmeyen bir el" sırtlarını sıvazlayıp "yürü!" demistir onlara, ve istediği kimselerin oylarını yok sayabilir, tercihlerini çöpe atabilir, as-lında hiç de seçilmemiş olması gerekenleri seçilmiş gibi göste-rebilir ve bu yolla rejimin çıkarları doğrultusunda birilerini ce-zalandırma, birilerini ödüllendirme keyfiyetini kullanabilir.

Ancak yine de hiçbir durumda dikensiz gül bahçesinde yü-rümez rejim. Yukarıda sözünü ettiğim mekanizma, ancak rej-i-min kendi iç dengelerini sağlamış olduğu durumlar için geçer-li-dir. Oysa Türk rejiminin asli sahibi olan burjuva sınıfını temsil eden siyasi erk, hep şiddetli çatışmaların ve dehşet verici komploların bir türevidir; 700 yıl boyunca provokasyonlarla yö-

Türk rejiminin asli sahi-bi olan burjuva sınıfını temsil eden siyasi erk, hep şiddetli çatışmalar-ın ve dehşet verici komploların bir türevidir; 700 yıl boyunca provokasyonlarla yö-netmenin tarihi... Yani rejim esas olarak siya-saldır ve burjuva sınıfı bu siyasal erkin çocu-ğudur; demek ki iktisa-di güç, siyasal erkin paylaşımıyla elde edil-miştir. O nedenle tipik batı tipi bir modernist ulus-devlet örgütü yok-tur karşımızda. O yüz-den daha ceberut, des-pot, kıyıcı, komplocu; demokrasi ve insan hakları gibi batıcı de-ğerlerle yapısal olarak çelişik, (gerçekte buna 'değer' değil 'söylem' demek daha yerinde-dir), şiddet esasına da-yalı bir siyasal örgüt-lenmedir söz konusu olan...

netmenin tarihi... Yani rejim esas olarak siyasaldır ve burjuva sınıfı bu siyasal erkin çocuğudur; demek ki iktisadi güç, siyasal erkin paylaşımıyla elde edilmiştir. O nedenle tipik batı tipi bir modernist ulus-devlet örgütü yoktur karşımızda. O yüzden da-ha ceberut, despot, kıyıcı, komplocu; demokrasi ve insan hak-ları gibi batıcı değerlerle yapısal olarak çelişik, (gerçekte buna 'değer' değil 'söylem' demek daha yerindedir), şiddet esasına dayalı bir siyasal örgütlenmedir söz konusu olan...

Böyle bir rejimin üreteceği siyasal koşullar da hiç şaşırtı-cı değil. Bu nedenle işte şimdi seçime gidilirken, bu şiddet re-jiminin komplolarıyla başbaşayız. Askerin AKP ile didişmesi, "sosyal demokrat" diye ortaya çıkan CHP'nin devletin zinde güçlerine dayanarak halkı terörize etmesi, emekçilerin cen-dereye alınması, Kürtleri boğmak üzere dehşet verici bir iç savaşın düğmesine basılmış olması boşuna değildir.

REJİM DENGELERİNİ KURMAK

İÇİN MUHALEFETİ BERTARAF

EDİYOR

Aslında seçimlerin yapılıp yapılmayacağı da kuşkuludur. Kaldı ki yapılırsa bile 22 Temmuz'a kadar bütünüyle "olağanüs-tü" müdahalelere şahit olacağız. Çünkü askeri otorite, birçok bakımdan seçimleri rejimin tehdidi olarak görüyor, gerçekte rejimi rehabilite etmesi beklenen seçimlerin muhtemel so-nuçları, devletin asli vurucu gücü olan Ordu'yu tedirgin ediyor. AKP'nin yine hükümeti kurmak üzere Cumhurbaşkanı'nın ka-pısına dayanacağı, Kürtlerin önemli bir temsil gücüyle parla-mentoya geleceği varsayıldığında, bu her iki tehdidin bir şe-kilde bertaraf edilmesi gerekiyor. Zira dengelerin oturması, öncelik ve acı olarak bu iki gücün soluk borusunun kesilme-siyle mümkündür. Aksi durumda rejimin zinde güçlerinin de-mokrasî sahnesini tekmeleyerek yıkıp tahrip etmesi, ışıkları söndürüp "oyun buraya kadardı" diyerek seyrircileri azarlayıp kapı dışarı etmesi işten bile değildir.

Peki bunun böyle olmasının yapısal nedenleri nelerdir? Re-jim kendini neden tehdit altında görüyor? Çünkü kapitalizm geçerliyen hiçbir rejim ilanihaye demokratik olamazdı zaten. Kapitalizmin içerisine faşizm gizlidir her zaman. Kapitalist kâr mekanizmasının işlemesi kimi dönemlerde görece demokratik koşullarda mümkün olabilir, ama bu koşulların sınırına varıldı-ğında, yani kâr oranları aşındığında sistemin kendiliğinden fa-şizme evrilmesi onun doğasından gelir. Sosyal demokrasinin büyük açmazı işte budur. Tam da kapitalist devletin bu niteli-ğinin kavranamıyor olmasıdır sorun.

MUHALİF SINIFLAR KENDİ

MECRASINI KAYBETTİ

Gerçek şu ki, Türkiye, 1975'lerin koşullarına geri döndü: Sermaye birikiminin gerektirdiği kâr oranları aşındı, yüksek dış bağımlılık ve cari açıklar yerli üretimi tahrip etti, artan işsizlik ve yoksulluk herhangi bir kriz döneminden farklı olarak yapı-sal bir nitelik kazandı, sosyal güvenliğin, sağlığın ve eğitimin yoksul sınıflarca tüketimi gittikçe daha imkansız hale geldi, bu da gelir dağılımını trajik bir şekilde çarpıklaştırarak kitlesel uçurumları büyüttü. Öyle ki, ekonomi artık reel bir değer üre-temeyince muhalefetin potansiyeli hiçbir zaman olmadığı ka-dar büyüdü. Bu potansiyelin bir süreliğine AKP'ye yedeklen-mesi projesi de sonuç vermedi, AKP'nin kendisi de büyük ser-mayenin partisi olduğunu ispatlamakta gecikmedi, böylece şimdilerde "dindar tehlike" olarak tanımlanan ve aslında dev-rimci olması gereken muhalefetin yarattığı korku solcularla baş etmeye alışkın rejimi daha fazla tedirgin ediyor.

Muhalefet potansiyelini besleyen koşullara bakıldığında dikkat çeken unsurları şöyle sıralayabiliriz: Türkiye'de işsizlik yüzde 20'ler düzeyine ulaşıyor. Türkiye İstatistik Kurumu'na (TÜİK) göre işsizlik oranı yüzde 10'dur fakat, Kürt bölgelerinde yapılan araştırmalar Muş, Bingöl, Diyarbakır ve Mardin gibi iller-de gerçek işsizliğin yer yer yüzde 55'leri hatta 60'ları bulduğu-nu ortaya koyuyor. Bunun bir sonucu olarak günlük 1 doların altında geçimini sağlayan insanların, yani "açlık sınırındaki" in-sanların sayısı 14 milyonu, günlük 2 dolarla geçimini sağlayan-ların, yani yoksulluk sınırının altındakilerin sayısı ise toplamda 40 milyonu buluyor. Yani bir kısmı aç olmak üzere nüfusun yüzde 60'ı yoksul... Fakat bu yüzde 60'lık nüfus içerisinde de bir piramit var, yani bu nüfus içerisindeki gelir de en alta doğru sı-fıra yaklaşıyor. Bunun bir sonucu olarak Kürt illerinden her yıl 2 milyona yakın işçi, günlük bir kilo et fiyatına çalıştırılmak üzere Türkiye metropollerindeki tarım arazilerine sürülüyor. Sağık, eğitim, banırma ve beslenme olanakları yok... Bir kısmı yollarda trafik kazalarında, bir kısmı tarla kenarlarındaki bata-kılıkları yarattığı salgın hastalıklarda, bir kısmı ilaçlamalardan zehirlenerek ölüyor... Aynı koşullarda çalıştırılan Afrikalılar

1600'lü yıllarda merkantilist batılı beyler tarafından Afrika'dan avlanarak, bir av hayvanı gibi zincirlenerek gemilere dolduru-lup İngiliz, Amerikan tarımsal plantasyonlarına sürülüyorlardı. Ona "kölelik" deniyordu o zamanlar, bugün Kürtler için "gezi-ci tarım işçileri", ya da inşaat, tuğla, çöp, kağıt ya da kanal işçisi deniyor.

Ancak batılı merkantilistlerin bu "altın çağı", Avrupa'da işçi sınıfını, bu işçi sınıfının 200 yıl öncesine denk gelen büyük diri-lişi de sosyal devleti yaratmıştı. Oysa bu coğrafyada lafız ola-rak var olan sosyal demokrasi, yoksul Kürt emekçilerinin bü-yük trajedisine rağmen hiçbir zaman gerçek olmadı. Türki-ye'nin batı metropollerinde yaratılan büyük sanayi, işçi sınıfı-nın kitlesel direnişine fırsat vermeden öylesine sessiz sedasız, öylesine kimsenin ruhu duymadan "esnek üretim" modeline geçti ki, bırakalım sendikal örgütlerin örgütlenip "sosyal devlet" konusunda baskı kurmasını, kendilerine nefes alıracak bir alan bile bulamadılar. Türkiye'de sendikacılığın serüveni, (15-16 Haziran direnişi gibi işçi sınıfının mührünü taşıyan eylemler hariç tam bir hayal kırılgılığı oldu. Bugün ise yapılan özelleştir-meler sonucu, artık eski bir yanık türkünün yürek sızlatan ha-trasından başka bir duygu kalmadı sendikacılıktan geriye.

SON KALELER AKP ELİYLE

ÇÖKERTİLDİ

IMF, yaklaşık son 20 yıl içerisinde 17 anlaşma için hükü-metleri zorladı, "sosyal" sayılabilecek bütün kalelerin fethi mümkün oldu böylece. Son kalenin bayrağını, SSK'lar gibi, TÜPRAŞ ve PETKİM gibi son kalelerin bayrağını indirme şerefi dindar iktidara tevcih edildi. Ama bu arada, Kürtlerle sürdürü-len 25 yıllık savaşta, iç borç mekanizması ile orduyu finanse eden güçlerin doyurulması, paylarının dağıtılması ve batık bankalarının kurtarılması gibi kutsal görev de yine AKP tara-fından yerine getirildi. İrili ufaklı 40, ama belli başlı 12 banka batırılarak bunların sahipleri tarafından kullanılan kirli parala-rın başka kanlı alanlarda değerlendirilmesi, aklanması işini yi-ne AKP üstlendi. Böylece 57 milyar dolarlık kaynak temizlen-di. Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) aracılığıyla yerine getirilen bu işlev, gelir dağılımını yeniden düzenledi ve cız da olsa henüz yaşayan orta sınıfı çökerterek devasa yoksulluğun karşısına, merkezileşmiş, her bakımdan mafyatik, ve de eğer mafyatik olmazsa sermaye de olamayacak olan bir burjuva sistemi, sermaye yapısı dikti.

ASIL SEÇİM, KRİZİN ÇÖZÜMÜ

YÖNTEMİNİN SEÇİMİ OLACAK

Peki ama bu koşullarda rejim kendini nasıl yeniden ürete-bilecek? Tarihin kimi kırılma noktaları vardır ve bu noktalar, biriken kriz dağlarının aşılmasını zorunlu kılar. Eski Grekçe'den gelen kriz kavramı, "çözüm anı"nı işaret eder. Kriz demek, çö-züm anı demektir yani... Bugün de sistem bir kriz aşamasın-dadır. Bu kriz, borsa endeksinin şu veya bu ölçüde düşmesi ya da döviz kurunun, faiz oranlarının şu ya da bu oranda gerile-mesinden ibaret bir kriz değildir. Ekonomik altyapının artık sürdürülemez olmasının, sosyal, siyasal ve hukuksal üst yapı-da yarattığı tahribatı da kapsayan devasa bir krizdir. Ekono-mik sistemin sürdürülemez düzeye ulaşması, her zaman siya-sal şiddet biçiminde kendini dışı vurur ki, bugünkü krizin te-zahürü de işte budur. Ekonomik altyapıdaki bu alt-üst oluşun faturası halka yönelik bir şiddet dalgası olarak tezahür etmek-tedir. Bu şiddet, yine yoksul sınıfların, marjinallerin, Kürtlerin, en genel olarak proletaryanın sırtında patlak vermektedir. Devrimci öncüler için ölüm fermanlarının çıkartılmış olması, hapishanelerin birer tabutluğa döndürülmek istenmesi, dü-şünce özgürlüğünün cendereye alınmış olması, en küçük bir demokratik hak arama mücadelesinin terör olarak yaftalana-rak boğulmak istenmesi, linç ve benzeri şiddetin yükseltiliyor olması, rejimin bu krize bulduğu bir tür çözüm yoludur. Ancak bunu yaparak tıkanan damarlara kan pompalayabilir, bronş-ları oksijenle doldurabilir.

Ancak rejimin mukteditlerinin bronşlarının açılması, hal-kın nefes darlığı demektir. Her sermaye birikiminin karşılığı mutlaka daha fazla sömürülmüş emek gücü, daha fazla tüke-tilmiş beden enerjisi olduğu gibi, rejim krizinin mukteditler le-hine çözülmesi de mutlaka halkın canına ot tıklması pahası-na mümkündür. O yüzden krizin kimin lehine ve nasıl bir çö-züme ulaşacağı, kimin, hangi noktadan, nasıl bir müdahalede bulunacağına bağlıdır. Dolayısıyla şimdi herkes kendi krizini çözmek üzere kendi yöntemlerini bulacaktır. Herkes cephesi-ni tespit edip, yolunu tayin edecek, karşısındaki gücü görüp ona göre kendi konumunu belirleyecektir. Herkes kendi seç-i-mini yapma yükümlülüğüyle yüz yüzedir. Gerçek seçimin mecrası işte budur. Seçenekler dardır. Alternatifler az... Kazanç ya da kayıp... Direniş ya da teslimiyet... Yani ya yaşama irade-si, yaşama bağlılık, ya da seleyi suya vermek...

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayınlamıyoruz

KONUK YAZAR

Kenan Kahraman

Ölümsüz 17'ler

Evet, ölümsüzlüklerinin üzerinden iki yıl geçti ve kararlilikla açtıkları yolda yürümeye devam ediyoruz. İçimizdeki acıyı ve sevgiyi paylaştığımız yoldaşlarımızla gözyaşı dökerek değil, daha bir bilinçle, bize kavratıkları devrimci yaşama dört elle sarılarak, adım adım ilerliyoruz. 'İdealleri ideallerimizdir' perspektifiyle koyulduğumuz bu zorlu mücadeleyi kazanma cüretiyle, bize öğrettikleri davaya olan inancımızdan ödün vermeden, ilkelerimize sıkı sıkıya bağlanarak, MLM biliminin ışığında, bize bıraktıkları bayrağı indirmeden dalgalandırmaya devam edeceğiz.

Onurlu yaşamdan taviz vermeden, doğru ve yanlışları birbirine karıştırmadan, sorunlara objektif yaklaşarak, yapılan hataları kişilere indirgeyerek değil, kollektif hareket içinde bilimsel anlayışla çözmeye önem vermeliyiz. MLM bilimi bunu öğretir. Çünkü bizlerin 17'lere sözü var. Aldığımız mirası kirletmeden gelecek kuşaklara taşıma hedefimiz var. Sınıfsal mücadele içerisinde bu kadar kararlı bir şekilde yürüyen yoldaşlarımızın beslendiği temel taşlara önemle vurgu yapılması gereklidir. İdeolojik politik sağlamlıkla, teori ve pratiği sentezleyerek Halk Savaşı ile bütünleştiren, ölüm ve yaşam arasındaki kaygıyı kaldıran ve Halk Savaşı'nın kızıl neferleri olarak 17 Haziran 2005'te tarih sayfalarında yerlerini alanları bu tarih unutmayacaktır. Halkların kurtuluş mücadelesi uğruna bedel ödeyenler bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da asla unutulmayacaklardır.

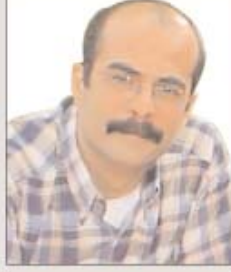
Tarih bilincimizi hafızalarımızda hep sıcak tutarak, sınıf kinimizi bileyerek, niteliği kavrayıp kavratarak, yeniden 17'ler yaratma cüreti ile yollara koyulma zamanıdır. Tarihimizden öğrendiklerimizle, geleceğimizi ellerimiz ve emeklerimizle yoğurarak şekillendirme mücadelemize aralıksız devam edelim. Çünkü bizler, bizi bekleyen görev ve sorumluluklarımızın farkındayız ve yüklendiğimiz misyonu en iyi şekilde yerine getirme sorumluluğuna sahibiz. Bir köşede oturarak bizi kurtaracak kahramanlar bekleyemeyiz. Süreç hızla ilerlerken, egemen sınıflar örgütlü bulunan her kesimi ve her kişiyi kendisi için tehlike olarak görmeye ve pervasızca saldırmaya devam ederken, bizlerin de artık sadece elimizi taşın altına koymakla yetinmeyip, tüm bedenimizle taşın altındaki yerimizi almamız gerekiyor. Zorlukları, karşımıza çıkan ve çıkacak olan tüm engelleri ancak böyle aşabiliriz. Koşullar nasıl olursa olsun Maoist bilinci kuşanarak halk seline yelken açmalıyız. Yüzü halka dönük yoldaşlarımızın anılarını ve halkımızın onlar için döktüğü gözyaşlarını, kinini, nefretini sınıfsal mücadele kanallarına akıtarak yeniden ve yeniden yüzlerce 17'ler yaratma bilincini geleceğe taşımalıyız.

Onlar yürekten bağlı oldukları dava yoluna baş koymuş devrimci komünistlerdi. Gelecek güzel bir dünya için, devrimin bugün ve yarın olması için değil, gelecek yüzyıllar içerisinde, bugünden yarına devrimin teorik ve pratik görevlerini yerine getirmeye çalışan Halk Savaşçılarıydılar.

Tarihi önümüze koyduğumuzda muazzam bilgi birikimi olduğunu açık bir şekilde görebiliriz. Kişi kendisini kollektifin içerisine koyduğunda kendini ve karşındakini geliştirdiğini görebilir. Elimizde birçok materyal olmasına rağmen kişilerin yeterince çaba göstermemesi, küçük burjuva anlayıştan sıyrılıp devrimleşme sürecini işletmemeleri, sorunları gözünde büyüterek çıkmaza girmelerine neden olur. Maoizm'i beynimizin her hücrelerine sanat eseri gibi işlemeliyiz. Ezbercilikten uzaklaşmalı, teorimiz ve pratiğimizi birleştirmeliyiz.

Devrimciler halk içerisinde öncü ve önder olmalıdır. 17'lerin birçok kesim tarafından sahiplenilmesi devrimci kültürümüzün en iyi şekilde icra edilmesindendir. İlkeli, disiplinli, mütevazı yaşamın gerçekliğini halka bir daha göstermeliyiz. Onurlu mücadelelerinin önünde saygıyla eğilirken, halka verdiğimiz sözleri gerçekleştirmek için şimdi daha fazla cüret etmeliyiz. Çünkü Halk Savaşı güneşin doğduğu yerde yükselecektir.

16-17 Haziran 2005 tarihinde Dersim Mercan Vadisi'nde ölümsüzleşen 17'leri, aramızdan bedenen ayrılışlarının 2. yıldönümünde saygıyla anıyoruz

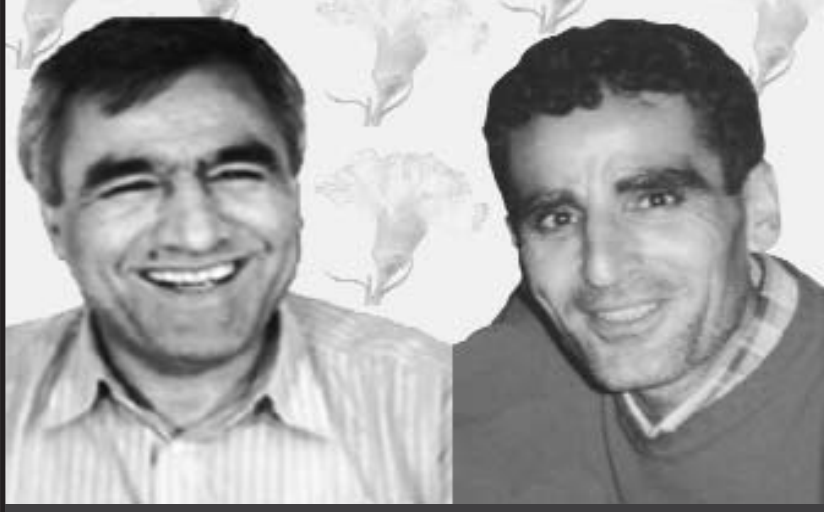

CANGÖZ AİLESİ ADINA RIZA CANGÖZ

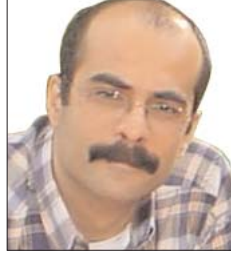
Ölümsüzlüğünüzün 2. yıldönümünde anılarınız önünde saygıyla eğiliyoruz

Cangöz Ailesi adına Rıza CANGÖZ

Analar, onlar ayakta
Buğday içindeler, onlar,
Yücelerden yüce dururlar:
Dünyayı doruktan seyreden,
Bir öğle güneşi gibi.
Bir çan darbeleri gibi,
Onlar.
Ölmüş gövdeler arasında,
Zaferi çekileyen bir ses gibi
Onlar,
Kara bir ses gibi.
Ey caneviden vurulmuş,
Toz duman olmuş bacılar!
İnanın oğullarınıza.
Kök oldu onlar,

Sade kök:
Kan suratlı,
Taşlar altında.
Karışmadı toprağa,
Dağılmış kemikçikleri.
Ağzları ısırır hala,
Kuru barutu;
Ve demir bir okyanus gibi,
Titreşirler hala.
Ben ölmedim der,
Yumrukları;
Yukarı kalkık yumrukları,
Daha.

(Pablo Neruda)

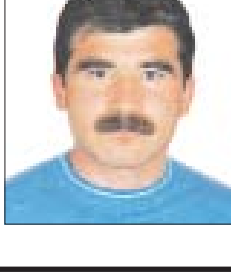
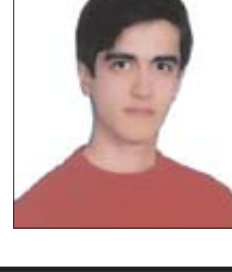

17 Haziran 2005'te Mercan'da ölümsüzleşen baş eğmeyen yüreğimiz, susmayan sesimiz Aydın Hanbayat'ı ve 16 kızıl karanfili sevgi ve özelemlerle anıyoruz

HANBAYAT AİLESİ

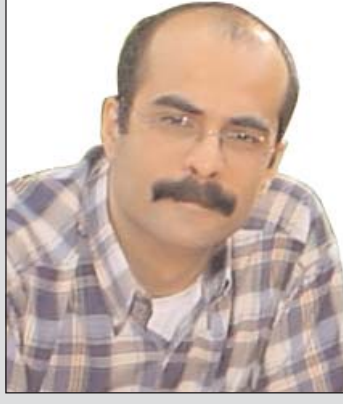
ÖLÜMSÜZ 17'LERİ SAYGIYLA ANIYORUZ

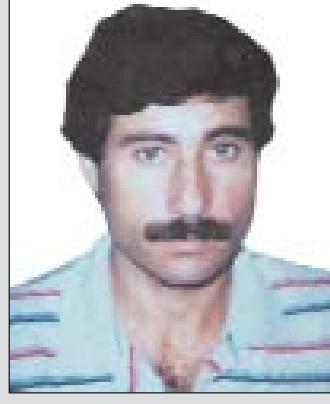
Cafer CANGÖZ

Aydın HANBAYAT

Okan ÜNSAL

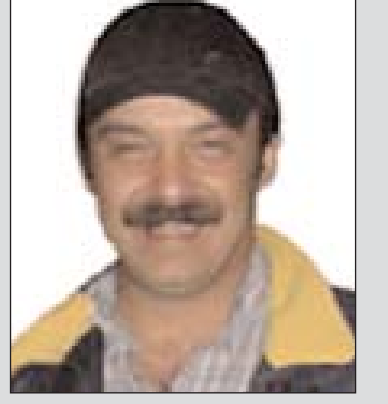
Ali Rıza SABUR

Alaattin ATAŞ

Cemal ÇAKMAK

Kenan ÇAKICI

Ökkeş KARAOĞLU

Taylan YILDIZ

Binali GÜLER

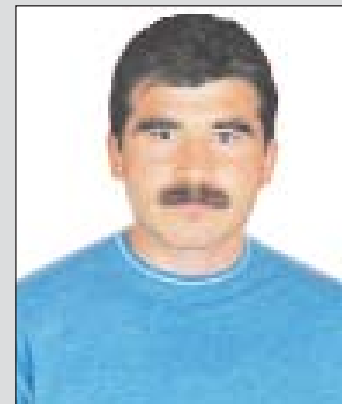
Gülnaz YILDIZ

Çağdaş CAN

Ahmet PERKTAŞ

Ersin KANTAR

Dursun TURGUT

Yolumuz uzun,
Yolumuz çetin.
Keskin dönemeçlerden,
Derin uçurumlardan,
Ateşin cehennemsi koruna
Basa basa geçeceğiz.
Kan,
Acı ve ölümün örsünde
Dövüle dövüle çelikleşeceğiz.
Tarih tanışımızdır.
Ve tarih bilir ki,
Biz, yaralarımızın üstüne basa basa yürürüz.
Yeniden ve yeniden yaratırız
Hayatı ölümlerin içinden.
Sulu göze,
Yufka yüreğe, tasaya ve tereddüte
Yer yoktur saflarımızda.

16-17 HAZİRAN 2005 TARİHİNDE DERSİM-MERCAN'DA ÖLÜMSÜZLEŞEN
17'LERİ 2. ÖLÜMSÜZLÜK YILDÖNÜMÜNDE SAYGIYLA ANIYORUZ

Berna Saygılı ÜNSAL

İbrahim AKDENİZ

Demokratik Haklar Platformu

MAYA

Arif BİLGİN

On Yedileri Vurmak Tayyaş...

Mavi parıltılar yayılırdı gözbebeklerinden, güvercinler uçuşurdu kahrkalarından. Halkımın saydam, dürüst, kikirdek gülüşüydü onlar, hilesiz, cıvı cıvı, çocukça. Çocuk değil, on yedi yıldızıydı memleketimin. Onları vurmak, sevincini, dürüstlüğü ve asiliğini vurmak halımın Tayyaş.

Bir kısır başı gibi uzanan bu memlekette, bir uçtan bir uca birlikti, kardeşlikti, barış ve sevgiydi onlar şu kritik günlerimizde. Ayrısız se-verlerdi bütün üretici ve yaratıcı halkını, bütün amele, rençber ve aydını bu memleketin, dinine, diline, ren-

İyi ki bir vuruşla bitmezler ve çoğalarak gelirler kahrkaları, kikirdek gülüşleri ve sevecen bakışlı gözbebekleriyle. "Anmak" bile aptalca bir laftır Tayyaş, on yedi bıçak yarası, on yedi bin caferi kakhaha, on yedi bin şafaki aydınlık, on yedi bin kenani sıcaklık...

gine aldırmaşsınız sınırsız. Onları vurmak birliği vurmaktı; kardeşliği, barışı vurmaktı. Onları vurmak, bu halkın direngen ruhunu, aydınlığını, yiğitliğini, onurunu vurmaktı Tayyaş.

Üryan ve yalın yatarlardı bu memleketin dağlarında, ovalarında, köylerinde, kentlerinde, hapishanelerinde. Ne bankalarda paraları, ne binlerce dönüm arazileri, ne göz kamaştırıcı mevkileri vardı; ağaçları, kuşları ve balıkları gibiydiler bu memleketin, çıkarsız ve tapusuz se-verlerdi ülkelerini, izzeti ve iftietidi-

ler. Onları vurmak bağımsızlığı ve yurtseverliği vurmaktı Tayyaş, dalsız, gölgesiz bırakmaktı vatan toprağını, öldürmekti bütün kuşlarını göklerimiz, bütün balıklarını sularımızın, onları vurmak canavarlıktı.

"Bizler" ve "ötekiler", "bizim dinimiz" ve "ötekilerin dini", "bizim milletimiz" ve "ötekilerin milleti"ni sual etmezlerdi, kimlik sormazlardı insana; bir tek dinleri ve bir tek milletleri vardı: insan! Bütün yeryüzünü vatan, bütün insanları kardeş bilirdi Tayyaş, onları vurmak insanlığı vurmaktı.

On yedileri vurmak Tayyaş... On dörtleri vurmak gibiydi, kallesçe ve haince. Onları vurmak eşşeklilik, yüz yıldır bu suç işlenir memlekette. O yüzden müstemleke semeri deler ulusun kasıklarını hergün daha fazla ve daha acıtaraktan.

Onları vurunca söze gerek kalmadı Tayyaş, "vatan, millet, demokrasi, laiklik, birlik, kardeşlik, insanlık" lisanımızın tümü yalan ve yaban cihetine kayıtlı, anlaşılmaz gürültü ve saf-sata olaraktan.

Rakibin vicdanına "suçüstü" yap-

mak için vurdunuz onları Tayyaş, kan revan içinde param parça, vahşice, onları vurmak vicdansızlıktı.

Onları vurmak suçtu Tayyaş...

Kalsın bu dava halkın adil vicdanına kalsın, birgün tecelli eder nasıl olsa ol vicdanın mukadder hükmü.

İyi ki bir vuruşla bitmezler ve çoğalarak gelirler kahrkaları, kikirdek gülüşleri ve sevecen bakışlı gözbebekleriyle. "Anmak" bile aptalca bir laftır Tayyaş, on yedi bıçak yarası, on yedi bin caferi kakhaha, on yedi bin şafaki aydınlık, on yedi bin kenani sıcaklık... ve on yedi bin mahşeri renkte geri gelirler bir bahar iklimi kıvamında memleketime yeniden.

Onları vurmak ahmaklıktı Tayyaş, bu memleketin umudu ve sevinci tükenmez, göreceksiniz...

Mercan'da şehit düşen 17'ler anıldı

17 Haziran 2005'te Mercan Vadisi'nde şehit düşen 17'ler, ölümsüzlüklerinin 2. yıldönümünde Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın birçok yerinde yapılan etkinliklerle anıldı

17'ler ölümsüzlüklerinin ikinci yıldönümü olan 17 Haziran günü, İstanbul Demokratik Haklar Platformu (DHP) tarafından Gazi Mahalle-si'nde düzenlenen etkinlikle anıldılar.

Etkinliğe Partizan, BDSP, ESP, KÖZ, Özgür Yurttaş Hareketi ve Alinteri kurumları da destek verdiler.

Gazi mahallesi Dörtöl duragında komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve 17'lerin resimlerinin bulunduğu pankartların arkasında toplanan kitle buradan sloganlar eşliğinde Gazi Cemevi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca 17'lerin isimleri tek tek okunarak kitle tarafından hep bir ağızdan "yaşıyor" denildi. Etkinliğin düzenleneceği yer olan cemevinin arkasındaki boş alanda toplanan kitle burada 17'ler şahsında devrim ve yeni demokrasi şehitleri için saygı duruşunda bulundu. Ardından DHP'nin açıklaması okundu.

"Biz Kazanacağız"

DHP adına yapılan açıklamada 17 Haziran'ın, ülkemiz devrimci hareketi açısından önemli olduğu kadar, dünya devrimci hareketini de yakından ilgilendirdiği vurgulana-

rak, "Çünkü saldırılar tek kutupludur. Dünyadaki baskıların, katliamların, saldırıların sahipleri, daha fazla sömürü isteyenlerdir. Direnişi ve karşı savaşı örgütleyecek olan da, dünya devrimci hareketidir. Bu sorumluluk aynı zamanda tüm emekçilerindir. Yani; demokrasiyi, özgürlüğü ve onurlu yaşamı, kendi açlığı gibi hissedenlerindir" denildi.

17'lerin şehit düşmesinin bölgesel, dar bir olay olmadığı belirtilen açıklamada, Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın, Mazlumlar'ın ve daha nicelerinin katledilmelerinin, devrimci-komünist-ulusal hareketleri etkilediği, ancak bitiremediği söylendi. Açıklamada son olarak, hiçbir gücün tarihi yeniden yaratmaya cüret edenleri engelleyemeyeceği vurgulanarak, "Onların işkencehaneleri, katliam alayları, cellatları varsa, bizim de kurtuluş kavgasını işkencehanelerde, fabrikalarda, tarlalarda, dağlarda yükselten şanlı bir geleneğimiz var. Bu gelenekten aldığımız güç ve cüretle yaralarımızın üstüne basa basa yürüyoruz onların yolunda. Biliyoruz ve inanıyoruz ki eninde sonunda biz kazanacağız, halk kazanacak, Halk Savaşı kazanacak" denildi.

'Şehitler zaferimizin teminatıdır'

Mercan şehitleri Dersim Merkez'de DHP'nin düzenlediği etkinlik ve mezar ziyaretiyle anıldılar. Mercan şehitlerinden Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Ali Rıza Sabur, Taylan Yıldız ve Ahmet Perktas'ın aileleri ve yakınları, 17 Haziran günü Siğenk mezarlığında bulunan mezarları ziyaret ederek anma gerçekleştirdiler. Mezarlığa giden aileler önce polis tarafından durdurularak kimlik kontrolü ve üst aramasına tabi tutuldular. Ailelerle birlikte mezarlara kadar gelen polisler mezar ziyareti sırasında kamera ve fotoğraf çekimi yaptılar. Aileler mezarlara karanfil bıraktıktan sonra

Anmada Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği de açıklama yaparak, 17'lerin coğrafyamızdaki ve dünyamızdaki anti-faşist, anti-feodal ve anti-emperyalist mücadele açısından önemli bir kayıp olduğunu vurguladı. Aile Birliği tarafından yapılan açıklamada, 17'lerin tek tek mücadeledeki özellikleri belirtilerek, açıklama şu sözlerle sonlandırıldı; "Bizler biliyoruz ki; 17'lerimizin, 17 kızıl karanfilimizin dökülen kanları binlerce yeni kardelemizim tohumu olacaktır. O tohumlar ki, kanla yazılan tarihimizin yeni 17'leri olacaktır. Acımızı sınıf kinine dönüştürerek yıkacağız burjuva-feodal düzeni ve kuracağız Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni. Zaferimizin teminatı olan şehitlerimizden aldığımız güçle bir kez daha haykırıyoruz: Biz kazanacağız, halk kazanacak, Halk Savaşı kazanacak. Canımız Halk Savaşı'na feda olsun".

Anma etkinliğinde İmam Demir, Pınar Sağ ve Kibar Aslan türkülerini insanlarla paylaşıırken, sahneye çıkan şehit ve tutsak aileleri de şiirlerini ve ağıtlarını paylaştılar.

Yapı Sanat Evi İşçi Korosu'nun da marşlar söylediği etkinlikte, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nin hazırlamış olduğu sinevizyon izletildi, tiyatro gösterisi yapıldı. Son olarak sahneye çıkan Grup Munzur'un kitleyle birlikte söylediği marşların ardından, anma etkinliği 17'lerin isimleriyle birlikte söylenen 'yaşiyor' haykırılarıyla son buldu.

mezarlıktan ayrıldılar.

Aynı gün Dersim DHP üyeleri de gerçekleştirdikleri etkinlikle 17'leri andılar. Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte DHP adına yapılan açıklamada, "17'lerin kaybı yüreğimizde büyük acı ve bilincimizde kine dönüşmüştür. Onları ancak onların mücadelesini sürdürerek anabiliriz" denildi.

Sinevizyon gösterimi ile devam eden etkinlik, şiir ve müzik dinletilerinin ardından son buldu.

17'ler Fransa ve Almanya'da anıldı

Mercan şehitleri Fransa'da düzenlenen üç ayrı etkinlikte anıldı.

16 Haziran'da Saint-Brieu ve Mulhouse'da, 17 Haziran'da ise Paris'te düzenlenen anma etkinliklerinde esas olarak 17'lerin yıkılması için savaştıkları faşist Türk devletinin temel ideolojisi olan Kemalizm üzerinde durularak, bu konudaki bilinç bulanıklığına dikkat çekildi.

17 Haziran'da Paris'te düzenlenen anma etkinliği, 17'ler şahsında yapılan saygı duruşu ile başladı. Etkinliği düzenleyen Fransa Demokratik Haklar Federasyonu (FDHF)'nin bağlı olduğu çatı örgütü ADHK tarafından kaleme alınan "Mercan tarihtir, kanla yazılan tarih silinmez" başlıklı bildirinin okunduğu etkinlikte, yazar Emrah Cilasun, uzun zamandır üzerinde çalışarak kitaplaştırdığı ve ölümsüzdeki günlerde yayınlacağı yeni çalışmasının içeriğini oluşturan Mustafa Suphi'den başlayarak, daha sonraki süreci de bir biçimle etkileyen Kemalizm'e ilişkin tarihsel kafa karışıklığı üzerinde durdu.

Cilasun, Kaypakkaya'nın tarihsel olarak Kemalizm'e ilişkin aldığı net ve pürüzsüz tavrın 17'ler tarafından da sahiplenildiğini belirtti.

Almanya'nın Frankfurt kentinde düzenlenen etkinlikte 17'ler anıldı. Saygı duruşu ile başlayan etkinlikte Maoist Komünist Partisi (MKP) adına okunan metinde, geleceği kazanmak için Mustafa Suphi'den İbrahim Kaypakkaya'ya, İbrahim'den Cafer Cangöz'e uzanan kanla yazılan tarihe sahip çıkılması gerektiği belirtilerek, 17'lerin katledilmelerinin bu tarihe sahip çıkmalarından, onu temsil etmelerinden ötürü olduğu belirtildi.

Şiir dinletisi ile devam eden etkinlikte 17'lerle ilgili yazılan makaleler okundu. Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu (ADHK)'nın 17'lerin ölümsüzleşmelerinin ikinci yıl dönümü vesilesiyle çıkarmış olduğu bilirdi ile Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in bildirisinin okunduğu anma etkinliği Grup Harman'ın sunduğu müzik dinletisi ile sona erdi. Berlin kentinde de MKP taraftarları, YÇKM'de bir anma etkinliği düzenlediler.

Malatya DHP 17'leri andı

Malatya DHP, Demokratik Öğrenci Derneği (DÖDER)'de yaptığı etkinlikle 17'leri andı. 18 Haziran günü yapılan etkinlik saygı duruşu ile başladı. Etkinlikte DHP adına yapılan açıklamada, 17'lerin temsil ettiği çizginin tarihi önemine değinilerek, ülkemizdeki demokrasi ve devrim mücadelesini başarıya ulaştırmanın ancak Halk Savaşı ile mümkün olacağı, bunun da komünist partisi önderliğinde 17'ler gibi ön saflarda mücadele ile gerçekleştirilebileceğine vurgu yapıldı.

DHP'nin konuşmasından sonra Mercan katliamının ardından Maoist Komünist Partisi'nin yayınladığı bildir okundu.

Etkinlik şiir dinletisinin ardından 17'lerle ilgili sinevizyon gösterimi ile devam etti. Müzik dinletisi de verilen etkinliğe Partizan ve ESP de mesajlarıyla desteklerini sundular.

17'ler için Ankara'da etkinlik

Ekin Sanat Merkezi'nde etkinlik düzenleyen Ankara DHP 17'leri andı. Devrim ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşu ile başlayan etkinlikte, DHP'nin açıklaması okundu. Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nin hazırladığı sinevizyonun da izletildiği etkinlikte şiir ve müzik dinletileri sunuldu.

Anma etkinliğinde yazar Temel Demirer, ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozagaçlı ve 17'lerden Cafer, Aydın ile Okan'ın dostu Yaser Günday ve Burdur Hayshane-si'nde Cemal Çakmak ile aynı siperde saldırılara karşı direnişte sağ kolunu yitiren Veli Sağlıklı birer konuşma yaptı.

DGH, Alinteri, BDSP, EKD, HÖC ve Partizan'ın mesajlarının da okunduğu etkinlik kitleyle birlikte 'Feda Olsun Canımız Halk Savaşına' marşı söylenerek bitirildi.

17'ler Dersim'de Anıldı

Devrimde ısrarın adı: 17'ler

Ölümsüzlüklerinin ikinci yılında 17 kızıl karanfil İzmir'de 16 ve 17 Haziran günlerinde düzenlenen etkinliklerle anıldı.

Buca Mezarlığı girişinde bir araya gelen DHP'liler, "Vartnik'ten Mercan'a bu tarih bizim" pankartı arkasında "Mercan Şehitleri Ölümsüzdür", "Halk Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganlarıyla Mercan'da şehit düşen Binali Güler'in mezarı başına yürüdüler. Güler'in mezarı başında 17'ler şahsında devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından DHP adına yapılan açıklamada, 17 halk savaşçısının insanlığın özgürlük düşünü gerçeğe dönüştürmek için 'biz' olma mücadelesinde yaşamlarını yitirdiği belirtildi. ESP ve BDSP üyelerinin de katılarak destek verdikleri anma, mezar başında okunan marş ve şiirlerin ardından sona erdi.

Halk Kültür Ve Dayanışma Derneği'nde söyleşi

17'ler için düzenlenen ikinci etkinlik ise 17 Haziran günü İzmir Halk Kültür Ve Dayanışma Derneği'nde gerçekleştirildi. 17 devrimci komünistin görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterimi ile başlayan etkinlikte DHP adına yapılan konuşmalarda, 17'lerin sınıf mücadelesindeki ısrarları ve ülkemiz sınıf mücadelesine yapmış oldukları katkılara değinilerek, onların ideallerini tartışarak bilince çıkarmanın onları anmanın en doğru yolu olacağına vurgu yapıldı. Etkinlikte konuşan Binali Güler'in kardeşi Erdal Güler, ülkede yaşanan son gelişmelere ve ordu eksenli yaratılmaya çalışılan ırkçı, şövenist hava ile emekçilere ve ezilen Kürt ulusuna yönelik saldırılara dikkat çekti. Et-

kinlikte konuşan Binali Yıldız ise, 17'ler şehit düştüğünde yaşanan sahiplenmenin çok önemli olduğunu ifade ederek, 17'leri sadece anmanın yeterli olmadığını esasen onların miraslarını, düşüncelerini yarına taşımak gerektiğini belirtti. 17'lerin tarihini ve emekçilerin onlara yüklemiş oldukları görevi yerine getirmek ve devrimci mücadeleyi daha ileriye taşımak için Dersim'de bulunduklarını ifade eden Yıldız, "Bizlerin de yapması gereken onların bu mücadelesini daha ileriye taşımaktır" şeklinde konuştu.

Devrimci demokrat kurumların gönderdikleri mesajların okunduğu etkinlik, okunan şiirler ve marşların ardından sona erdi.